

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

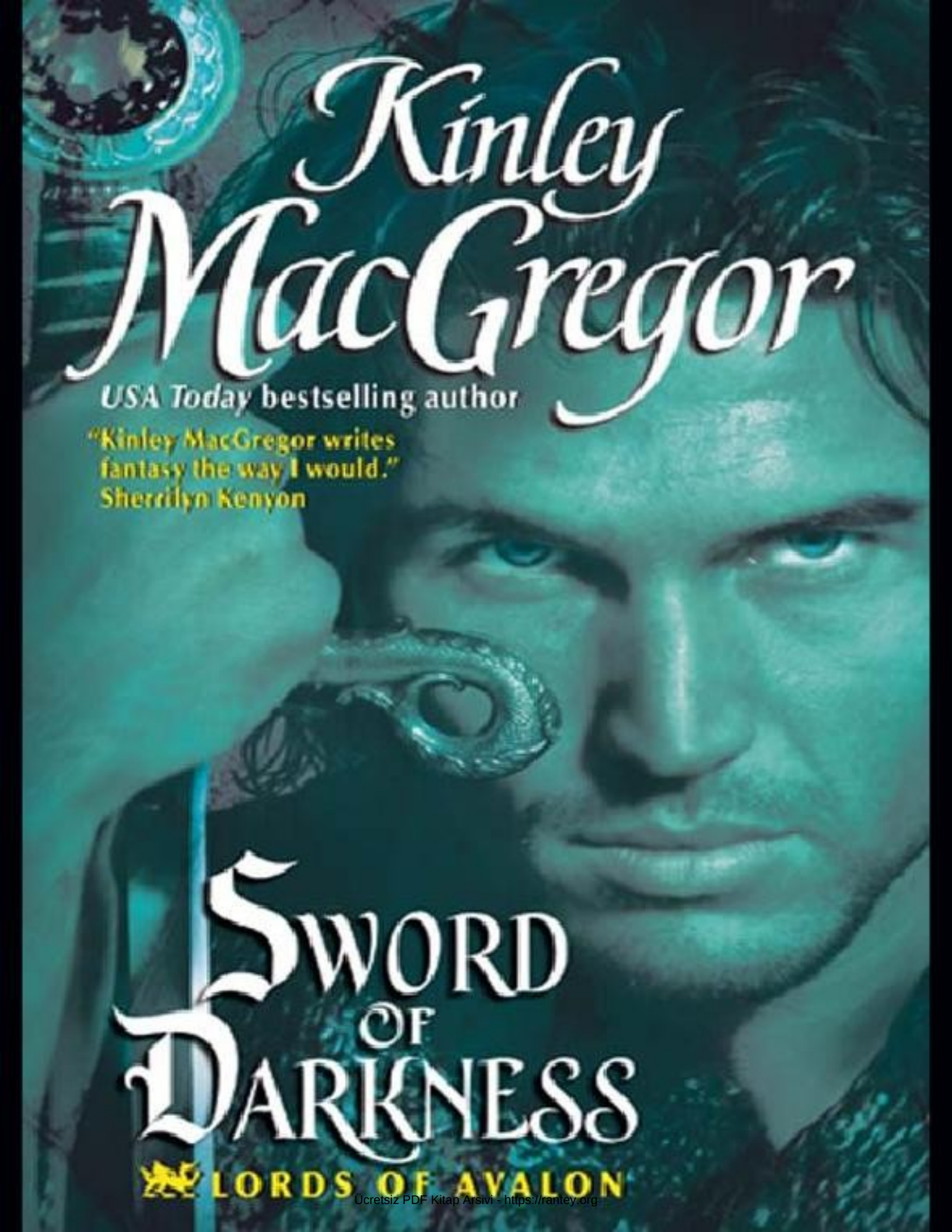
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kinley MacGregor

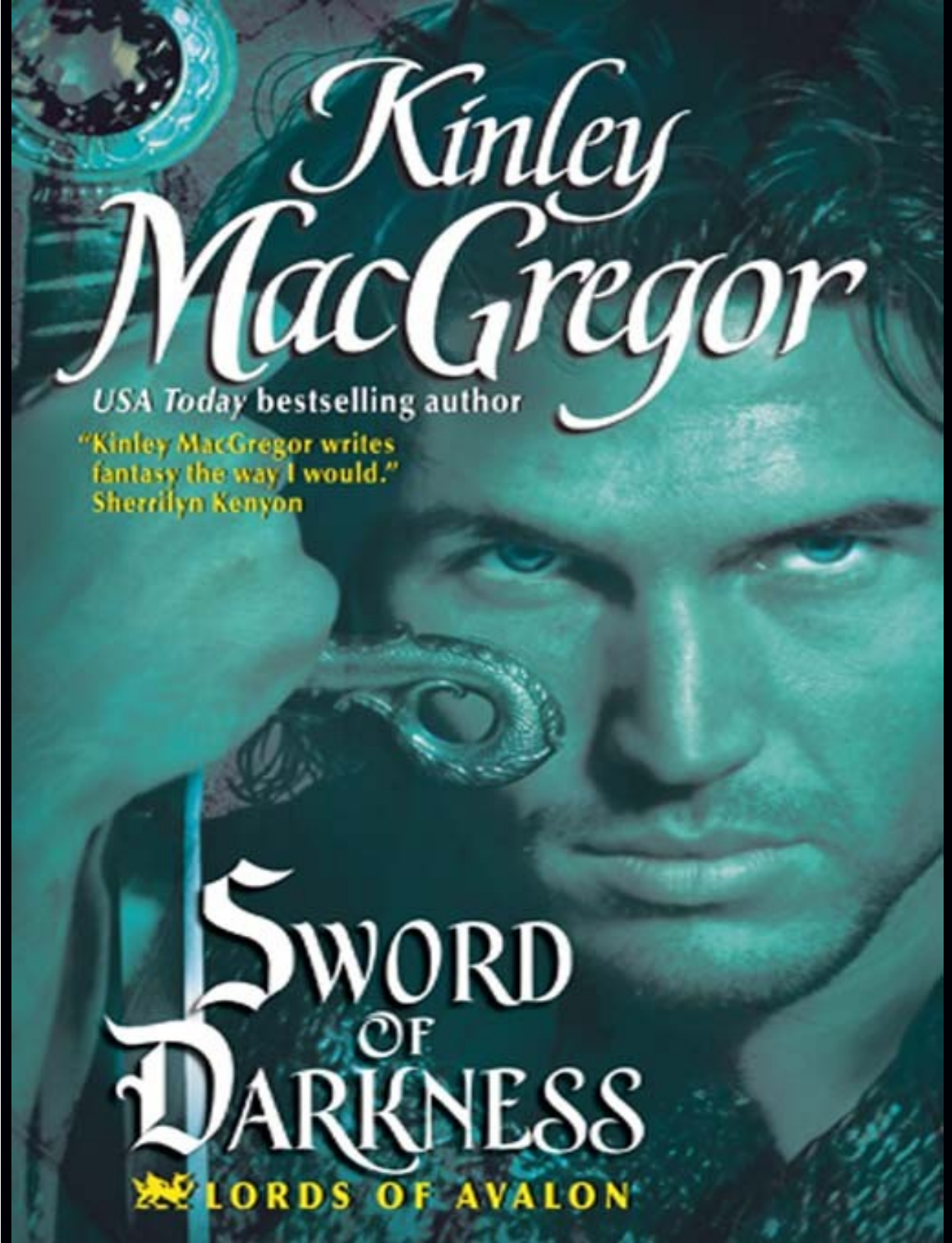
USA Today bestselling author

"Kinley MacGregor writes
fantasy the way I would."
Sherrilyn Kenyon

SWORD OF DARKNESS

LORDS OF AVALON

Kinley MacGregor

USA Today bestselling author

"Kinley MacGregor writes
fantasy the way I would."
Sherrilyn Kenyon

SWORD OF DARKNESS

 LORDS OF AVALON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Kinley MacGregor

KARANLIĞIN KILICI
AVALON'UN LORDLARI

 HarperCollins e-books

Sevgili okuyucu,

Avalon'un Lordları, ben üniversitedeyken, Arthur efsanelerinin Kelt kökenleri ve bunların Saray Aşkı hareketiyle nasıl örüldüğüne dair bir makale üzerinde çalışırken başladı. Daha sonra bu makale, Kelt irfanının, öne sürüldüğü gibi Arap şiirinin değil, tüm Saray Aşkı hareketinin temeli olduğuna dair bir teze dönüştü.

O yıllar süren araştırmalar hayal gücümü ateşledi. Çalışmalarına devam ederken Arthur'un ölümünden sonra neler olduğunu merak etmeye başladım. Elbette böyle bir büyü öylece ölmedi... Elbette böyle bir kötülük ölmedi. Hayır, yaşamış olmalıydı ve bu fikir tohumuyla dünyaları patladı.

Karanlık Avcısı serime başladığımdan beri karakterlerimin canlılığından bu kadar etkilenmemiştim. Hayal gücümü tamamen ele geçirdiler ve umarım sizi de büyülerler.

Benimle bu yolculuğa çıktığınız için teşekkürler.

İçindekiler

Sevgili Okuyucu

Önsöz

Uzun zaman önce anarşi içinde kaybolmuş bir ülkede...

Bölüm 1

Seren, yaşlı lonca ustalarının önünde tüm heybetiyle durdu...

Bölüm 2

Kerrigan, Morgen'in odasına kollarını kavuşturmuş bir şekilde girdi.

Bölüm 3

"Demek Penmerlin'in annesisiniz."

Bölüm 4

Kerrigan büyük, siyah koltuğunun minderli koltuğuna yaslandı...

Bölüm 5

Seren kendisini tutan çirkinle savaşmak istedi.

Bölüm 6

Kerrigan boş boş pencerenin önünde oturmuş, dengesini kaybetmiş bir şekilde...

Bölüm 7

Seren tuniği tamamladığında neredeyse şafak sökmek üzereydi. Gerinerek...

Bölüm 8

Kerrigan siyah zırhını tekrar vücuduna geçirdi. Onun...

Bölüm 9

Seren, Kerrigan'ın korkunç öngörüsü karşısında gergin bir kahkaha attı. "Dikkatli ol,...

Bölüm 10

Seren bakışlarını ona dikti. "Ben sevmiyorum...

Bölüm 11

Kerrigan içeri girerken nefesini yavaşça bıraktı...

Bölüm 12

"Blaise," dedi Kerrigan sessizce, hala...

Bölüm 13

Kerrigan geceyi Seren'le yatakta uzanarak geçirdi. O...

Bölüm 14

Kerrigan, Seren'in soluk soluğa kaldığını duydu.

Bölüm 15

Seren, Merlin'in hakkını vermek zorundaydı; kadın kesinlikle...

Bölüm 16

Kerrigan sivri kayalardan yapılmış paletin üzerine uzanmış, bakıyordu...

Sonsöz

Seren odasında sessizce oturuyordu.

Taranis Taşı

Arador, eski bir evin sazdan yapılmış arka duvarına yaslanmıştı.

Efsane

Büyü ve ihanet dolu bir dünyada, bir kral yükseldi...

On Üç Kutsal Nesne

Bunlar Penmerlin Emrys'in emanet ettiği kutsal nesnelerdi.

Kelime dağarcığı

Yazarın Notu

Yazar Hakkında

Kinley MacGregor Yazarının Diğer

Kitapları Telif Hakkı

Yayıncı Hakkında

Önsöz

Uzun zaman önce anarşi içinde kaybolmuş bir diyarda, feylerin elleriyle dövülmüş büyülü bir kılıç **vardı**. Tanrıça Britannia'nın ruhu tarafından beslenen ve onların gücüyle aşılana kılıcın, onu kullanan herkese ölümsüzlük ve insanüstü bir güç verdiği söylenirdi. Kılıcı koruyan kın bile özeldi. Bir adam onu kalçasına taktığı sürece asla kan kaybetmezdi.

Kırılması mümkün olmayan bir kılıçtı. Yenilmesi de mümkün

değildi. Ancak büyük güce sahip her şeyde olduğu gibi, ondan

korkanlar da vardı.

Bu kılıcı yok etmeye çalışanlar, feyler tarafından dövülen hiçbir şeyin ölümlü eller tarafından yok edilemeyeceğini öğrenmişlerdir. Bir gün sihrine kimin hükmedeceğinden korkan sahibi, onu bir kayanın derinliklerine gömen tek bir muhafızla birlikte dünyaya gönderdi. Yıllarca Britanya'nın en karanlık ormanının kalbinde nadasa bırakıldı, görülmedi, bilinmedi ve sadece özel doğumlu bir kişinin onu yattığı yerden çıkarmasına izin veren bir büyüyle korundu.

İnsanların dünyasında sonsuza dek kaybolacağını umarak onu çok iyi

sakladılar. Ve genç bir adamın onu bulduğu güne kadar da öyle oldu.

Kendisini küçümsediği ve kızdığı bilinen köylü bir annenin çocuğu olarak dünyaya geldiğinde kayda değer bir şey değildi. O sadece gençliğinin zirvesinde, hayatının acımasızlığında hayatta kalmaya çalışan bir delikanlıydı. Korunmak için bir kılıca ihtiyacı vardı.

Kendisine zarar vermek isteyenlerden korunmak istiyordu ve bir de ne görsün, ormanın derinliklerinde, karanlıkta, büyümüş bir ormanda kullanabileceği bir kılıç vardı.

Paslanmış kabzasını kavrayarak bir çekiş yaptı ve kendisini arayanlarla savaşılabilmek için serbest kalması için tüm kalbiyle dua etti.

Kılıç hareket etmeyi reddetti.

Düşmanları gittikçe yaklaşıırken, gürleyen toynakların çalılıklara çarpışını duyabiliyordu. Her an üzerine gelebilirlerdi ve dayak yiyecek ya da daha kötüsü olacaktı.

Onu öldüreceklerdi.

Sadece kirli paçavralar giymiş olan terli, nefessiz çocuk dehşete kapılarak kirli ellerini kaba kabzaya sardı ve tüm gücüyle kaldırdı. Aniden içinden acı verici bir güç dalgası geçti. Sanki elleri, ellerinin altında altına dönüşen paslı kabzayla birleşmiş ve dövülmüş gibi hissetti. Kılıcın gücü vücuduna yayılıyor, onu istila ediyor ve canını yakıyordu.

Kabzadaki altın yavaşça ayrılarak kırmızı bir ejderhanın gözünü ortaya çıkardı. Sanki değersizliğini ölçüyormuş gibi bir kalp atışı boyunca ona baktı.

Sonra karanlık, lanetli ormanda yankılanan bir metal sürtünmesiyle kılıç serbest kaldı. Acı tatlı bir acı kalbini ele geçirirken çocuk haykırdı.

Kılıcın ağzı kırmızı renkte parladı, sonra da ateşe dönüştü. Fey ışığını çocuğun peşindekilerin üzerine saçarak onları durdukları yerde anında yere serdi. Adamlar ışık onlara dokunmadan önce, için için yanan kül yığınlarından başka bir şey olmadılar.

Hâlâ canlı bir yaratıkmış gibi parlayan kılıçtaki ateş yok oldu. Loş yeşilliklerin arasında kırmızı ışığıyla parlayan kılıç, yavrularına cıvıldaayan bir ejderha gibi şarkı söylüyor gibiydi. Çocuk kılıcı terli avuçlarında tutarken, kılıcın gücünün sıcak bir şarap gibi içinden aktığını hissetti. Sıcak, baş döndürücü ve sarhoş ediciydi. Baştan çıkarıcı. Tüketiyordu.

Ve bir daha asla eskisi gibi olamayacağını biliyordu.

"Aradığım sensin..." diye fısıldadı ağaçların arasından uğursuz bir ses ve çocuğu ışığın korkuttuğundan daha fazla korkuttu.

Ama bu Kral Arthur'un hikayesi değil.

Ve bu Excalibur kılıcı da değil.

Bu, kötülükle ilgili her şeyin şampiyonu olan Kerrigan'ın hikâyesi.

Efsanedeki Arthur gibi onun da kaderi Camelot'a hükmetmektir, ancak onun Camelot'u daha önce gördüğünüz ya da duyduğunuz hiçbir şeye benzemiyordu...

Bölüm 1

Seren yaşlı lonca ustalarının önünde durmuş, onlar kıymetli kırmızı kumaşının işçiliğini incelerken ***tüm*** umutları yüzünde ısıt ısıt parlıyordu. Ona siyahlara bürünmüş, son kurbanlarının başında toplanmış bir grup kargayı hatırlatıyorlardı. Ama bu düşünce bile, her birinin boğumlu ellerinde tuttuğu umutlarını söndüremedi.

Geçen yıl boyunca, inceledikleri kırmızı kumaş üzerinde özenle çalışmış, her boş parasını, her boş anını onu hazırlamak için kullanmıştı. Ele geçirilmiş bir kadın gibi, geceleri annesinin eski ahşap dokuma tezgâhını sürükleyerek çıkarmış ve sadece ateş ışığının rehberliğinde çalışmıştı.

Tarağının her fırçasında, her iplikte, yaratımının gücünü hissetmişti.

Mükemmeldi. Boyada veya dikişlerde hiçbir tutarsızlık yoktu.

Gerçekten, bir şaheserdi.

Ve eğer kabul ederlerse, sonunda bir kalfa ve bir lonca üyesi olacaktı. Sonunda kendi başına bir birey olacaktı! Tüm özgürlük ve sıkı çalışması karşılığında para alma hayalleri gerçek olacaktı. Artık Rufus Usta'dan oda ve yemek almak için gün doğumundan gün batımına kadar çalıştığı, gece geç saatlere kadar çamaşır yıkamak zorunda kaldığı günler olmayacaktı. Bayan Maude'un malzemelerini ödemek için.

Kendi kumaşını satabilirdi...

O-

"Yeterince iyi değil."

Seren önündeki dört adama bakarken bu sert açıklama karşısında gözlerini kırıştırdı. "Pardon?"

"Yeterince iyi değil," dedi usta zanaatkâr, kızın çalışmasına bakarken dudakları kıvrıldı. "Bunu bir at battaniyesi için kullanmazdım."

Seren kalbi sıkıştıkça nefes alamıyordu. Hayır! Yanılıyordu. Yanılıyor olmalıydı. "Ama ben-"

"Al bunu," dedi ve kumaşı ona doğru fırlattı. "Ticarete layık olduğunuzda bize geri dönün."

Atışının şiddetiyle kırmızı kumaş yüzüne battı. Kıpırdayamadan, başından kollarına doğru düşen kumaşla öylece durdu. İçgüdüsel olarak, neden onu koruma zahmetine girdiğini bilmesede onu kendine doğru tuttu çünkü artık onun için değersizdi.

Tüm hayalleri soğuk odada solup ölürken ruhu hayal kırıklığı içinde haykırdı.

Onun çalışmaları hakkında nasıl böyle bir şey söyleyebilirler? Bu bir yalandı. Bunu o da biliyordu. Kumaşı mükemmeldi.

Mükemmel!

Bu kelimeyi haykırmak istedi ama tüm acı hayal kırıklığı boğazında toplanarak onu sıktı ve artık konuşamayacak hale gelene kadar boğdu. Bu gerçekleşiyor olamazdı. Gerçek olamazdı.

Biri öne çıktı ve onu ustaların yanından çekerek arkadaki kapıya doğru götürdü. Sert sözler kafasında tekrar tekrar yankılanırken gözyaşları kontrolsüzce yüzünden akıyordu.

Giysisi nasıl değerli olmaz?

"Bütün zamanımı bunun için harcadım," diye fısıldadı, kalbi kırılmıştı. "Tüm değerli paramı." Kumaş üretmek için ihtiyaç duyduğu malzemeleri satın alabilmek için paçavralar giymişti. Bütün kışı ayakkabılarında deliklerle geçirmiş, ancak tüm fedakarlıklarının boşuna olduğu söylenmiş.

Bu nasıl olabilir?

"Bu senin kumaşın değil," diye fısıldadı adam onu salondan çıkarırken. "Burada çok fazla dokumacı var. Biri ayrılana ya da ölene kadar loncaya daha fazla dokumacı kabul etmeyecekler."

Bunun onu rahatlatması mı gerekiyordu? Onu beslemesi mi? Hayır, bu onu kızdırmaktan başka bir işe yaramadı.

Bunun için hepsine lanet olsun.

"Sözüme güven evladım, loncada olmasan daha iyi olur."

"Nasıl yani?"

Elini giysisinin üzerine koydu ve ona tuhaf bir uyarı bakışı attı. "Bir çırak olmaktan çok daha büyük meselelerin var. İnan bana."

Ne demek istediğini sormadan adam onu sokağa doğru itti. Adamın kapıyı arkasından sürgülediğini duydu.

Seren tüm hayalleri yıkılmış bir halde lonca binasının önünde duruyordu. Hâlâ bir çıraktı ve bu unvanı taşıdığı sürece yaptığı iş için ücret talep edemezdi. Evlenemezdi. Usta Rufus ya da Bayan Maude'un ona söylediklerinden fazlasını yapamazdı.

Kendine ait diyebileceği bir hayatı yoktu. Ve görünüşe bakılırsa, asla da olmayacaktı.

Mükemmel, işe yaramaz kumaşına bakarken içinden acı bir öfke aktı.

"Sen ne işe yararsın?" diye hıçkırdı. Yasalara göre, kumaşı kendine bir elbise yapmak için bile kullanamazdı. Sadece soylu doğanlar bu parlak rengi giyebilirdi. Yanmaktan başka hiçbir şeye uygun değildi.

Her şey

kaybolmuştu.

"Affedersiniz?"

Seren yüzündeki gözyaşlarını silerken uzun boylu, iyi giyimli bir şövalyenin ona yaklaştığını gördü. Altın sarısı saçları inanılmaz geniş omuzlarına dökülüyordu. Koyu yeşil bir örtüyle kaplı posta zırhı giymişti. Üzerinde şahlanmış gümüş bir geyik resmi olan bir cüppe... Söz konusu giysinin dokuması kendi kırmızı giysisi kadar ince değildi ama yine de bu giysinin

O canavarların kendisine lonca statüsü verirken bunu reddettiği biri tarafından yapılmış.

Kes şunu, Seren.

Giydiği kıyafet önemli değildi. Önemli olan onun sınıfından bir adamın onunla konuşmasıydı. Onun kendisinden ne isteyebileceğini hayal bile edemiyordu.

Bakışlarıyla karşılaşarak onu gücendirmedikten emin olduktan sonra sakın bir ses tonuyla konuştu. "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı lordum?"

Arkasından bakan başka bir yakışıklı şövalyeye doğru baktı. Bir tür akraba olabilecek kadar yakın özellikler taşıyordu. Sadece bu şövalyenin sarı saçları daha kısa kesilmişti ve sakalları iyi kesilmişti.

"Siz dokumacı çırağı Yorklu Seren misiniz?"

Başını şüpheyle eğdi, soyluların onun adını nasıl öğrendiklerini ve neden bildiklerini merak ediyordu. "Bana neden böyle soruyorsun Lordum?"

"Ben Gawain," dedi hevesli ve nazik bir gülümsemeyle, "bu da kardeşim Agravain."

İsimler onu şaşırtmıştı. Onları sadece bir yerde duymuştu. "Kral Arthur'un masallarındaki gibi mi?"

Yüzü anında aydınlandı. "Bizi tanıyor musun?"

"Hayır, lordum, bilmiyorum. Ben sadece yaşlı adamların ve ozanlar geceleri yiyecek ve barınak için ya da sokakta para ararken anlatırlar."

Adam kaşlarını çatı. "Ama Arthur'un Yuvarlak Masa şövalyelerini biliyorsun, değil mi?"

"Evet, lordum. İstemeyen var mı?"

Gülümsemesi geri döndü. "O zaman bizi tanıyorsun. Biz aynıyız. Kardeşim ve ben buraya seni bulmak için gönderildik. Bir sonraki Merlin'in annesi olacaksın ve seni koruyabilmemiz için bizimle gelmelisin."

Seren onun sözleri karşısında donakaldı. Bir sonraki Merlin'in annesi mi? Oynadıkları bu oyun neydi?

Ama sonra bildiğinden korktu. Bir asilzadenin zevk için bir köylü kızına göz koyması olağan bir şeydi. Bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Köylülerin soylu efendileri karşısında hiçbir hakları yoktu.

Yine de onlarla giderse ve Efendi Rufus bunu öğrenirse, onu kapı dışarı ederdi. Hem kendisi hem de karısı tüm çıraklarının iffetli olmasını şart koşuyordu. Gilda daha geçen yıl, ayinden eve genç bir adamla dönmekten başka bir şey yapmadığını öğrendiklerinde kapı dışarı edilmişti.

El ele bile tutuşmamışlardı ve şimdi Gilda mahvolmuştu ve daha iyi bir şey ummadan yerel bir güveçte çalışıyordu.

"Lütfen lordum," dedi sesi içtenlikle titreyerek, "benden bunu istemeyin. Ben iyi ve namuslu bir kadını. Bu dünyada lekelenmemiş itibarımdan başka hiçbir şeyim yok. Eminim içinizde masum bir kadının şehvetiniz yüzünden acı çekmesini istemeyecek kadar iyilik vardır."

Sözleri karşısında kafası karışmış görünüyordu.

Diğer şövalye sinirli bir ses tonuyla, "İşi berbat ediyorsun, Wain," dedi.

Ne tuhaf kelimeler kullanmıştı. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştı ve hitap ettiği şövalye dudaklarına hiçbir şey sürmediği için içinde bulundukları duruma kesinlikle uymuyordu.

Gawain'in yanından geçti ve onun önünde eğildi. "Leydim, lütfen. Size zarar vermek istemiyoruz. Sadece sizi korumak için buradayız."

Onlara bakmamak için kendimi zor tutuyordum. "Beni neyden koruyacaksınız lordum?"

Korunmaya ihtiyaç duyduğu tek şey bu gibi adamlardı.

Cevap veren Gawain adında biriydi. "Morgen'in pençeleri. Sen bize aitsin ve Avalon'un gelini olacaksın ve bu nedenle modlar seni bulup Camelot'a götürmeden önce bizimle gelmene ihtiyacımız var."

Tüm bunlardan sonra onlara bakmaktan kendini alamadı. Ne tuhaf kelimeler kullanıyorlardı. "Mod mu? Mod da neyin nesi?"

"Ölümün köleleri. Modlar. Onlar Kelt tanrısı Balor tarafından ölmeden önce yaratılmış bir ırk. Şimdi Morgen tarafından kontrol ediliyorlar ve onları senin için gönderecek. Sözlerimi unutma."

Çıldırılmışlardı! İkisi de. Seren bir adım geri çekildi, kalbi küt küt atıyordu. Ne yapabilirdi ki? Eğer yardım isterse, onu kölelerinden biri olarak kabul edebilirlerdi. Efendi Rufus'un ona yardım edip etmeyeceğinden bile emin değildi. Bir soyluyla ters düşmeye cesaret edemezdi.

Tanrı onu korusun.

Bu konuda yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Kaçmak ve onlardan kurtulmak için dua etmek zorundaydı.

Elbisesine sıkıca tutunarak sokağa fırladı, onlardan uzaklaştı ve tüm gücüyle koşmaya başladı. Adamların ona durması için bağırıklarını duydu. Fakat

onu yakalamalarına ve onunla zevk almalarına izin vermesinin hiçbir yolu yoktu.

Bir ara sokağa dalarken kırık bir kaldırım taşına takılıp tökezledi, sonra kendini tuttu. Bir kaçış yolu aradı.

İki bina arasında küçük, dar bir geçit vardı ve buradan ancak geçebilirdi. Adamlar takip edilemeyecek kadar iri olmalıydı.

Seren açıklığa doğru koştu ve kendini duvara yaslayarak aşağıya doğru ilerledi. Burada berbat bir koku vardı ve burnundan nefes almamak için mücadele etti. Yine de, kokulu olsun ya da olmasın, alternatifinden sonsuz derecede daha iyiydi. Burnunun saldırıya uğraması vücudunun saldırıya uğramasından daha iyiydi.

Adamların arkasındaki sokağa girdiğini ve

küfrettiklerini duydu. "Nerede o?"

"Eğer onunla dönmezsek Merlin bizi öldürecek."

"Sen ve senin parlak fikirlerin. Yemin ederim Gawain, seni doğarken boğmalıyım." Ses tonunu tiz ve alaycı bir şekilde değiştirdi. "Ona sadece kim olduğumuzu söyleyeceğiz ve o da bizimle kendi isteğiyle gelecek. Hiç sorun değil." Onun
Sonra sesi derin ve suçlayıcı tonuna geri döndü. "Aptallığın için sana lanet olsun. Seni eve getirmek yerine yirminci yüzyılda bırakmalıyım."

"Keşke yapsaydın. Bunu kesinlikle buna tercih ederim. Önemli olduğundan değil. Onu Morgen'den uzaklaştırmak için parlak fikrin neydi? Ha? Senin hiç fikrin yoktu, değil mi Akıl Kardeş?"

Onlar tartışıp birbirlerini saçma sapan sözlerle azarlarken, o sonuna doğru yoluna devam etti.

"İşte orada!"

Arkasındaki açıklıkta duran şövalyeleri görmek için başını çevirdi. Takip etmeye çalıştılar ama başaramadılar, bu yüzden geri çekilip

Bina.

Seren ara sokaktan fırladı ve dar sokaktan aşağı doğru koşmaya başladı, arnavut kaldırımli sokak. Her yerde pazara ve iş yerlerine giden insanlar vardı. Şansları yaver giderse, şövalyeler kalabalığın içinde onu gözden kaybedebilirlerdi.

Ya da en azından bir köşeyi dönüp kendini yeniden Gawain'le yüz yüze bulana kadar öyle sanıyordu.

Buraya nasıl bu kadar çabuk gelebildi?

"Bizden saklanamazsın, Seren." Onun koluna girdi.

Seren ondan uzaklaştı ve tekrar kalabalık kalabalığın içine daldı. Aceleyle çarpıştığı insanlar ona küfrediyor ve itip kakıyorlardı. Kalbi korku ve panikten patlayacakmış gibi hissediyordu.

Ne yapacaktı ki?

Arkasına bakıp hâlâ peşinde olduklarını görünce sokağa fırladı, sonra bir atın kişnemesini duyunca kayarak durdu.

Seren başını kaldırıp baktığında büyük, siyah bir destiyerin önünde şaha kalktığını gördü. Parlak toynakları sanki onu toynaklarıyla ezmekten başka bir şey istemiyormuş gibi havayı pençeliyordu. Kendini korumak için kolunu kaldırdı ve hayvanın onu parçalamadan önce durması için dua etti.

Şövalye, hayvanı kontrol altına alırken ata anlamadığı bir dilde seslendi. "Kendini öldürmeye mi çalışıyorsun, kadın," diye hırladı ona.

Ama güzel yüzündeki öfke ona baktıkça azaldı ve yüz hatları yumuşayarak sertlikten uzaklaştı. "Kabalıgım için beni affet, güzel kadın. Umarım seni fazla korkutmamışımdır. Sadece atımın şaha kalkmasının şaşkınlığıyla kendimi kaybettim."

Seren at sırtındaki adamın yakışıklılığına bakakaldı. Kuzguni siyah saçları, temiz tıraşlı yüzünün mükemmel hatlarının etrafına dalga dalga dökülüyordu. Gözleri o kadar siyahtı ki gözbebeği bile yoktu.

onu sokaklarda koşarken olduğundan daha da nefessiz bırakan bir yoğunlukla ona baktı.

Arkasındaki adamların küfrettiğini duydu.

Atlı şövalye onun yanından geçip kendilerine doğru koşan adamları gördü. "Yardıma ihtiyacınız var mı, güzel kadın?"

"Evet lordum," dedi nefes nefese. "Onlar beni yakalamadan önce onlardan kaçmam gerek."

"O halde bir şövalye ve şampiyon olarak size en mütevazı hizmetlerimi sunuyorum. Gelin, sizi zarar görmeden evinize götürüyüm." Elini uzattı.

"Hayır!" diye bağırdı Gawain adındaki şövalye ona doğru

koşarken. O daha iyi düşünemedi, Seren elini onun elinin içine koydu.

Şövalye onu eyerinin üzerine çekerek önüne kattı, sonra topuklarını atın yanlarına koydu. Kalabalığın arasından onu hayrete düşüren bir hızla geçtiler. Sanki büyük siyah atının kanatları varmış gibiydi.

Seren o sabah uyandığından beri ilk kez derin bir nefes aldı ve rahatladı.

"Teşekkür ederim lordum," dedi onu tutan şövalyeye. "Bugün hayatımı gerçekten kurtardınız. İyiliğinizin karşılığını asla ödeyemem."

Atını usta elleriyle kasabanın içinde yönlendirirken kovalamaca onu hiç ilgilendirmiyor gibiydi. "Peki nasıl oldu da hayatını kurtardım?"

"Peşimdeki o adamlar. Çıldırılmışlardı." "Nasıl yani?"

"Büyücü Merlin'in annesi olacağımı iddia ettiler. Belki de sadece sarhoştular ama..." Neredeyse başına gelecekleri düşünürken ürperdi. "Tanrı'ya ve tüm azizlerine şükürler olsun ki

sen yaptın. Onlarla gitmiş olsaydım bana ne yapacaklarını düşündükçe ürperiyorum."

Ona bilmiş bir bakış attı. "Evet, bugün beni sana getiren daha yüce bir güç vardı. Bundan hiç şüphem yok."

Seren tam rahatlamaya başlamıştı ki arkalarından gelen toynak seslerini duydu.

Şövalye dönüp baktı.

"Bunlar onlar," diye nefes aldı, peşindeki iki şövalyeyi tekrar gördüğünde paniği geri döndü. "Neden gitmeme izin vermiyorlar?"

"Korkma. Seni almalarına izin vermeyeceğim."

Sözleri onu heyecanlandırdı. Böylesine yakışıklı bir şövalyenin basit bir köylü kızını savunacağına kim inanırdı ki? "Sen gerçekten nazik ve asil şövalye, efendim."

Ama ona bakarken Seren, atını daha da hızlı mahmuzlamadan önce gözlerinin kıpkırmızı olduğuna yemin edebilirdi. Diğer iki şövalye kovalamaya devam etti. Kasabanın içinden geçerek onları kırsal alana götüren köprünün üzerinden uçtu.

Seren irkildi. "Kasabadan ayrılmamalıyım," dedi şövalyeye. "Efendimin izni olmadan ayrıldığım için beni dövdürür."

"Yapabileceğim hiçbir şey yok. Geri dönersek, seni alacaklar. İstedğin bu mu?"

"Hayır."

"O zaman onları kaybedene kadar sıkı tutun."

Seren onun dediğini yaptı. Eyerin üzerinde ona doğru döndü ve kollarını onun beline dolayarak deri, insan ve hayvan kokusunu içine çekti. Atı açık çayırın üzerinden uçarak önlerinde uzanan sık ormana doğru hızla ilerliyordu.

Birden yanlarında bir şey patladı.

"Accero, accero domini doyan," dedi şövalye derin, yankılanan sesiyle.

Atın dizginindeki çirkin süsler kendilerini kaldırıp uçmaya başlayınca Seren dehşet içinde nefesini tuttu. Kendilerini takip eden adamlara doğru yönelmeden önce ölüm perileri gibi çılgılık attılar.

"Bu nedir?" diye sordu.

"Bir rüyanın içinde kaybolmuşsun." Sesi kafasının içindeydi. "Uyu, küçüğüm. Uyu." Seren yorgunluk onu ele geçirirken gözlerini kırptırdı. Umutsuzca uyanık kalmaya çalıştı ama başaramadı.

Ne olduğunu anlayamadan karanlık onu tüketti.

Kerrigan, büyüünün etkisiyle gevşediğini hissettiği kadını kendine doğru çekti. Kollarında tamamen yumuşak ve uysaldı. Kadının kendisiyle savaşamayacağından emin olunca atını yavaşlattı, böylece Gawain ve Agravain'in gargoyleleriyle savaştığını görebilmek için arkasını dönebildi.

Kötü niyetli kahkahasının çınlamasına izin verdi. "O bizim," diye seslendi onlara.

Gawain ona doğru bir büyücü ateşi fırlattı. Kerrigan ona yaklaşmadan önce onu eritti.

"Ne istediğimi biliyorsun, Gawain. Merlin'e söyle onu versin ya da bu kadının ölümünü görsün." Emirlerini alan Kerrigan, onu insanların dünyasından alıp Camelot'un derinliklerine götüren kutsal sözleri söyledi.

Ürkütücü siyah bir sis içinde, görünen dünya karanlığa gömüldü. İki diyarı birbirinden ayıran perde, kendini bir kez daha Camelot'un kara toprağında bulana kadar birbirine karıştı.

Burada Kerrigan bir şövalyeden daha fazlasıydı. Burada kral ve şampiyonu.

Kerrigan zaferle gülerek siyah asma köprüyü geçti, önce dış, sonra da iç bailey'e girdi. Atını donjon'un önünde dizginlediğinde, şekilsiz bir gri balık erkeği atını almak için öne çıktı.

Onları bir zamanlar uzun boylu ve zarif olan lanetli bir elf ırkıydı. Ama dış görünüşlerini de kalpleri kadar iğrenç yapan bir Kelt tanrısının peşinden gitmişlerdi. Şimdi burada Morgen'in emrinde hizmet etmek için lanetlenmişlerdi.

Bitkin yarattığı hiç düşünmeyen Kerrigan, değerli bohçasıyla birlikte yere kaymadan önce kadını kollarıyla sıkıca kavradı. O, dünyayı açacak ve onu kendisinin yapacak olan, ihtiyacı olan anahtardı.

"Ona fazladan yulaf ver," dedi feyli griye.

"Evet, lordum."

Kerrigan, bir zamanların ünlü şatosunun kararmış kapılarına doğru ilerlemeden önce kadının hafif ağırlığını kaydırды. O yaklaşırken kapılar kendi istekleriyle açılarak içeri girmesine izin verdi. Attığı her adımda topukları ve mahmuzları taş zeminde ürkütücü bir şekilde tıkırdadı.

Küçük hindistan cevizi ve topuz kokulu koridorda yürürken, kule merdivenlerine giden yolu aydınlatmak için meşaleler yanıyordu. En üst kattaki bir yatak odasına doğru gidiyordu. Öyle bir oda ki Bu kadının, onlar onu öldürene kadar burada kalmaktan başka çaresi olmadığını garanti ediyor.

En kuzeydeki kulede, çığlıklarını kimsenin duyamayacağı şekilde ayrılmış bir odaydı. Gerçi bunun bir önemi de yoktu. Kendisi de dahil olmak üzere burada bir başkasına yardım edecek kimse yoktu. Bu sadece diğerlerinin kulaklarının onun sefil çığlıkları tarafından taciz edilmemesi için bir nezaketti. merhamet için ağlar ve yalvarır.

Kalenin geri kalanı gibi oda da siyah ve gri renklerle dekore edilmişti. Bu topraklardaki tek renk Morgen'in doğrudan etki alanında bulunuyordu. Fey kraliçesi hiçbir şeyin güzelliğini ya da varlığını gölgelememesini istiyordu. Bu yüzden tüm renkler yasaklanmıştı.

Kerrigan kadını siyah yatağa yatırdı ve örtüleri onun için geri çekti. Karanlığa karşı solgun ve kırıllandı. Uzun, düz saçları neredeyse beyaz denecek kadar açık renkti.

Şaşırtıcı bir şekilde, güzel bir kadın değildi. Doğrusu, gözleri dışında yüz hatları sadeliğe meyilliydi. Berrak, kristal yeşili gözleri bir kedininki gibi büyük ve badem şeklindeydi. Burnu ortalama bir şekil ve formdaydı ve dudakları dolgundu. Vücudu yetersiz beslenmiş ve zayıftı, onu elde edebilecek bir erkeği rahatlatacak kadınsı kıvrımlara neredeyse hiç sahip değildi.

Onunla ilgili dikkat çekici hiçbir şey yoktu. Onu bir Merlin'in gelecekteki annesi olarak gösteren hiçbir şey yoktu.

Ona basit bir fareyi hatırlatıyordu.

Bilinci yerinde olmasa bile elindeki canlı kırmızı kumaşa tutunmaya devam etti. Adam onun hareketlerine kaşlarını çatı ve neden rahatsız olduğunu merak etti. Bezi ondan almaya başladı, sonra bilinmeyen bir nedenle durakladı.

"Seni güvenen aptal," diye hırladı ona. Yardım için birine elini uzattığını hayal bile edemiyordu.

Peki bu ona ne kazandırmıştı? Kendi sonundan başka bir şey.

Kapının anahtar deliğinden bir gölge sürünerek odaya girdi. "Bayan Morgen sizinle konuşmak istiyor lordum."

"Ona uygun bir zamanda geleceğimi söyle." Onu bekletmek hiç iyi bir şey değildi. Morgen sadece kendisinininkiyle eşleşen kötü bir mizaca sahipti. Ama Kerrigan kimsenin, Morgen'in bile ona hükmetmesine izin vermeyi reddediyordu.

Ayrıca, fey kraliçesinin ona yapabileceği başka bir şey yoktu. Kendi yaptıkları yüzünden zaten lanetlenmişti ve hiç kimse, kraliçe bile onu öldüremezdi.

Sharoc ya da gölge fey, sanki ona saldırmaya çalışıyormuş gibi yanında gezinmeye devam etti.

"Bırak beni," diye hırladı Kerrigan.

Sharoc hemen geri çekildi.

Tanımadığı kadınla yine baş başa kalan Kerrigan onu merakla incelerken buldu kendini. Camelot'ta yaşayan kadınlara hiç benzemiyordu. Büyüleri nedeniyle hepsinin seyredilmeye değer güzellikte olduklarını kabul etmekle birlikte, hiçbiri onun içinde parıldayan kıvılcıma sahip değildi.

Cildi bir şekilde daha yumuşak, daha çekici görünüyordu.

Davetkâr. Aptallık ediyorsun. O önemsiz bir ölümlüden başka

bir şey değil. Evet. Ve kesinlikle onun zamanına değmezdi.

"Anır!" diye seslendi gargoyle hizmetkârına.

Canavar açık pencereden uçtu ve yatağın üzerinde asılı kaldı. kadının dinlendiği yere. Anır'ın keskin sarı gözleri koyu gri, taş gibi teninde parlıyordu. "Evet, lordum?"

"Onu koruyun ve uyanır uyanmaz bana haber verin."

Gargoyle başını salladı, sonra yatağın ayakucunda durdu. Orada küçük, dikkatli bir pozda çömeldi, sonra sertleşerek gerçek taş formuna geri döndü.

Kerrigan kendisini baştan çıkaran kadına son bir kez bakarken durakladı. Onun çekiciliğini hâlâ anlamamıştı. Bunun bir önemi de yoktu. Zaman son derece sınırlı bir ömrü kalmıştı. Avalon'dakiler istediği masayı verseler bile, yine de öldürülecekti.

Bir Merlin'in annesi olacaktı. Bu bile tek başına ölüm fermanını beraberinde getiriyordu.

"Kaçtı da ne demek?"

Gawain Merlin'in sorusuyla irkildi. Biraz rahatlamak için Agravain'e baktı ama hiçbiri gelmedi.

"Lord Smooth," dedi Agravain küçümseyerek, "ona bir sonraki Merlin'in annesi olacağını söylemiş, o da paniğe kapılıp kaçmış."

Merlin sanki alnının üstünde şiddetli bir ağrı varmış gibi elini başına bastırdı. Uzun boylu, ince yapılı bir kadın olan Merlin, güzelliğin timsaliydi. Altın sarısı uzun saçları, altınla süslenmiş beyaz bir elbisenin örttüğü kıvrak vücudunun etrafına dökülüyordu. Gerçekten de ondan daha güzel bir kadın yoktu.

Ya da şu anda olduğundan daha kızgın.

Önünde bir kitap belirip hiçbir şey olmadan havada asılı dururken onlara ters ters baktı. Kitabın sayfaları bir pasaja döndü. "Bakalım doğru anlamış mıyım?"

Kitaptan okudu. *"Gawain, asil ve şövalye şövalye Arthur, bir kralın şampiyonu. Kadınlarla olan hüneri eşsizdi."* Başını kitaptan kaldırıp Gawain'e çok mutsuz bir bakış fırlattı. "Bu sensin, değil mi?"

Gawain onun öfkeli bakışları altında ezildi. Sonra kitabın sayfaları başka bir bölüme çevrildi, böylece o bölümden okuyabildi. "Ve bu kitaba göre, Merlin, sen yaşlı, kel bir adamsın."

Kitap alevler içinde kalırken Merlin'in gözleri büyüdü. "Ölmek mi istiyorsun?"

"Yapamam. Ben ölümsüzüm."

Agravain nefesini dişlerinin arasından sertçe çekti. "Dikkatli ol kardeşim. Merlin'i kızdıran son adam şimdi değerli evimizin altında bir kafeste kilitli duruyor."

Bu doğrudu. Merlin, Sir Thomas Malory'yi onlar hakkında anlattıkları için asla affetmeyeceğine yemin etmişti.

"Özür dilerim Merlin," dedi Gawain, hepsini sakinleştirmeye çalışarak. "İnanın bana, bu konuda benden daha öfkeli değilsiniz. Kerrigan orada olduğunu nereden biliyordu?"

Merlin iç çekti. "Yüzyıllar boyunca güçleri çok arttı. Eğer onu yakında durduramazsak, benimkinden bile daha güçlü olacaklar."

Gawain kardeşiyle gergin bir bakış alışverişinde bulundu. Böyle bir durumda ne olacağını kimsenin onlara söylemesine gerek yoktu. Kerrigan'ın ne kalbi ne de merhameti vardı. O, Morgen'in erkek muadiliydi ve onun şampiyonuydu. Eğer Merlin'den daha güçlü hale gelirse, dünyayı ele geçirip herkesi köleleştirmelerini engelleyecek hiçbir şey kalmayacaktı.

Gawain düşünceli düşünceli gözlerini kıstı. "Percival'a onu araştırmasını söyleyeceğim. Belki bir zayıflığını ortaya çıkarabilecek yazılı bir şey vardır."

"Hayır," dedi Merlin. "Morgen bundan çok daha zeki. Bizim aksimize, kölelerini yazılı efsanelerden uzak tutabiliyor gibi görünüyor."

Agravain homurdandı. "Thom'un sarhoş olup konuşmaya başlaması bizim suçumuz değil. Hâlâ onu öldürmemiz gerektiğini düşünüyorum."

"Kötü olan konuşmalar değildi," dedi Gawain küçümseyerek. "Yazmasıydı."

Merlin kaskatı kesildi. "Bu hatırlatma için teşekkür ederim." "Özür dilerim Merlin," dediler hep bir ağızdan.

"Peki şimdi ne yapacağız?" Agravain Merlin'e sordu.

Merlin iç çekti. "Kerrigan'ın ne yapacağını görmek için bekleyeceğiz. Masayı ona teslim edemeyiz... en azından bir el arabası ve kova olmadan. Ve bunu yapsak bile, Seren'i öldüreceğinden ve bizim için onun soyunu sona erdireceğinden eminim." Merlin salonda volta atmaya başladı. "Bir şekilde Seren'i Camelot'tan çıkarmanın bir yolunu bulmalıyız."

Gawain duvarda asılı olan Pendragon'un mührüne baktı üstlerindeydi. Parlak renkli bir freskte, ayaklarının dibinde uyuyan bir aslanla birlikte bir ejderha resmi yer alıyordu. Ateş, ayaklarının dibinde uyuyan aslanla birlikte duran canavarın etrafında kıvrılıyordu. Kanatlarını açmış. Ejderha tetikteydi ve gücünü ve bölgesini savunmaya hazırды.

O mührün ardında, bir mezarda uyuyan efsane kral değildi.

Kraliçe Guinevere'den olan gerçek oğullarından biriydi. "Bunun

için Draig'i uyandırmalı mıyız?"

"Hayır," dedi Merlin. "Onun yükselme zamanı şimdi değil. Diğerlerini çağır.

Ne yaparsak yapalım, kötülüğün kazanmasına izin veremeyiz. Eğer

kazanırlarsa..." İyi olan her şey ölür ve dünya cidden kokar.

Bölüm 2

Kerrigan kollarını göğsünde kavuşturmuş halde Morgen'in odasına girdi. Kabul odası açık ve aydınlıktı, soluk sarılar ve altın rengiyle dekore edilmişti. Sarı saçları koyu tenine karşı dikkat çekiciydi. Bir melek gibi görünüyordu ama Kerrigan tecrübelerinden bu görünüşün kesinlikle aldatıcı olduğunu biliyordu.

Elbisesi canlı, doğal olmayan bir kırmızıydı ve vücudunda kan gibi hareket ediyordu.

Adoni'siyle birlikte odada dans ediyordu. Grigillerin aksine uzun boylu, düzgün vücutlu ve çeviktiler. İnsanlar onlara sık sık elf derdi ama asla Cermen kuzenleriyle karıştırılmamalıydılar. Adoni'ler bir Fırsat buldukça insanoğlunu avlayan ayrı, vahşi bir ırk. Morgen'e onları bu kadar sevdiren de buydu.

Onu görünce dansına ara verdi. "Demek sonunda bana geldin."

Umursamazca omuz silkti. "Neden beni çağırttın?"

"Misafirimize çok yakından göz kulak olmanızı istiyorum. Eğer bunu bilirim

Merlin'in orospusu ve ben bunu yaparsam, buraya gelip onu kurtarmaları için köpeklerini serbest bırakacaktır."

Cadıyla alay etti. "Ben böyle hatalar yapmam. Ne Merlin ne de onun piç köleleri bu duvarları asla aşamaz."

Morgen odayı geçip onun yanında dururken gülümsedi. Uzanıp adamın saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. Dokunuşu da kalbi gibi buz gibiydi. "Neden artık yatağıma hiç gelmiyorsun, Kerrigan?"

Onları kıskançlık ve ilgiyle izleyen yakışıklı Adoni erkeğine ters ters baktı. "Yatağınızı benim zevkime göre çok kalabalık buluyorum."

Buna soğuk bir şekilde güldü. "Bir zamanlar kalabalıklara aldırmazdın. Ama çok cüretkârsın, benim kötü kalplim. Benimle bu şekilde konuşmana neden izin verdiğimi bilmiyorum."

"O zaman öldür beni Morgen," dedi korkusuzca ve tutkuyla. Dürüst olmak gerekirse, bu noktada daha az umursayamazdı.

Onun saçlarıyla oynamaya devam ederken iç çekti. "Caliburn kılıcını ve kınını taşıdığın sürece yapamayacağımı ikimiz de biliyoruz." Ona güzel, baştan çıkarıcı bir dudak büküşü yaptı. "Geçen tüm bu yüzyıllar boyunca benimleydin, Kerrigan. Her zaman ihtiyaçlarıma hizmet ettin. Her zaman öldürdün ve işkence ettin kapislerim için başkalarını. Bana oğlumu hatırlatıyorsun."

Pek sayılmaz. Mordred, Kerrigan'a kıyasla zayıf bir süt çocuğuydu ve ikisi de bunu biliyordu. Doğru, Mordred zalimdi ama Kerrigan kadar yaratıcı ya da gayretli değildi. "Ama ben Mordred değilim."

Gözleri, insan dünyasına işkence etmek için tekrar uyanacağı zamanı bekleyen, durağanlıkta yatan oğlunu hatırlattığında parladı. "Hayır, değilsin." Onu öpebilmek için başını kendi başına doğru çekti.

Kerrigan cevap vermedi. Onun soğuk ve talepkâr dokunuşundan uzun zaman önce bıkmıştı.

Bir lanetle dudaklarından çekildi, sonra onu geri itti. "Benden uzak dur."

Başını ona doğru eğdi ve ilk kez itaat etti.

Seren uyandığını hissedince gözlerini ovuşturdu. Ne korkunç bir rüya görmüştü. Önce loncanın onu geri çevirdiğini düşünmüş, sonra da gargoylelerle savaşılan tuhaf şövalyeler tarafından kovalanmıştı.

"Anlatmak zorundayım..." Gözlerini açtığında sesi kesildi ve ürkütücü odayı gördü. Tamamen siyah olan bir yatakta yatıyordu. Örtüler, tahta, hatta perdeler bile. Pencereleler açıktı ve ona gri bulutlar ve güneş ışığından eser olmayan karanlık, kapalı bir gökyüzü gösteriyordu.

"Neredeyim ben?" Yavaşça doğruldu ve böyle bir yere nasıl gelmiş olabileceğini hatırlamaya çalıştı.

Ani bir hareket dikkatini yatağının ayak ucuna çekti. Gargoyle heykelinin canlandığını görünce çığlık attı. Çatallı, taştan kuyruğu etrafında dönerken ürkütücü sarı gözleri ona odaklanmıştı.

"Korkma insan," dedi derin, hırpani bir sesle. "Senin kalbini yemeyeceğim. En azından şimdilik."

"Rüya görüyorum."

"Hayır," dedi uğursuz bir ses tonuyla, ona kötü niyetle bakarken. "Burada rüya yok, bobin. Sadece kâbuslar."

Gargoyle onu izlerken uçmak için kendini havaya fırlattı. "Kerrigan, Kerrigan," diye seslendi. "Lord Karanlık, dönme vaktin geldi."

Yatağının yanında belli belirsiz bir duman belirdi.

Kumaşını bırakan Seren yatağın karşı tarafına geçti ve dumanın kırmızı gözleri parlayan bir adam şeklini almasını izledi. Duman katılaşılarak onu kurtaran şövalyeye dönüştü. Gözlerinin korları alev alev parladı, sonra kömür gibi karanlık ve soğuk bir hal aldı.

O görünür görünmez, gargoyle pencereden uçtu ve ürkütücü gökyüzünde kayboldu.

Haç çıkarırken bir dua fısıldadı. "Nesin sen?"

Dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Şeytanın vücut bulmuş hali."

Buna inanmak istemedi. Yine de nasıl inanmazdı ki? "Ama diğerlerinden kaçmama yardım ettin."

Bakışları soğuk ve boştu. "Hayır, ben kendime yardım ettim."

"Anlamıyorum. Neden buradayım? Neden bunlar benim başıma geliyor?"

Merhamet ya da şefkat göstermeden onu izledi. "Neden başkasının başına gelsin ki? Seni bu kadar özel kılan ne? Damé Fortune'un duygusuz entrikaları?"

Onun sert ses tonu karşısında yutkundu. "Hiçbir şeye karşı bağışıklığım olması gerektiğini söylemedim. Sadece bunun neden olduğunu bilmek istiyorum. Neredeyim ben?"

"Camelot'tasınız."

Etrafına, efsanedeki yere hiç benzemeyen soğuk, uğursuz duvarlara baktı. Camelot'un bir mücevher, altın duvarları ve parlak duvar halılarıyla sıcak bir yer olduğu söylenirdi. Burada bunların hiçbiri yoktu. "Camelot mu?"

"Evet," dedi. "Bunun güzelliğini göremiyor musun? Büyüyü? Arthur'un bir krallığı birleştirdiği ve öz yeğeni onu Camlann'da vahşice öldürmeden önce tüm dünyasının parçalandığını gördüğü yer burası."

Ünlü efsaneyi iyi biliyordu ama Camelot'un böyle göründüğünü hiç hayal etmemişti. "Yuvarlak Masa şövalyelerinden biri misin?"

Bunun üzerine soğuk bir şekilde güldü. "Öyle mi görünüyorum? Hayır, kadın, ben onların belasıyım. Yuvarlak Masa'nın kutsanmış şövalyeleri seni kurtaracakken sen onlardan kaçtın."

"Beni neyden kurtardın?"

"Kendimden."

Seren yataktan fırladı ve kapıya doğru koştu. Kapıya ulaşmadan şövalye önünde durmuş, yolunu kesmişti. "Buradan çıkış yok,

küçük fare."

"Lütfen," diye yalvardı, başına gelenlerden dehşete düşmüştü. "Lütfen, bırakın gideyim. Ben sadece bir köylüyüm. Özel ya da sıra dışı bir şey değilim. Tek istediğim eve dönmek ve bir seyyah kadın olmak."

Soğuk gözlerine uzaklardan bir bakış geldi. "Ve ben de bir zamanlar sadece bir köylüydüm. Bir yalancı ve hırsız, tüm gençliğimi beni yenmek isteyenlerden kaçarak geçirdim. Şimdi Camelot'un kralıyım. Kaderin çarkı her zaman hareket halindedir. Bugün beklentileri olmayan basit bir çıraksın, ama gelecek günlerde kaderin Arthur'un ünlü krallarından biriyle evlenip üremek olacak. şövalyeler."

Ama bu ona mantıklı gelmiyordu. Bu mümkün değildi. "Anlamıyorum. Bir şövalyeyle evlenemem. Ben bir köylüyüm."

Şeytani bakışlarını kızın vücudunda gezdirirken gözleri kıpkırmızı parladı.

Kerrigan onun karşısında bu kadar cesurca durmasını izlerken sertleştiğini hissetti. Dehşet içindeydi, kokusunu alabiliyordu ama yine de umutsuz olduğunu bildiği halde savaşmaya devam etti.

Özel bir şey değildi ama yine de...

Vücudu onun yakınlığına daha önce hiç kimseye vermediği bir tepki verdi. Damé Fortune'un yeryüzündeki en büyük güçlerden birini doğurmak için neden bu uysal küçük fareyi seçtiğini merak ediyordu. Ne kadar Bir Merlin'i besleyip büyütmek için garip bir araç.

"Hiç vücuduna bir erkek aldın mı, küçük fare?" Kızın yüzü

bir anda kızarıırken ağzından bir şeyler kaçırıldı.

"Demek bakiresin."

Küçük faresi ona meydan okurcasına bakarken omurgasını dikleştirdi. "Ve evleneceğim güne kadar da öyle kalmaya niyetliyim."

Onun meydan okuması karşısında ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Seni almaya karar versem beni durduramazsın."

Ve yine de ona korku vermedi, sadece asılsız bir cesaretle onun alaylarına karşılık verdi. "Birinin malını çalmanın hiçbir tatmini yoktur lordum. Gerçek değer ancak onu kazandığınızda ya da sahibi size kendi özgür iradesiyle verdiğiğinde ortaya çıkar."

Cüretkâr sözleri üzerine düşünürken durakladı. "Hediyeler hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"O zaman bu utanç verici. Belki de almak yerine sorsaydınız, onlar hakkında bilgi sahibi olabilirdiniz."

Küçük, hızlı bir fareydi. Aslında şaşırtıcı derecede zekiydi ve onun argümanı ilgisini çekmişti. "İstesem bana bekaretini verir misin?"

"Hayır!"

"O zaman bir şeye sahip olmanın tek yolu onu almaksa sormanın ne anlamı var?"

"Madem öyle, al o zaman," dedi cesurca, gözlerinde canlı bir parıltı vardı. yeşilin tonu. "Ama bunu yaparak, sahip olduğum ve sadece bana ait olan tek şeyi çaldığınızı bilin. Umarım beni hiçbir şaysız bırakmak sana büyük bir haz veriyordur." Darbeye hazırlanır gibi çenesini kaldırdı.

Al onu.

Kafasının içindeki ses çok baskındı ve normalde bir emir verdiğiğinde, sonucu ne olursa olsun onu uygulardı. Şimdi bunu yapacak arzuyu kendinde toplayamıyordu. Kızın yeşil gözlerinde, içindeki soğukluğu yakıp yok eden nadir bir ateş vardı.

Bunun onun onuru olduğunu fark etti.

Bir zamanlar böyle bir şeye sahip olduğunu hatırlıyordu. Ama o günler geride kalmıştı. Saygınlığı, tıpkı insanlığı gibi, onu içi boş, öfkeli bir kabuk haline getirene kadar katman katman elinden alınmıştı.

Daha iyi düşünemedi elini kaldırıp onun yumuşak, narin yanağına dokundu. Teni sıcaktı, rahatlatıcıydı. Tatlı.

Bakışlarını avucunu zor dolduran küçük göğüslerine indirdi, sonra da vücudunun geri kalanına. Yemeğe ve bakıma muhtaç cılız bir kadındı. Bir düşünceyle bile boynunu kırabilirdi.

Onunla savaşmaya çalışsa bile, bunun için gücü olmayacaktı. Yine de onun üzerinde inanılmaz bir merak uyandırıyordu.

"Senin adın ne kızım?"

Cevap vermeden önce tereddüt etti. "Seren."

Seren. Onun dilinde bu yıldız anlamına geliyordu. "Peki bekaretini korumak için bana ne verirsin Seren?"

"Anlamıyorum."

Elini kızın yüzünden indirdi ve merakla kızın onun yakınlığından ürpermesini izledi. "Çok değerli hediyelerden bahsediyorsun. Bana senin bedeninden alabileceğim hazdan daha özel bir haz göster, ben de arzumu bir başkasıyla tatmin edeyim."

Sanki ona verecek bir şey arıyormuş gibi bakışlarını odanın içinde gezdirdi. Bakışları kırmızı kumaşının durduğu yatağa kayınca gözleri büyüdü. "Sahip olduğum tek şey kırmızı kumaşım."

Buna dudak büktü. "Kumaşa ihtiyacım yok."

Kadının yüzündeki paniği gördü ve ilk kez buna neden olduğu için tatmin olmadığını hissetti.

"Başka hiçbir şeyim yok," dedi.

"O zaman bana bir öpücük ver."

Sanki onu şok etmiş gibi gözleri büyüdü. "Bir öpücük mü?"

"Evet," dedi, kötü niyet taşımadan onunla dalga geçtiği bu tuhaf oyundan zevk alıyordu. "Özgürce verilen ve alınmayan bir şeye sahip olmanın faydasını görmeme izin ver. Öp beni Seren ve bırak da hediyenin değerine ben karar vereyim."

Seren onun sözleri karşısında yutkundtu, taş kesilmişti ama tuhaf bir şekilde ilgisini çekmişti. Şövalyede onu mantıksız bir şekilde korkutsa da ona çekici gelen bir şeyler vardı.

Neden tek bir öpücükle sakinleşsin ki?

"Daha önce hiç bir erkeği öpmedim."

Ona kaşlarını çatı. "Hiç öpüşmedin. Bir erkeğin vücudunu hiç tatmadın mı?"

Kaç yaşındasın sen?"

"Bir puan ve dört."

Cık cık etti. "Yetişkin bir kadın. Aç erkeklerle dolu bir dünyada nasıl bu kadar iffetli kalabildin?"

"Kendi seçimimle, lordum. *Benim* seçimimle."

Bunun üzerine homurdandı. "Ve şimdi sana başka bir seçenek sunuyorum, küçük fare. Ya bir öpücük ya da vücudun. Hangisi olacak?"

Seren, bir öpücüğün bu güçlü adamı gerçekten doyurup doyurmayacağını merak ederken ürperdi. "Peki ya seni doğru öpmezsem? Yaptıklarım boşuna mı?"

Bakışları boş ve soğuktu. "Bir yalancıdan gerçeği mi istiyorsun? Bu kadar mı güveniyorsun yoksa bu kadar mı aptalsın?"

"O zaman öpücüğünden sonra bedenimi almayacağını nereden

bileceğim?" "Bilmiyorsun."

Seren onun soğukkanlı sözleri karşısında derin bir nefes aldı. En azından dürüst davranıyordu. Ama bu durumda gerçek bir seçeneği yoktu. Bu düşünceden ne kadar nefret ederse etsin, onun merhametine kalmıştı ve bunu ikisi de biliyordu. "O halde sözünün eri bir adam olacağına güveniyorum. Size yalvarıyorum, beni hayal kırıklığına uğratmayın lordum. Bugün yeterince hayal kırıklığı yaşadım."

Kerrigan ona daha fazla bir şey sormadan, Kerrigan ona bir öpücük kondurdu. dudakları. Vücudu, tattığı masumiyetle, kendisinden önce başka hiçbir erkeğin bu ağza ayak basmamış olduğu bilgisiyle ateşlendi.

Kalbi küt küt atarken dudaklarını kendi dudaklarıyla araladı ve Dilini onun tatlı, çökmüş ağzının derinliklerine sokarak bildiği ilk masum öpücüğü tattı. Arzu dalgaları onu yıkadı, kasıklarını sertleştirdi ve ağrıttı. Evet, o ilk başta görüldüğünden çok daha fazlasıydı. Masum açlığın tuhaf bir sürprizi.

Seren kara şövalyesinin tadı karşısında inledi. Teni buz gibi soğuktu, dili ağzının içinde dans ediyor, onu yalıyor ve alay ediyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı.

Onu kabaca kollarının arasına çekti ve öpücüğünü daha da derinleştirirken onu yakınında tuttu. Adamın kalçasına doğru çıktığını hissetti ve onu ne kadar çok istediğini biliyordu.

Öpücüklerini onun yanaklarında gezdirmek için ağzını bıraktı, sonra soğuk dudaklarını boğazına gömdüğü boynuna indi. Arzu bedeninin merkezine doğru akarken göğüsleri gerildi. Ürperti tüm vücudunu kapladı.

Daha önce arzuyu hiç tanımamıştı ama arzunun sıcaklığının onu yaktığını hissetti. Şimdi. Yabancı ve korkutucu bir yanı, onu daha fazlası için sıkıştırırsa bile aldırılmazdı...

"Evet, Seren," dedi kulağına doğru, vücudunu ürperten düzensiz bir ses tonuyla. "Özgürce verilen bir öpücük gerçekten de çok tatlıdır."

Seren, adamın elini sırtında hissetti ve elbisesinin eteklerini kaldırdı. Adamın yapmak üzere olduğu şeyden korkarak kaskatı kesildi.

Kerrigan'ın vücudu erimişti. Tek düşünebildiği onun bakir etinden daha fazla tatmaktı. Kremi kalçalarını aralamak ve tamamen tükenene kadar kendini tekrar tekrar ıslak sıcaklığının derinliklerine sokmak.

Ama ona güvenmişti.

Daha önce hiç kimse ona güvenmemiştir. Hiç kimse.

Ve onu kendi özgür iradesiyle öpmüştü.

Vücudu protesto çığlıkları atarken, elbisesini bıraktı ve kendini ondan uzaklaşmaya zorladı. Yine de soğuk dudakları hâlâ onunkilerin tadıyla yanıyordu.

Ve daha fazlasını istiyordu. Onu hayrete düşüren bir vahşilikle arzuluyordu. Seren onu dikkatle izledi, sonuçta ona tecavüz edeceğinden yarı yarıya korkuyordu.

Yapmadı. Ama gözlerinde acı veren bir şey vardı. O kadar derinden acı veren bir şey ki, onun için göğsünün ağrmasına neden oluyordu ve nedenini anlamıyordu.

Boğazını temizledi. "Aç mısın, küçük fare?" Başını salladı.

"Sizin için yemek hazırlatacağım." Kapının önünde durdu ve ona baktı.

"Evet," dedi sessizce, bakışlarıyla onu tepeden tırnağı tararken. "Bu çok daha iyi. Paçavralar içindeki bir kadına asla tahammül edemem."

Adam gittikten sonra yırtık pırtık elbisesinin artık üzerinde olmadığını fark etti. Onun yerine soluk mavi samitten parıldayan bir elbise, altın bir kuşak ve ona uygun yumuşak deri ayakkabılar giymişti.

Seren'in bacakları güçsüzleşti. Ayakta durabilmek için tek yapabildiği buydu. Şüphesiz bunların hepsi canlı bir rüyaydı. Nasıl gerçek olabilirdi ki?

"Uyan, Seren." Ama bu bir rüya değildi. Bir şekilde burası gerçektir.

Kara Şövalye gerçektir. Ve içinden bir ses, buradan kaçmanın bir yolunu bulamazsa sonsuza dek burada lanetleneceği konusunda uyarıyordu.

Bölüm 3

"Demek Penmerlin'in annesisiniz."

Seren, kızgın siyah denizin kalenin taşlarına çarpışını seyrettiği pencereden başını çevirdiğinde, yaşlı bir kocakarının odasına girdiğini gördü. Kocakarı, şatoda günün rengi gibi görünen siyahlar giymişti ve gri saçlarını geriye doğru örmüştü. "Ben kimsenin annesi değilim."

"Ama olacaksın, Tanrı'nın izniyle."

Yaşlı kadının umut dolu ses tonunda Seren'i duraksatan bir şey vardı. İçinden bir ses onu dinlemesi için yalvarıyordu.

Yaşlı kadın ona yaklaştı ve sanki birinin onları duyabileceğinden korkuyormuş gibi endişeyle etrafına bakındı. Konuştuğunda sesi bir fısıltıdan öteye geçmiyordu. "Fazla vaktimiz yok, çocuğum. Yapman gereken Çok geç olmadan burayı terk

edin." "Ne için çok geç?"

"Seni kurtarmak için. Şu anda Kerrigan seni Merlin'le takas etmek için kullanmaya odaklanmış durumda, ama bu başarısız olunca kafanı alacak ve kan."

Bu Seren'in kesinlikle kaçınmak isteyeceği bir şeydi. "O zaman buradan nasıl kaçabilirim?"

Yaşlı kadın sanki bu cevap onu çok rahatsız etmiş gibi içini çekti. "Ne yazık ki tek bir seçeneğiniz var."

Seren umutla bekledi, ama kadın odanın içinde gezinip taşları incelerken düşünce akışını kaybetmiş gibiydi. "Peki bu?" diye sordu.

Kocakarı durdu ve ona baktı. "Kerrigan."

Seren kocakarının kullanmaya devam ettiği yabancı isim karşısında kaşlarını çatı. "Kerrigan mı?"

"Seni yakalayıp buraya getiren kara şövalye. Onu baştan çıkarmalısın ki gardını düşürsün ve bu lanet yerden kaçmana izin versin."

Kocakarı bir erkeği yatağına çekmenin ne kadar kolay olduğunu söylüyordu ama bu hiç de kolay değildi ve o da bunu biliyordu. Masum halinden oldukça hoşlanan bir bakire olması gibi küçük bir meseleden bahsetmiyorum bile. İsteyeceği son şey, geçici olacağından emin olduğu bir özgürlük karşılığında kızlığını bir iblisle takas etmektir. Eğer kaçacak olursa, kara şövalye büyük ihtimalle peşine düşecekti ve o zaman neyle takas edecekti?

"Ben bunu yapamam. Erkekleri baştan çıkarma konusunda hiçbir şey bilmiyorum."

"Başka seçeneğin yok çocuğum," diye ısrar etti kocakarı o alçak, buyurgan ses tonuyla. "Bu diyara özgürce girip çıkabilen sadece iki kişi var. Alınma ama sana asla yardım etmeyecek olan Morgen ve Kerrigan."

Yine de buna inanmayı reddetti. "Kaçmanın başka bir yolu olmalı."

"Yok. İnan bana, erkekler şehvetlerine yenik düşerler. O zaten seni cezbediyor. Özgürlüğünü kazanmak için onun şehvetini kullan."

Seren bu fikre isyan etti. "İnsanları bu şekilde kullanmak yanlış."

Yaşlı kadın homurdandı. "Onları öldürmek de yanlış ve onlar da seni öldürecek. Beni anlamıyor musun, ahbap? Kerrigan şeytanın ta kendisidir. Kemiklerinin iliği."

"Bana karşı çok nazikti."

Kadın bununla alay etti. "Nezaket hakkında hiçbir şey bilmiyor. Bana güvenin. Kendi adamlarının boğazını keserken gördüm onu. Ona şüpheyile bak. O kimseyi düşünmez ve zamanı geldiğinde kendi eliyle öldürüleceksiniz."

Seren'in kalbi onun korkunç öngörüsü karşısında çarptı. "Peki sana neden güveneyim?"

"Çünkü sahip olduğun tek umut benim. Arthur'un kral olduğu zamandan beri buradayım. Bu muazzam kale Morgen'in eline geçtiğinde buradaydım ve Kerrigan'ı getirdiklerinde de buradaydım. Daha çocuk denecek yaşta, başlangıçta iyi bir ruha sahipti ve onlardan biri olmayı öğrenene kadar onu parça parça yok ettiler. Ve seninkini de yok edecekler. Sözlerime kulak verin. Sizi uyardığım gibi onu da uyarmaya çalıştım ama dinlemedi. Morgen'in onu kendi davası için baştan çıkarmasına izin verdi ve şimdi sonsuza dek lanetlendi." Bakışları Seren'e dönene kadar hüznü ve kırılgandı. "Lütfen, bu kadar aptal olma. Sana yalvarıyorum."

Seren başıyla onayladı. Ruhunu ya da hayatını kaybetmek istemiyordu. Dürüst olmak gerekirse, her ikisine de eşit derecede hararetle bağlıydı. "Pekala o zaman. Ne yapmalıyım?"

"Ona iyi davran. Onu baştan çıkar ki boynundaki yıldız tılsımını alabilesin. Üzerinde bir ejderha işareti var. Tılsımı ondan al ve bailey'e, asma köprüye doğru koş. Eğer tılsımla asma köprüyü geçersen, onun seni alıp götürdüğü yer ve zamanda insanların dünyasına varacaksın."

"Peki ya tılsımı almadan gidersem?"

"Val Sans Retour'da sonsuza dek kaybolacaksın."

Seren'in gözleri büyüdü. Dönüşü Olmayan Vadi. "Bu vadi Morgen'in onu memnun etmekten vazgeçen sevgililerini sürgün ettiği yer,"

diye nefes aldı. "Bunu biliyor musun?"

Başını salladı. Yıllar boyunca pek çok ozan ve halk ozanının Morgen le Fey ve onun şeytani Val Sans Retour'u hakkında anlattığı hikâyeleri dinlemişti. Orasının var olan en korkunç yer olduğu söylenirdi. Cehennemden bile daha kötüymüş.

Eğer burası gerçek bir yerse, başka nelerin gerçek olabileceğini

merak etti. "Bir adın var mı?" diye sordu yaşlı kadına.

"Magda."

"Söyle bana Magda, Arthur ve Camelot hakkında bildiğim hikayelerin kaçı doğru, kaçı yanlış?"

Magda onun elini rahatlatıcı bir şekilde okşadı. "Bütün bunlar için yeterli zaman yok, çocuğum. Ama şunu bil. Camelot şeytanın eline geçti ve burada yaşayan şeytan dünyayı onun bir kopyası haline getirmekten başka bir şey istemiyor. Bu *terre derrière le voile*'de iki büyük güç var. Fey halkının kraliçesi Morgen ve Camelot'un kralı Kerrigan. Üzerinde İyiliğin tarafı Avalon'un Lordlarıdır. Onlar Camelot'un düşüşünden sağ kurtulan şövalyelerdir. Penmerlin'in halefinin yardımıyla, Camlann savaşından sonra Avalon'a çekildiler ve burada iyi olan her şey için savaşmaya devam ediyorlar. Seni onlara götürmeliyiz ki seni koruyabilsinler. Bu savaşta burada kalamayacak kadar önemlisin."

"Ama neden ben seçildim? Ben sadece bir köylüyüm."

"Neden üzerimizdeki gökyüzü... şey, burada her zaman gri veya siyahtır, asla mavi değildir ve aslında nedenini biliyorum. Ancak gerçek şu ki, sen Damé Fortune tarafından iyiliğin bir aracı olarak seçildin. Kaderini kabul et, çocuk." Ateşli sözlerini açıklamak için ellerini yumruk yaparken gözleri yıllarına inat bir yaşamla parlıyordu. "Onu kucakla."

Magda onun kolunu okşarken sesini fısıltıdan daha az bir seviyeye indirdi. "Avalon için önemli olan on üç Merlin var. Ama içlerinde en önemlisi Penmerlin'dir; hepsini yöneten kişi. Penmerlin iyilik için en güçlü araçtır. Penmerlin iki yüz yıl boyunca Avalon'un Lordlarını izler ve onlara rehberlik eder. Sonra emekli olmasına ve hayatını huzur ve rahatlık içinde geçirmesine izin verilir. Doğuracağın çocuk bir sonraki Penmerlin olacak. Morgen kara büyüsü sayesinde bunu biliyor ve bu yüzden Kerrigan istediğini elde ettikten sonra seni öldürecek. Eğer ölürsen, yerine geçecek kimse olmayacak ve şu anki Merlin'in hükümdarlığı sona erdiğinde Avalon'un Lordları lidersiz kalacak."

Gözlerini Seren'e dikti. "İyi ve dürüst olan her şeyin geleceğini ellerinde tutuyorsun. Sen ve çocuğun, Morgen ve Kerrigan ile insan dünyası arasında duran tek kişilersiniz."

Seren bunun için neden seçildiğini hâlâ anlamamıştı. Böyle bir meydan okumaya hazır değildi. O sadece önemsiz bir doğumu olan genç bir kadındı. "Ben sadece kendi dokuma tezgâhıma sahip olmak istiyorum. Kendi dükkanım. Efsanevi bir yerde yaşamak ve henüz tanışmadığım bir adama damızlık olmak istemiyorum."

Magda ona sempatik bir okşayışta bulundu. "Hayat nadiren olmasını istediğimiz şeydir, çocuğum. Ama bir de şöyle düşün. Penmerlin'in annesi bir evde yaşıyor. Avalon'da onurlu bir yer. Kocanız bir köylü ya da tüccar değil, size tapan asil bir şövalye olacak. Hayal bile edemeyeceğin zenginlikte ve mutlulukta bir hayatın olacak. Bir daha asla açlık ya da yokluk çekmeyeceksin."

Gerçek olamayacak kadar iyiydi. Seren çalışmaktan yıpranmış ellerine baktı.

Parmaklarında dokuma tezgâhındaki tıraşı kullanmaktan dolayı kırılmış yerler vardı. Tırnakları yırtık pırtık ve dağınıktı, derisi çiğ ve yara bere içindeydi. Hayatında yorgunluktan küçük paletin üzerine yığılıp kalmadığı, ellerinin zonklayıp kanamadığı, sırtının ve omuzlarının ağrımadığı bir gece nadiren olmuştur.

Gözleri açıkken bile, etli yiyeceklerle dolu masasında oturan Bayan Maude'u net bir şekilde görebiliyordu. Seren ve diğer Çıraklar mütevazı yemekler yedi. Lonca ziyafetlerine katılmalarına asla izin verilmemişti.

Doyana kadar yemek...

"Evet," dedi Magda onun kulağına. "Bunun için duyduğun arzuyu gözlerinde görebiliyorum. Kerrigan'ı baştan çıkarın ve tüm bunlara ve daha fazlasına sahip olun. Bir düşünün Şimdi giydiğiniz elbisenin yumuşaklığı. Bunlardan oluşan bir gardırop hayal edin."

Seren elini yıpratmayan ya da çizmeyen narin kumaşın üzerinde gezdirdi. Kumaş, suyun serinliği gibi tenine yerleşti. "Daha iyisine ulaşmak bir köylüye göre değil. Bizim payımız-"

"Sen daha büyük şeyler için doğdun, çocuğum. Bunu kabul et."

Ama bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Şimdiye kadar kendisine söylenen her şeyle tamamen çelişen bir şeyi nasıl kabul edebilirdi?

Kapı çalındı. Magda, siyah kapı açılıp ten rengine uygun bir cübbe giymiş şekilsiz gri bir yaratıkla karşılaşınca yerinden sıçradı. Hızla uzaklaşan Magda'ya ters ters baktıktan sonra soğuk bakışlarını tekrar Magda'ya çevirdi.

"Efendi, salonda ona katılmanızı rica ediyor."

Seren Magda'ya baktı, o da Seren'e muskayı hatırlatmak için kendi boynunu okşadı. Cesaretini toplamak için derin bir nefes alan Seren başıyla onayladıktan sonra yaratığa doğru yöneldi.

Bu onu kapkara bir koridora götürdü. Meşalelerin sadece onlara yaklaştıklarında yandığını fark edince nefesi kesildi. Yanlarından geçtikleri anda, ışık sönmüştü. Bu durum karşısında hayrete düşen Seren durup bir tanesini inceledi. Tuhaf bir aplikti. Sanki küçük feneri siyah bir insan eli tutuyormuş gibi görünüyordu. Kalbi küt küt atarken ona dokunmak için uzandı.

El hareket etti.

Seren irkilerek çılgılık attı ve ondan uzaklaştı. Yaratık ona güldü, sonra da onu lambaya doğru itti.

"Hadi, bobin, bırak seni tekrar hissetsin."

Bir kez daha ılık atarak geri çekilmeye çalıştı.

"Drystan!" Güçlü ses koridorda gök grlts gibi yankılandı.

Yaratık onu hemen bıraktı.

Döndüğünde Kerrigan'ın onlara doğru uzun ve hızlı adımlarla ilerlediğini gördü.

Yaratığı yakaladı ve ona öyle sert bir ters yumruk attı ki yaratık duvardan sekti. "Onu korkutamazsın," diye hırladı.

Tekrar vurmak için hamle yaptı ama Seren elini tutarak darbeyi durdurdu. "Lütfen, sadece bir şakaydı. Bana hiçbir zarar gelmedi."

Yakışıklı yüzündeki öfke dağıldı. Dudakları artık kan içinde olan yaratık, kaşlarını çatarak ona baktı.

Kerrigan, gözleri kırmızı kırmızı parlayan yaratığa ters ters baktı. "Gözüm görmesin seni solucan."

Onlardan katı ve koridordaki dönemeçte gözden kaybolana kadar koştu.

Seren, Kerrigan'ın davranışı karşısında dehşete düşmüştü. "Ona neden saldırdınız?"

Öfke vücudunun her yerini doldurdu. "Buradaki kuralları anlamıyorsun."

"Hayır, insanları kk meseleler için cezalandırmayı içeriyorsa değil. Tepkiniz aşırı sertti ve onun kk suı için gereksizdi."

Onunla alay etti. "Ve eğer bunu yanına bırakırsan, daha cesur ve daha zararlı hale gelecektir. Güven bana, biliyorum. Hemen bastırılmadığı sürece, kötülük sadece büyür."

"Kötü niyetini hissetmedim."

"O zaman sen bir aptalsın."

Onun hakareti karşısında sertleşti. "Yani bana söyleyip duruyorsun. İyi o zaman, aptal benliğimi seni daha fazla rahatsız edemeyeceğim odama geri götüreyim." Ondan uzaklaşmaya başladı.

"Aç olduğunu sanıyordum."

"İştahımı kaybettim."

Arkasına bakmadan koridorda ilerlemeye devam etti. Onu odasına götürecek dönemece yaklaştığında, Kerrigan önünde belirdi. "Yemek yemen gerek."

Onun kutsal olmayan güçleri karşısında hissettiği korkuyu bastırdı. Dehşete kapılıp kendini kaybetmesinin ona bir faydası olmazdı. Annesi onu her türlü meydan okuma karşısında güçlü olması için yetiştirmişti ama dürüst olmak gerekirse, annesinin böyle bir meydan okumayı aklından geçirdiğinden bile şüpheliydi. "Eğer reddedersem, beni de dövecek misin?"

Adam şaşkın şaşkın bakıyordu. "Bir griye nasıl davrandığım için neden bu kadar kızgınsın? Sana bakmaktansa kalbini yemeyi tercih ederdi. Saygı duydukları tek şey kendilerinden daha güçlü ve daha uğursuz biri."

"Güç asla doğruyu yapmamalı."

Daha da şaşırmış görünüyordu. "Ne?"

"Bir ozanın Camelot kralı hakkında söylediği bir şey. Amacı bu kale kötülüğe karşı bir koruma olacaktı. Yuvarlak Masa şövalyelerinin amacı, kendilerini koruyamayanları korumaktı-"

"Burada şövalye yok, Seren. Sadece iblisler var."

Adamın sözleri Seren'i duraksattı. "Buna sen de

dâhil misin?" "Evet, öyle."

"O zaman sizin adınıza üzgünüm lordum. Herkes nezaket ve merhameti bilmeli."

Sözleri onu tekrar kızdırmış gibiydi. "Bah, git, odana dön. Açlıktan ölmen ya da ölmemen umurumda değil." Kadının etrafından dolaştı ve uzaklaştı.

"Lordum?"

Ona bakmak için durakladı.

"Bir adınız var mı, efendim?"

Cevap vermeden önce gözlerini kaçırdı. "Hayır, bilmiyorum. Ben sadece iblislere hükmeden herkese verdikleri fey unvanıyla tanınırım. Bana Kerrigan diyebilirsin."

Kerrigan. Güçlü bir isimdi ve seçildiği role bir şekilde uygun görünüyordu. Ancak, bu onun istediği isim değildi. "Ama buraya gelmeden önceki adın neydi? Neydi o isim?"

Gözleri ona doğru kızıl bir ateşle parlıyordu. "Bana çocuk, piç ya da kurtçuk dediler. Artık sadece kılıcımın kılıcına sahip olanlara cevap veriyorum."

Onun sözleri karşısında kalbi sıkıştı. Kendi adı gibi basit bir şeye bile sahip olmaması onun için ne kadar korkunçtu. "Bunun için üzgünüm lordum. Hiç kimse isimsiz olmamalı."

Merakla onu incelerken başını eğdi. "Benden korkmuyorsun, değil mi küçük fare?"

"Olmalı mıyım?"

"Diğer herkes öyle." Ses tonu soğuk ve gerçekçiydi. "Ama senden korkmalı mıyım?"

Kerrigan uzanıp elini saçlarının yumuşaklığında gezdirdi. Evet, ondan korkması gerekirdi. Hiç kimseye ya da hiçbir şeye saygı duymuyordu. Kendisinin ya da bir başkasının hayatı, onun için hiçbir anlam ya da değer taşımıyordu.

Yine de bu küçük kadının kendisinden korkmasını istemiyordu.

"Hayır, Seren. Benden korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok." Saç tutamını dudaklarına götürdü, böylece onu dudaklarında hissedebilecek, onun hafif, tatlı gül kokusunu alabilecekti.

Seren bu kadar karanlık, bu kadar vahşi bir adamın bu kadar şefkatli olduğunu görünce titredi. Bu uyumsuz ve şaşırtıcı bir durumdu.

Kızın saçlarını serbest bıraktı, sonra da düzeltti. "Gel ve yemeğini ye kızım. Gücünü korumalısın."

Ona az önce umursamamakla ilgili söylediklerini hatırlatmaya başladı ama dilini tutmaya karar verdi. Aslında açlıktan ölmek üzereydi.

Kolunu ona doğru uzattı. Seren onu tuttu, sonra bir tıslamayla geri çekti. Siyah zırhı o kadar soğuktu ki tenini yakıyordu. "Beni affet," dedi Seren'den uzaklaşarak. "Bunu unutmuşum."

"Neden bu kadar üşüyorsun?"

"Bu benim varoluşumun doğası. Zırhım sadece insan güneşinin altındayken ısıyı bilir, aksi takdirde benimle aynı sıcaklıktadır."

Elini ısıtmak için yumruk haline getirirken kaşlarını çatı. "Hep böyle üşür müsün?"

Çenesinde bir tık başladı. "Evet, küçük fare. Her zaman."

Başka bir şey söylemeden onu koridorun sonuna kadar götürdü. İki kapı bir zamanlar büyük bir salon olması gereken bir yere açılıyordu. Temizdi ama kalenin geri kalanı gibi koyu griydi. Odanın ortasına büyük, parlak, siyah yuvarlak bir masa yerleştirilmişti. Etrafına birkaç santim arayla özenle oyulmuş siyah sandalyeler yerleştirilmişti.

Kerrigan gibi o da hem güzel hem de uğursuzdu.

Ona bakarken, bunun bir efsane masası olup olmadığını merak etti. "Bu mu-"

"Hayır," diye hemen araya girdi Kerrigan. "Bu *le cercle du damné*. Arthur'un Yuvarlak Masa'sına benzer ama çok farklıdır."

"Nasıl yani?"

Seren'e bir sandalye çekti; masadaki yerlerden biri trencher, yemek ve altın bir kadehle donatılmıştı. "Otursana Seren."

Kadın adamın dediğini

yaptı. "İç."

"Ama kadehim boş." Kelimeler dudaklarından henüz çıkmıştı ki kadehte şarap belirdi. Kadehine şüpheyle baktı.

Kerrigan'ın gece yarısı gözlerinde eğlenen bir ışık dans ediyor gibiydi. "Yemeğinde büyü yok, fare. Huzur içinde yiyip içebilirsiniz."

Yine de kokulu şarabı koklarken tereddüt etti. "Bana karşı dürüst olacağına güvenebilir miyim?"

"Hayır, yapamazsın. Asla. Ama bu konuda yalan söylemiyorum. Korkmadan yiyin."

Bir kişinin tüketemeyeceği kadar çok yemek vardı. "Bana katılmak ister misiniz?"

Kerrigan başını sallamadan önce yemeğe özlemle baktı. Bu yemeklerin tadına bakabilmeyi ne kadar isterdi ama sayısız yüzyıldır yemek yememişti.

Kadın yemeğe başlarken adam masanın diğer tarafına geçti.

Kızarmış kuzuyu zarifçe kesip dudaklarına götürürken garip bir şekilde güzeldi. Lezzetinin tadını çıkarmak istercesine gözlerini kapattı. Görgü kuralları, onunkinin aksine, kusursuzdu. Buraya ilk geldiğinde bir vahşi gibi elleriyle yemek yemişti. Morgen ondan iğrenmişti. Bu yüzden yemek artık onu besleyemiyordu.

"Seni beslemek için beni iğrendirmeden yiyebileceğin bir şeyler bulmalıyız."

Morgen onu bir zamanlar olduğu adamdan çok daha farklı bir hale getirmişti. Aslında artık insan olduğunu bile hatırlamıyordu. En azından karşısındaki güven dolu aptalı görene kadar hatırlamıyordu. Kız onun içinde bir şeylere dokunmuştu ve bunun ne olduğundan emin değildi.

Yemek yerken duraklayıp ona baktı. "Yanlış bir şey mi yapıyorum?"

"Hayır, neden sordunuz?"

"Beni o kadar dikkatle izliyorsun ki bu beni sinirlendiriyor."

Onun kurnazca sözleri karşısında başını salladı. "Seni sinirlendiren birine bunu asla söylememelisin, küçük fare."

"Neden olmasın?"

"Sizi nasıl rahatsız edeceklerini bildikleri için bu onlara size karşı koz verir."

"Ya da rahatsızlığa neden olan davranışlarını durdurmalarını

sağlar." Bununla alay etti. "Son derece safsın, değil mi?"

"Ben öyle düşünmüyorum. Ben sadece çoğu insanın elinden geldiğince doğru olanı yapacağına inanıyorum."

Evet, küçük saf bir kızdı. "Ben farklı bir görüşteyim. Ben sadece insanların kendi çıkarları için her durumdan faydalanabileceğine inanıyorum. amaçlar."

"Peki burada, yemeğinizi yerken ve elbisenizi giyerken bana karşı ne avantajınız var?"

"Sen benim tutsağımsın. Benim avantajım senin burada olman. İstedigimi elde etmek için seni kullanıyorum."

"Peki aradığınız nedir?"

"Arthur'un Yuvarlak Masası."

Seren kaşlarını çatarak ona ve arayışına baktı. "Bunu neden istiyorsun?"

Sorusuna cevap vermekle hiç ilgisi yoktu ama ne zararı olabilirdi ki? Onu durdurmak için bir şey yapamazdı ve Merlin de masanın onlar için neden önemli olduğunu tam olarak bilmiyordu. "Merkezinde büyük bir büyü barındırıyor. Diğer kutsal büyülerle birleştirildiğinde nesneler onu kullananı yenilmez yapabilir. Burada olduğu sürece, dünyayı yönetmemizi engelleyebilecek hiç kimse olmayacaktır."

Kızın masum yüzünden bu kavramın onu şaşırttığını anlayabiliyordu. "Neden dünyaya hükmetmek istiyorsunuz lordum? Bunun ne anlamı olabilir ki?"

"Eğer bu soruyu sormak zorundaysanız, cevabı anlamak için o küçük zihninizi kavramın etrafına sarmanız mümkün değildir. Ben bencil ve benmerkezci bir piçim. Sadece kendi kurallarına göre oynamak istiyorum. Bir zamanlar büyük bir adamın dediği gibi, kral olmak iyidir."

Gözlerini ona dikti. "Aklıma yaptığınız hakaret için teşekkür ederim lordum. Ama başkalarının da dünyadan pay almasına izin vermeyenlerin gerçekten de dar görüşlü insanlar olduğunu söylemek için geri dönüyorum. Dünya, içinde hepimize yer olan şaşırtıcı derecede büyük bir yer."

Kerrigan onun öfkeli yanıtıyla geri çekildi. "Beni aşağılayacak kadar aptal mısın?"

Kötü niyetli bir bakışla onu delmek için çenesini kaldırdı. "Önce sen bana hakaret ettin."

Kerrigan yüzyıllardır hissetmediği bir şey hissetti. Mizah. Onun cüretine gerçekten güldü. Bu onu şaşırtmıştı. Ona hakaret etmeye cüret eden başka biri olsa, şimdi ayaklarının dibinde ölü yatıyor olurdu. Ama bu kadın...

Onu eğlendirdi.

"Sen cesur bir kadınsın."

"Özellikle değil. Ben sadece açık sözlü
biriyim." "Açık sözlülüğünüzü ferahlatıcı
buluyorum."

Seren yemeğe geri döndü ama Kerrigan'ın ona sanki açlıktan ölmek üzere olan bir adam ve onun ziyafetiymiş gibi bakmasından hâlâ rahatsızdı.

Yemeğini bitirdiğinde ayağa kalkmaya başladı. Kerrigan oturduğu yerden kaybolup kadının sandalyesinin hemen arkasında belirdi ve böylece sandalyeyi masadan geriye çekebildi.

Adamın aniden ortaya çıkmasıyla
yerinden sıçradı. "Sizi korkuttuğum için
beni affedin."

"Bunu nasıl yapıyorsun?"

Sandalyeyi onun için geri çekerken omuz silktili. "Düşünüyorum ve oluyor."

Haç çıkardı. "Sen bir şeytansın, değil mi?" "Evet,
leydim *souris*. Lanetlenmiş ve lanetli."

Yine de onda, kendini yeniden bulmak isteyen kayıp bir ruhu hatırlatan bir şey vardı. Düşünmesi aptalca bir şeydi. Onda hiç Adam kötülük yapmaktan bu kadar zevk alıyormuş gibi görünürken bunu neden düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ona doğru hafifçe eğildi, etrafındaki havayı kokluyor gibi görüldüğünden varlığı çok etkileyiciydi. Ağzının kenarları kalktı. Yüz hatlarındaki sertliği ve bakışlarındaki soğukluğu yumuşattı. "Artık odana dönsen iyi olur."

"Neden?"

"Ben çok sınırlı sabrı olan bir adamım, Seren'im. Sahip olabileceğim küçük zevkleri kendimden esirgemeye alışık değilim. Ve sen... sahip olduğum azıcık özdenetimimin sınırlarını sınırıyorsun." Soğuk bir elini uzatıp hafifçe yanağına dokundu.

Seren onun dokunuşuyla tenindeki sıcaklığın gittiğini hissedebiliyordu. Ayağa kalktığı anda bakışları adamın boynuna kaydı ve orada Magda'nın bahsettiği yıldız muskasını gördü.

Kalbi küt küt atarken ona dokunmak için uzandı.

Kerrigan hemen onun elini yakaladı. "Ne iş yapıyorsun?" "Bu...bu çok güzel."

Elini ondan uzaklaştırdı ve geri çekildi. "Git, Seren. Senin için çok geç olmadan."

Bir an onun önündeydi, bir an sonra ise odasına geri dönmüştü. Ancak artık içinde bir kapı yoktu.

İçinde gerçek korku kök salmaya başladığında yutkundu. Ne yapacaktı ki? Kerrigan çok güçlü, çok karanlıktı. Nasıl kaçabilirdi ki Onun gibi biri mi?

Başka seçeneğin yok.

Hayır, bilmiyordu. Bir şekilde, bir şekilde bu lanetliler diyarından çıkıp kendi evine dönmenin yolunu bulmalıydı.

Bölüm 4

Kerrigan, Morgen'in *cercle du damné*'nin diğer üyelerini "eğlendirmesini" izlerken **büyük**, siyah tahtının **minderli koltuğuna yaslandı**.

Onun gibi, kardeşliklerindeki diğer yüz kırk dokuz erkek ve kadının çoğu da bir zamanlar insandı. Hatta bazıları bir zamanlar Arthur'la birlikte Yuvarlak Masa'ya gittiler ve kılıçlarını iyiliğe adadılar.

Ama Camelot'ta ne iyilik ne de insanlık kalmıştı. Tıpkı ünlü kralı gibi, o da çoktan gitmişti ve büyük olasılıkla bir daha asla görülemeyecekti.

Bir elini tahtının koluna oyulmuş ejderha başına dayayan Kerrigan, kadehini geriye doğru eğerek kendisini asla besleyemeyecek bir şaraptan derin derin içti.

Onu sarhoş da edemezdi.

"Gelin kralım," diye yalvardı güzel bir Adoni kadını kürsüye yaklaşırken. Uzun siyah elbisesi göbeğine kadar iniyor, karnının ve göğüslerinin büyük bir kısmını -ki bunların uçları Elbisesinin şeffaf kumaşına karşı davetkâr bir şekilde büzülürken göze çarpmak için canlı bir kırmızıya boyanmıştı. Büyük olasılıkla onu bir ya da iki dakikalığına memnun edecek, fazlasıyla donanımlı bir kadındı. "Dans etmek için bize katılmaz mısın?"

Kerrigan siyah bakışlarını iblis şövalyelerinin feylerle dans ettiği topluluğa kaydırды. Bazıları çoktan yarı çıplak bir şekilde

Köşelerde, bedenlerini doyurmaya çalışırken onları kimin izlediğini umursamadan. Odada çalan yüksek sesli dans müziği, Morgen'in geleceğe yaptığı yolculuklardan getirdiği CD'lerden geliyordu; buradaki pek çok sakın gibi o da ortaçağın zarafetini ve tarzını seviyor, ancak gelecekteki toplumların kolaylıklarını ve oyuncaklarını tercih ediyordu. Ve onun CD'lerinden biri yirmi birinci yüzyılın başlarında Karanlık Dalga olarak bilinen bir müzik tarzı içindi. Her şey düşünüldüğünde oldukça uygun.

Kişisel olarak, müziği alabilir ya da bırakabilirdi. Bu nedenle, Camelot sakınlerini kabul edebilir ya da terk edebilirdi.

Bu yerden ve burayı evi olarak gören yaratıklardan uzun zamandır bıkmıştı. Feylerin soğuk tutkusundan daha fazlasını istiyordu. öpücükler ve vücutlar umursamadan. Bir horoz onlar için diğerleri kadar

iyiydi. "Benden uzak dur," diye çıkıştı ona.

Adoni'nin gözleri kıpkırmızı parladı. Böyle bir eylemin aptalca olduğunu bilmeseydi saldıracaktı. Dudağını kıvrarak başka bir şövalyeyi aramak için yanından ayrıldı.

"Ne diyorsunuz lordum? Hasta mısınız?"

Kerrigan tahtının arkasından gelen sesle gerildi. "Arkamda durma, Blaise. Eğer şu anki durumunda yaşamaya devam etmek istiyorsan, hayır."

Uzun boylu, kıvrak adamotu öne doğru ilerleyerek Kerrigan'ın tahtının solunda durdu. Albinizmle doğan Blaise, batıl inançları yüzünden daha bir bebekken.

Gözleri menekşenin soluk, acımasız bir tonundaydı. Karlı elbisesini giymişti.

Beyaz saçları bir omzunun üzerinden beline kadar inen uzun bir örgü halindeydi. Cildi, çoğu kişinin onun durumundaki birinden beklediğini yalanlayan derin, altın sarısı bir bronzluktaydı. Albinizm hastalarının hepsinin beyaz tenli olduğu yaygın bir yanılgıydı. tamamen renksizdi. Mandrake'nin fiziksel farklılıklarıyla gurur duyduğunu bilmeseydi, Kerrigan bu adamdan şüphelenirdi. Blaise'in teninin koyuluğu büyüünden kaynaklanıyordu.

İnsan formundayken, Blaise neredeyse hiç göremiyordu. Etrafındakilerin ve nesnelerin nerede olduğunu hissetmek için büyüsunü kullanıyordu. Ama bir ejderha olarak... görüşü keskin ve netti.

Hiç şüphesiz Kerrigan'a hizmet eden en güçlü mandraklardan biriydi ve Kerrigan'ın tanıdığı en yakın arkadaşındı. Dürüst olmak gerekirse, Kerrigan mandrake'in neden onun arkadaşlığını seçtiğini anlamamıştı.

Eğer daha iyi bilmeseydi, adamotunun ondan hoşlandığını düşünebilirdi.

Kerrigan içkisinden bir yudum daha aldı.

"Neden seks partisine katılmıyorsunuz kralım?" Blaise sessizce sordu.

"Sen neden katılmıyorsun?"

Blaise omuz silkti. "Rahatsızlığını hissettim. Huzursuzluğunuzu. Sizi eğlendirmenin bir yolunu bulmayı umuyordum lordum. Ejderha şekline girmemi ister misiniz?"

"Hayır. Bir gezinti ruh halimi iyileştirmek için hiçbir şey yapmaz." Kan dökmek bile şu anda belinin derinliklerinde kaynayan ateşi dindiremezdi.

Sadece Seren onun ruh halini yatıştırabilirdi.

Ama ona güvenmişti ve adını koyamadığı çılgınca bir nedenden ötürü bu güveni sarsmak istemiyordu.

Birden salondaki müzik değişti. Kerrigan, Morgen'in doğduğu yüzyıldan çok daha ilerideki bir yüzyıla ait en sevdiği şarkıyı duyunca yüzünü buruşturdu. Böyle anlarda zamanda yolculuk yapabilmelerinden nefret ederdi.

Morgen, erkek Adoni refakatçileri etrafında dönerken ritim eşliğinde dans etti. İnledi.

Blaise'in ifadesi soğukkanlılığını korudu. "Kralım INXS'i sevmiyor mu?"

"Hanımınız mide bulantısı noktasına kadar çalmaya karar verene kadar çalıyordum." "Need You Tonight "ı bir daha hiç duymasaydı, çok erken olurdu.

Morgen müzik eşliğinde sallandı. Arkasını döndü, ona baktı ve kendisine katılması için parmağını salladı.

Kerrigan başını salladı.

G  lerinin onu istila ettiğini, onu çektiğini hissetti. Ama onun kendisini kontrol etmesine izin vermeyi reddetti. O günler çoktan geçmişti.

Gözlerini kapatarak kendi şarkısını çağırdı. Papa Roach'un "Do or Die."

Morgen'in gözleri ona alaycı bir gülümsemeyle bakarken parladı. Müzik hemen "Devil Inside" ile INXS'e döndü.

"Ya gelmiş geçmiş en cesur adamsınız kralım ya da en aptal," diye fısıldadı Blaise onun yanına.

  meden önce, "Belki de her ikisiyim," dedi.

Morgen tahtına yaklaşırken gruba, "Görünüşe göre kralımız halsizlik içinde," dedi. "Sizce onu neşelendirmek için ne yapmalıyız? onu?"

Adoni erkeklerinden biri  ne çıkararak kulağına fısıldadı.

Morgen kötü kötü gülümsedi. "Evet, evcil hayvanım. Bence bu harika bir fikir olurdu."

Kerrigan ona doğru esnedi. Adoni'yi tanıyan biri olarak, fikir ne olursa olsun, onu daha fazla sıkacağı kesindi.

 ki kalp atışı sonra Seren, Morgen'in önünde belirdi.

Hemen ayağa kalktı ve fincanını Blaise'e uzattı. "Ne yapıyorsun Morgen?" diye sordu.

Seren kalbindeki panikle etrafına bakındı. Odasında yalnızdı ve kaçmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Bir de baktı ki, yaldızlı bir salonda, çılgınca atan bir kalp gibi gümbürdeyen korkunç bir müzik çalıyor.

Şarkıcının sesi fena halde pürüzsüzdü ama kelimeler onun için anlaşılmazdı.

Etrafında, çarpık griler ve bir tür iblis gibi görünen diğer şeylerle karışmış güzel erkekler ve kadınlar vardı.

Ama en çok dikkatini çeken, yanındaki kadındı; o kadar kırmızı bir elbise giymişti ki doğal görünmüyordu. Sanki kumaşın kendisi kanıyormuş gibi görünüyordu.

Kadının uzun sarı saçları, mücevher uçlu iğnelerle başının tepesinde karmaşık bir tasarımla tutturulmuş küçük örgüler halindeydi. Dudaklarında uğursuz bir kıvrımla Seren'e yaklaştı. Kadın Seren'in uzun mavi manche kolunu yakaladı ve öfkeyle çekti. "Kim koydu onu Bu mu?"

Gözleri kadının elbisesiyle uyumlu canlı bir kırmızıya dönerken Kerrigan anında ayağa kalktı. "Ben yaptım."

Kadın ona tısladı. "Buradaki kanunları biliyorsun, Kerrigan. Ben feylerin kraliçesiyim ve benim dünyamda kimse böyle bir renk giyemez. Hiç kimse!"

"Ve burada kanun *benim*, Morgen. Bu benim tacımla birlikte gider. Tabii bunun için bana meydan okumak istemiyorsanız."

Seren onun sözleri karşısında yutkunurken, kolunu tutan kadına bir kez daha baktı. Bu gerçekten de ünlü Morgen le Fey olabilir miydi? Arthur'un kız kardeşi ve Mordred'in annesi?

Eğer öyleyse, bu büyücü kadın canavarların şekline girmesini ve seçtiği herkesi büyülemesini sağlayabilecek kötü güçlere sahipti. Onlara neler yapabileceğini kimse bilemezdi.

Bu ayıltıcı bir düşünceydi.

Yakışıklı şövalyelerden biri kalabalığın içinde ilerlerken, "Sizin için ona meydan okuyacağım leydim," diye teklifte bulundu.

Baştan çıkarıcı dudaklarında yavaş, şeytani bir gülümseme kıvrılırken Morgen kaşlarını kaldırdı. "Bir meydan okuyucu. Neden Kerrigan, görünüşe göre saltanatın sona ermiş olabilir." Seren'i kabaca yakaladı ve bir kapıya doğru çekti.

Kerrigan derin ve öfkeli adımlarla onlara doğru ilerledi. "Bırak onu, Morgen. Şimdi!"

Seren kadının tutuşuna karşı mücadele etti. Morgen onu serbest bırakmayı reddedince, Seren onu ısırdı.

Morgen çılgılık attı ve onu anında serbest bıraktı.

Gidecek başka yeri olmayan Seren, Kerrigan'a doğru koştu. Onu karşıladı ve onunla diğer kadının arasına girdi. Onlarla yüzleşmek için kılıcını çekerken çeliğin çeliğe sürtünme sesi duyuldu.

Seren kaçacak başka bir yer ararken titredi ama insan kalabalığı buna elverişli değildi. Onu ve Kerrigan'ı tamamen kuşatmışlardı. Kaçmaya cüret ederse onu Morgen'e doğru geri fırlatacaklarına şüphe yoktu. Bu nedenle, en güvenli hareket tarzı Kerrigan'ın yanında durmak olacaktı.

Morgen, Kerrigan'ın kaldırdığı kılıcına kaşlarını kaldırdı. "Peki, bu ilginç mi? Yüzyıllardır yanaklarında ateş görmemiştin Kerrigan. Söyle bana, bu zavallı küçük insanın nesi var ki onu korumak için kılıcını bana karşı kaldırmaya cüret ediyorsun?"

"Onu bana sen verdin, Morgen. Hatırladın mı? İşimize yaramayacak hale gelene kadar istediğim gibi kullanabileceğimi söylemiştin. Ve ben benim olanı korurum, ister bu taht olsun, ister kılıcım... ya da o."

Seren, Morgen ve diğerlerinin duyamayacağından emin olduğu bir ses tonuyla, "Bu hiç de rahatlatıcı değil," dedi.

Kerrigan ona sinirli bir bakış fırlattı.

Kendi öfkesini ona geri çevirdi. "Ben senin ayakkabıların değilim," diye fısıldadı. "Ben bir insanım... değeri olan."

Yüzündeki alaycı ifade onun görüşünü paylaşmıyor olabileceğini gösteriyordu. "İsyan mı ediyorsun?" Morgen ona sordu.

Hararetili bakışlarını fey kraliçesine çevirdi. "Öyle misin?"

Sinsi kahkahası müziğin üzerinde çınladı ve salonda yankılandı. Morgen aralarındaki mesafeyi geçti. Benzersiz bir cesaretle, kılıcını eliyle kenara itti ve böylece onunla baş başa durdu.

"Dikkatli olun lordum," dedi neredeyse tatlı bir tonda. "Sana gücünü verenin kim olduğunu unutma. Damé Fortune vefasızdır. Bir gün bir köylü, ertesi gün bir kral ve bir gün sonra yine bir köylü."

Hiç irkilmedi. "Bir gün büyücü, ertesi gün kötü bir anı."

Morgen'in gözleri sarı ile turuncu arasında gidip gelirken Seren'in nefesi kesildi. "Tostig," diye tersledi Kerrigan'la dövüşmeyi kabul eden şövalyeye. "Zırhını giy. Kralı öldür ve onun yerine geç."

Seren bu sözler üzerine nefesini sertçe içine çekti. Kara Şövalye tahttan indirilirse, durumunun pek de iyi olmayacağından emindi.

Kerrigan başını salladı. "Geri çekil, Tostig. Ordumu gereksiz yere zayıflatmak istemiyorum."

Seren'in daha önce hiç görmediği türden siyah bir zırh şövalyenin vücudunda belirdi ve şövalye Seren'in şimdiye kadar gördüğü en tuhaf bıçağa sahip siyah bir kılıç çekti. Düz bir kılıç yerine dalgalıydı ve ürkütücü yeşil bir ışıkla parlıyordu.

Kerrigan sanki dövüş meselesi onu sıkılmış gibi ağır bir iç çekti. Ona doğru döndü. "Seren, ben onu öldürene kadar Blaise'in yanında kal." Onu yavaşça, en az Morgen kadar ürkütücü bir adamın kollarına itti. "Onu koru, mandrake."

Blaise onu kenara çekerken acımasızca başını salladı.

Kerrigan, rakibinin aksine, dövüşmeye hazır dururken miğfer takma zahmetine girmedir. Gerçekten de, bir arkadaşının kendisine katılmasını bekleyen bir adam kadar soğukkanlı görünüyordu. Duruşunda ya da yüz ifadesinde ölümüne dövüşmek üzere olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu.

Seren, Tostig'in başka bir şövalyeye fısıldadığını görünce kaşlarını çatı. Kerrigan'ın aksine o gergin ve kararsız görünüyordu.

"Ne yapıyor bu?" diye sordu Blaise. "Kerrigan'a karşı bir büyü mü?"

"Hayır," dedi düz bir ses tonuyla. "Bunun için yeterince güçlü değil. Tostig şirketimizde yeni. Etrafındaki adamlardan Kerrigan'ın zayıflık." "Peki

bu ne?"

Ağzının bir köşesi bilmiş bir sırıtışla kalktı. "Hiç." Kadın

bununla alay etti. "Bütün erkeklerin bir zayıflığı vardır."

"Erkekler yapar, ama Kerrigan artık insan değil." Sözlerini kanıtlamak istercesine, Kerrigan'ın kolunda birdenbire büyük, siyah bir kalkan belirdi. "Onu yenmenin hiçbir yolu yok ve Tostig'e bunu diğerleri de söylüyor. Bu yüzden hiç kimse, Morgen bile, güç için ona meydan okumaya cesaret edemiyor."

Tostig'in şövalyeden şövalyeye geçişini izledi. Yüzlerinde ne bir acıma vardı ne de teker teker ona başlarını salladıklarında herhangi bir yardım.

Kerrigan sıkılmış bir sesle, "Beklemekten yoruldum, Tostig," dedi. "Ya benimle dövüş ya da meydan okumandan vazgeç."

Morgen küçümseyici bir alaycılıkla şövalyeye baktı. "Korkak mı oldun, Tostig? Yeni şampiyonum ve geleceğin kralı nerede?"

Şövalye kılıcını kaldırıp Kerrigan'a doğru koşarken kutsal olmayan bir feryat kopardı ve Kerrigan onu kolaylıkla savuşturdu. Kalabalık dağıldı ve onlara dövüşmek için ortada geniş bir daire oluşturdu.

Seren iki güçlü savaşçının birbirlerini çevrelemesini izlerken güçsüz düştü. Blaise'in söylediklerine rağmen gergindi. Kerrigan'a bir şey olursa, Morgen'in ya da galip gelenin ona ne yapacağını kimse bilemezdi.

Kerrigan korkutucu olabilirdi ama o tanıdığı şeytandı. Onda bir sıcaklık, hatta kötülük hissediyordu ama gerçek bir kötülük yoktu. Morgen ya da diğerleri ona her baktığında hissettiği gibi değildi.

Tostig tekrar saldırdı ve Kerrigan'ın kılıcına kıvılcımların uçuşmasına neden olan güçlü bir darbe indirdi. Kerrigan bir kaleyi yutan bir ejderhaya benzeyen yuvarlak kalkanını kaldırdı ve diğer şövalyeyi geri püskürtmek için kullandı.

Tostig döndü ve Kerrigan'ın beline doğru savruldu. Kerrigan darbeyi savuşturdu, sonra da kalkanıyla şövalyeyi itti. Tostig biraz sendeledikten sonra Kerrigan'ın boynunu kıl payı ıskalayan bir vuruşla geri döndü. Sadece Kerrigan'ın hızı ve çevikliği darbenin temas etmesini engelledi. Hemen Tostig'in kolunu kesen bir hamleyle savuşturdu.

Şövalye haykırdı ama saldırırken duraksamadı ve Kerrigan yine savuşturdu.

Adamlar dövüşürken, Morgen güzel yüzünde hınzır ve keyifli bir gülümsemeyle Seren'e yaklaştı.

Blaise, Seren'i fey kraliçesinden geri çekti.

"Merak etme, mandrake," diye mırıldandı Morgen, "sana zarar vermek istemiyorum."

Blaise alay etti. "Herkes'e zarar vermek istiyorsun,

Morgen." Morgen güldü.

Morgen yaklaştıkça Seren'in omurgasından bir ürperti geçti... o kadar yakındı ki kadınla temas etmeden hareket edemiyordu. Blaise'e bir adım daha yaklaştı ama vücudu buna izin vermedi. Sanki başka biri onu kontrol ediyordu.

"Kerrigan inanılmaz biri, değil mi?" Morgen hemen arkasında durmak için hareket ederken ona sordu.

Seren kabul etti ama cevap veremedi. Sanki ses telleri donmuş gibi hissediyordu.

"Nasıl hareket ettiğine bir bak," diye usulca kulağına fısıldadı Morgen, sesi garip bir şekilde kafasının içinde yankılanıyordu. "Dönüyor, savuşturuyor ve sonra tekrar tekrar saldırıyor. Onun gücüne bak. Gücüne. Gücüne.

erkeksi güzellik. Tüm dünyada, adil bir biçimde onunla boy ölçüşebilecek çok az kişi vardır. Vahşilikte ona dokunabilecek kimse yok. merhametsizlik." Morgen onun kulağına nefes verdi. "Onu arzulamana neden oluyor, değil mi?"

Bu sözler üzerine Seren'in içinden garip, yabancı bir sıcaklık geçti. Sanki vücudu acı tatlı bir zevkle delinmiş gibiydi.

"Mor-" Morgen elini sallayınca Blaise'in sözleri kısa kesildi. Seren

şöyle bir bakınca adamotunun da en az kendisi kadar donmuş

olduğunu gördü.

Morgen vücutları birbirine değene kadar ona daha da yaklaştı. "Ona

dikkat et Seren," diye emretti.

Seren'in itaat etmekten başka seçeneği yoktu.

"Dövüşürken kaslarının nasıl gerildiğine bak," diye kulağına üfleyen Morgen tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. "Güzel siyah saçlarının her ilerleyişinde, her çalışılmış hareketinde rüzgârda nasıl uçuştığına. Korkunç bir dövüşte yüzünü buruştururken yüzünün

güzelliği."

Morgen Seren'in omzundaki saçları geriye doğru tararken daha da yaklaşarak doğrudan kulağına fısıldadı. Kolunu Seren'in beline dolayarak ancak bir aşığın kucaklaması denebilecek bir şekilde sarıldı.

"Şimdi onun tüm gücünün senin içinde kaydığını hayal et, Seren." Bu sözleri vurgulamak için vücudunun derinliklerinde hınzırca sıcak ve erotik bir şey kıpırdadı. Bunun verdiği zevk aslında onun nefesini kesmişti. "Seni tamamen doldurana kadar bakir bedenini gerdiğini hayal et. Ellerinin çıplak tenini okşadığını düşün... göğüslerini." Sanki zaten ona dokunuyormuş gibi hissediyordu. "Vücudunun seninkinin içine girip çıktığını, sen ona daha fazlası için yalvarırken seni memnun ettiğini..."

Seren nefes alamıyordu çünkü tüm vücudu daha önce hiç yaşamadığı şehvet dolu bir acıyla yanıyordu. Göğüsleri ağır ve dolgundu. Sanki Morgen'in tarif ettiği şeyleri hissedebiliyordu.

"Dudaklarını senin üzerinde hayal et. Siz onun zevki için çırlıçıplak soyunurken dilinin bakir bedeninizde gezindiğini. Ağır, kaslı vücudu sizi tamamen kaplıyor... Nefesi sizinkine karışırken sadece senin için şefkatli sözler fısıldar..."

Morgen'in anlattığı şeyler karşısında vücudu alev alev yanıyordu. Uzaylı bir parçası Kerrigan için ağlıyordu. Aç ve muhtaç, onu anlamsızca korkutuyordu.

"Benim için yalvar, Seren." Kulağında duyduğu Morgen'in sesi değildi. Kerrigan'ın sesiydi. "Seni almam için yalvar."

"Morgen!" Kerrigan kılıcını Tostig'in zavallı bedenine saplarken sessiz kalabalığın içinde yankılanan şiddetli haykırış, Morgen ona yaklaştığından beri Seren'in ilk kez gözlerini kırpmasına neden oldu.

Az önce aldığı cana karşı hiçbir duygu ya da merhamet beslemeyen Kerrigan, kılıcını Tostig'in göğsünden çekip çıkardı ve yüzünü onlara döndüğünde ayaklarının dibine düşen adama aldırış etmedi.

Bir an sonra, kılıcı ve elleri Morgen'in elbisesinin canlılığıyla eşleşen parlak kırmızı kanla kaplanmış halde onun önündeydi.

Seren, Morgen'in görüntüleri hâlâ zihninde oynaşırken Kerrigan'ın acımasız yüzüne baktı. Adamın ağırlığını vücudunda hissedebiliyordu. Göğüslerine dokunuşunu hissedebiliyordu. Soğuk öpücüğünü tekrar hissetti.

Ona baktı ve siyah gözlerinde sıcak bir şey titreşti.

Onun kendisine duyduğu arzuyu kendi arzusuyla aynı yoğunlukta hissetti. Gözleri onun içine işlerken hareket etmedi, konuşmadı. Onu delip geçti. Bu Sanki bu odadaki tek iki kişi onlarmış gibi.

Morgen, soluk yüzünü tam anlamıyla yırtmadan bir an önce acımasızca güldü. mavi elbisesini Seren'in üzerinden çıkardı ve çıplak vücudunu oradaki herkese gösterdi. Seren tenine aniden çarpan soğuk hava karşısında irkildi. Yine de Morgen'in büyüü onu hareket edemez hale getirmişti. Bu anın dehşetinden kaçıp kurtulması mümkün değildi.

Bu onun kabuslarından bir şeydi!

Yüzü nefretle çarpılmış olan Morgen onu sert göğsüne bastıran Kerrigan'a doğru itti. Sert zırhı etini ısırdı ve onu tamamen dondurdu. Hepsine bağırarak istiyordu ama boğazından hiçbir ses çıkmıyordu.

"Bu zavallı, bitkin yaratığı yatağınıza mı alacaksınız?" Morgen acımasızca sordu. "Bir kadın için gerçekten bu kadar çaresiz misin, Kerrigan?"

Onlar kendisine gülerken çırılçıplak kalan Seren dehşete kapılmış ve ruhunun en derin köşelerine kadar utanmıştı. Oracıkta solup ölmeyi diledi. Ama Kerrigan onun aşağılanmasına gülmedi.

Onun yerine, Morgen'e sarılmadan önce küfretti. Bir an sonra koridordan çıkıp bilmediği bir odaya girdiler.

Kendisini dikkatle tutan adamın üzerine yığılırken vücudu aniden tekrar kendi kontrolü altına girdi.

Seren yaşadığı dehşet onu tüketirken çılgılık attı.

"Şşş, Seren," diye fısıldadı Kerrigan onun kulağına, onu soğuk bedenine yaslarken. "Her şey yolunda. Artık güvendesin."

"Hayır," diye boğuldu titrerken. "Ben öldüm ve cehenneme gittim. Elbette, burası başka bir yer olamaz."

Düşünceleri zihninde birbiri üzerine yuvarlanırken onu kendinden uzaklaştırdı. Hepsine bir anlam vermeye çalışıyordu ama yaşadığı dehşeti yeniden yaşarken duyguları çok çiğ ve açığa çıkmıştı.

"Kana bulanmışsın," dedi, siyah zırhını kaplayan kanın, kararmış bir kızartmanın üzerindeki sıırı hatırlattığını fark ettiğinde. "Sana karşı hiçbir şansı olmadığını bile bile o zavallı adamı acımasızca öldürdün. Yine de onunla dövüştün. Onu, Morgen'in sana olan sevgisi dışında hiçbir gerçek neden olmadan öldürdün. eğlence." Tostig'in vahşi ölümünün görüntüsü zihninde yeniden canlanırken başını salladı. "Sen şeytansın."

İfadesi boş ve bomboş olan Kerrigan, çıplak bedeninin üzerinde siyah bir kürk pelerin belirince geri adım attı. Seren onu üzerinden atabilirdi ama buna cesaret edemedi. Şu anda olduğu gibi saygınlığını koruyan tek şey buydu.

Kerrigan, o duygusuz gözlerle onu izlerken hiçbir şey söylemedi. "İnkâr etmiyor musun?" diye suçladı.

"Hayır," dedi sessizce. "Sen cehennemdesin ve ben de seni burada tutan şeytanım. Bunun yolu bu."

Zihni inkâr çığlıkları atıyordu. Bu gerçekleşiyor olamazdı. "Eve gitmek istiyorum."

Başını iki yana salladı. "Fırsatın varken Gawain'le birlikte gitmeliydin. Artık senin için çok geç. Benimle gelmeyi kendi özgür iradenle seçtin. Artık sana ihtiyacım kalmayana kadar benimle kalacaksın."

Seren ağlamayı reddettiği gözyaşlarını yuttu. Onlardan önce de yeterince zayıftı. Gözyaşı dökmenin zamanı geçmişti.

O anda ondan ve burada yaşıyan tüm yaratıklardan nefret etti. "Tüm hayatımın düşüncesizce yapılan bir hata yüzünden mahvolacağına inanamıyorum."

Şeytani bir yarı kahkaha attı. "Düşünölmüş olsun ya da olmasın, hepimiz yaptıklarımızla lanetleniriz leydim." Gözleri donuk siyahlığına geri döndü. "Burada huzur içinde dinlenebilirsiniz. Kimse sizi rahatsız etmeyecek."

Soğuk, abanoz rengi odaya baktı. Burada hiçbir şey davetkâr ya da sıcak değildi. Ona bir cadının kara tenceresini hatırlatıyordu. "Güvende olduğum bu yer neresi?"

"Yatak odam."

Bu sözler söylenir söylenmez bir duman bulutuna dönüştü ve ortadan kayboldu.

Seren karanlık, ürkütücü odada etrafına bakındı. Burada sıcak hiçbir şey yoktu. Ocakta ateş yanmıyordu. Yatağı çok büyüktü ve siyah kürklerle kaplıydı ama yine de rahat görünmüyordu. Sandalye yoktu, masa yoktu. Hiçbir şey yoktu. Büyük ve boştu.

Kalpleri gibi.

Evet, hepsi canavardı. Hepsi.

"Kaçmak zorundayım," diye fısıldadı. Ama nasıl? Bildiğı tek yol Magda'nın ona söyledikleriydi.

Onlardan birine güvenmeye

cesaret edebilir miydi? Cesaret

edemez miydi?

Gözlerini kapatan Seren, tezgâhına geri dönmeyi dilemeye çalıştı. Kendini tüm bunların bir kabus olduğuna ikna etmeye çalıştı ama kalbinin her atışında bunun bir rüya olmadığını fark etti. Bu onun hayatıydı ve aşağıdakiler onu öldürmeye niyetliydi.

"Sana izin vermeyeceğim," dedi odadakilere yüksek sesle. "Beni duyuyor musunuz? Ben York'lu Seren, Londra'lı Usta Rufus'un

çırağıym ve

senin gibiler tarafından alt edildim. I-"

Ben sadece bir köylüyüm.

Bu kelimeler kafasının içinde dönüp durdu ve onunla alay etti. Onunla alay etti.

Evet, o bir köylüydü ama aynı zamanda hayatta kalan biriydi ve onu alt etmelerine izin vermeyecekti. Asla. Bu mesele daha bitmemişti. Ne pahasına olursa olsun eve dönüş yolunu bulacaktı.

Kerrigan taht odasına geri dönmeye cesaret edemedi. İçinde bulunduğu ruh haliyle Morgen'i öldürebilirdi.

Ya da en azından dene.

Günün sonunda, kendisinin onu öldüremeyeceğini, onun da kendisini öldüremeyeceğini biliyordu. Bir çıkmazdaydılar.

İkisi de ölümsüz. İkisi de

güçlü. İkisi de nefret dolu.

Ama Morgen'in bir avantajı vardı. Morgen onun ölümsüzlüğünün kaynağını bilirken Morgen onunkini bilmiyordu. Ona güçlerini neyin verdiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Onun zayıflığını biliyordu. Ve yüzyıllar öncesinden bir deyim ödünç alırsak, bu onu kızdırdı.

Kerrigan Camelot'un çatısında cisimleşirken kılıcını kavradı. Hüküm sürdüğü bu toprakların karanlığına bakabilmek için en yüksek noktaya oturdu. Buraya ilk geldiğinde, yeni keşfettiği güçleri ve Morgen'in ona verdiği zevk ve zenginlikle kendinden geçmişti. Onu yatağına almış ve her türlü arzusuyla oynamıştı.

Toy bir gençken, burada, onun duygusuz vesayeti altında erkekliğe adım atmıştı.

Morgen ona hayal bile edemeyeceği mucizeler göstermişti. Emrine amade ejderhalar ve gargoyleler. Her türlü eğlencesi için istekli fahişeler. Dağlarla alay eden binalarla dolu gökyüzünde uçan uçaklar. Onları istedikleri canavara dönüştürebilecek bir büyü. Ve bir zamanlar korktuğu kadar çiğ ve k r edici seks onu yakmak.

O günlerde, onun için hevesli bir piyon olmuştu.

Ama o günler çoktan geçmişti. Bir şekilde bu diyardan bıkmıştı.

Morgen'den ve çocukluğundan bıktım.

"Neden dünyayı yönetmek istiyorsun?" Seren'in sesi zihninin sisleri arasından ona sataştı.

Ondan sakladığı gerçek cevabı. "       bundan sıkıldım."

Burada her gün artan bir tatminsizlikten başka bir şey yoktu. Bu yüzden Seren onu bu kadar cezbediyordu. O yeniydi. Tazeydi.

Zamanla onun için bu dünya kadar bayatlayacaktı. Her şey böyleydi.

"Masayı getir ve onu öldür," diye nefes aldı. Başka bir şey düşünerek zamanını boşa harcamasına gerek yoktu. Hayattaki diğer her şey gibi Seren de kullanılıp atılacak bir piyondur.

Ne eksik ne fazla.

Yine de bu sözler aklından geçerken bile bir yanı buna karşı çıkıyordu. Onu bir Merlin'in annesi olarak seçen şey her neyse, bu aynı zamanda onu onun için fazlasıyla çekici kılıyordu.

Seren kapıda bir şeylerin tırmalandığını duydu. Yatakta doğruldu ve kürk pelerinine sarıldı.

"Seren..."

Magda'nın sesini duyunca rahat bir nefes aldı. Yataktan kalkarak kapıya koştu ve elini sert siyah tahtaya dayadı. "Magda?"

"Evet, leydim. İyi misiniz?" "Evet."

"Yalnız mısın?"

Emin olmak için omzunun üzerinden baktı. "Benim. Lord Kerrigan bir süre önce ayrıldı."

"Bu çok kötü leydim. Onu baştan çıkarman konusunda sana ne söylediğimi hatırlamıyor musun?"

"Hatırlıyorum."

"Güzel. Şimdi iyi dinle... Eğer efendinin üzerinde güç sahibi olmak istiyorsan, o uyurken kılıcını ondan almalı ve saklamalısın."

Seren kaşlarını çattı. Bunu denemek onun için çok tehlikeli görünüyordu. "Sen ne diyorsun?"

"Kılıcını ondan al, Seren. Al onu ve-" "Burada ne

yapıyorsun Magda?"

Seren, kapının diğer tarafından Blaise'in derin, ipeksi sesini duyunca gerildi.

"Hanımefendiyi kontrol ediyorum."

"Defolun, haşaratlar!" Blaise

tersledi.

Seren eliyle kapıya vurdu. "Onunla böyle konuşma. O iyi bir ruh."

"Ve eğer buna inanıyorsanız aptalsınız demektir."

Seren kapıyı açmaya çalıştı ama kapı yerinden oynamadı. Tahtanın arasından ona "Lord Kerrigan nerede?" diye sordu.

"Her nerede olmak istiyorsa."

Onun yumuşak ses tonu karşısında yüzünü buruşturdu. "Buradan çıkmak istiyorum. Beni esir tutamazsınız."

"Bu konuda yapılacak bir şey yok leydim. O içeri almadıkça ya da dışarı çıkarmadıkça hiç kimse kralın yatak odasına giremez ya da çıkamaz. Ben bile onun izni olmadan oraya giremem."

"O zaman sen onun kâhyası

mısın?" "Hayır. Ben onun

hizmetçisiyim."

"Nasıl yani?"

"Seren?"

Derin ve tanıdık sesle irkildi ve Kerrigan'ın arkasında durduğunu gördü. Yakışıklı yüzünün açılarını kesen, kaynağı yokmuş gibi görünen ürkütücü loş bir ışık vardı. Siyah zırhı karanlıkta hayalet gibi bir parıltı yayıyor, bu da onun cüssesini ve güç aurasını daha da arttırıyordu. İradesi dışında bakışları Magda'nın çalmasını söylediği kılıcın bulunduğu siyah kının bulunduğu kalçasına kaydı.

Kalbi küt küt atıyordu. "Hiçbir uyarıda bulunmadan ortaya çıkmandan nefret ediyorum."

Onun yanından geçip kapıya doğru baktı. "Vardiyan bitti, Blaise. Bu gece için dinlenebilirsin."

"Teşekkür ederim, kralım."

Blaise'in ayak seslerinin kapıdan uzaklaştığını duydu.

Kerrigan elini uzattı ve ocağındaki ölü kömürlerden bir ateş canlandı.

Ani parlaklığa karşı gözlerini kırpıştırdı ve gözlerini korumak için elini tuttu.

"Geç oldu, Seren. Uyuyor olman gerekirdi."

Kürklü pelerini, cildini korumak için ince ipekle astarlanmış kalın, sıcak tutan yünlü bir eteğe dönüştü. Soluk yeşil renge hayretle baktı. Çok güzeldi.

"Bu gece seni taciz etmeyeceğim, Seren. Huzur içinde uyu."

Elini indirdiğinde adamın o delici, ruhsuz siyah gözleriyle kendisine baktığını gördü. Siyah saçları geniş omuzlarına ve yüzüne gevşekçe dökülmüş, sanki rüzgârda kalmış gibi dağılmıştı. Elini uzattı ve ateşin önünde sihirli bir şekilde büyük, siyah bir taht belirdi.

Onu görünce ve adamın onu zahmetsizce var edişini görünce ürperdi. Yoğun ve her şeye gücü yeten biriydi.

Yine de onun karşısında sinmeyi reddetti. "Hayatın üzerinde hiçbir kontrole sahip olmamanın ne kadar üzücü olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Ateşin karşısındaki tahta oturdu ama ona bakmadı. "Hayatının kontrolü hiç sende oldu mu Seren?"

"Ben..." sonunda cevap vermeden önce tereddüt etti. "Evet. Bir keresinde yapmıştım."

Zırhla kaplı uzun bacaklarını üzerine koyabileceği bir tabure belirdi. Ateşe bakarken onları bileklerinden çaprazladı. "Peki bu ne zamandı?"

"Sen beni yakalayana kadar."

Bunun üzerine homurdandı. "Hiç kontrolün yoktu. Bana kendin söyledin izniniz olmadan o önemsiz kasabadan ayrılmanız bile yasaktı.

Usta."

"Bu doğru değil. Ben özgür bir kadınığ. Geleceğim için umudum vardı. Potansiyelim vardı."

Onun sözleriyle alay etti. "Potansiyel. Üzücü bir kelime. Gerçekte ne anlama geldiği hakkında bir fikrin var mı?"

"Elbette. Bu, her an her şeyin düzelebileceği anlamına geliyor."

Başını salladı ama yine de ona bakmadı. "Üstünüzdekiler tarafından, asla olmayacak bir şeyi umut ederek mevcut düşük statünüze katlanmanızı sağlamak için kullanılan bir kelimedir. Potansiyel diye bir şey yoktur. Bu sadece embesillere yutturulan bir yalandır."

Onun sözlerine inanmayı reddetti. "Potansiyelin olmadığı için böyle düşünüyorsun," diye fısıldadı öfkeyle. Sonra daha yüksek sesle, "Seni bu kadar alaycı yapan ne oldu?" dedi.

Emin değildi ama adamın gerçekten de bir gülümsemeyi bastırıyor olabileceğini düşündü. "Hayat, leydim. Er ya da geç hepimizin içindeki potansiyeli yok eder. Bizim gibi Kraliçemizin emriyle dans eden karıncalar gibi çabalarken, biz daha iyi bir yer ve zaman hayal ederken yanımızdan geçip gider. Sonra çok geçmeden bir gün uyandığınızda kendinizi yaşlı ve pörsümüş, hala başkaları için çalışırken bulursunuz, oysa çalışma ve acı çekme anılarınızdan başka bir şeyiniz kalmamıştır. Potansiyeliniz yok olmuştur. ardında hiçbir şey bırakmaz. Mezarınıza kadar size eşlik edecek nefret ve acıdan başka bir şey bırakmaz. Seni rahatlatacaksa potansiyelini alabilirsin. Ama ben gerçeği bil."

Seren daha önce kimsenin böyle konuştuğunu duymamıştı ve aslında inanacak hiçbir şeyi olmaması Seren'in içini acıtıyordu. "Peki seni rahatlatan ne? o zaman?"

Kerrigan bu soru karşısında sessizleşti. İlk başta onun cevap vereceğini düşünmemişti, ta ki derin sesi boşluğu doldurana kadar. "Hiçbir şey beni rahatlatmıyor."

"Gerçekten hiçbir şey mi?"

Alevlere bakarken ona bakmadı ya da cevap vermedi.

Onu korkutmasına rağmen, Seren kendini kısa yolu geçmeye zorladı. Aralarında mesafe vardı. Onu izleyebilmek için tahtının hemen arkasında durdu. Ateş çıtırdayıp dans ederken o sanki taştan yapılmış gibi sessizce oturuyordu. Hava odun ve çam kokusuyla doluydu.

Anlamaya bile başlayamadığı bir nedenden ötürü, saçlarını okşamak için tuhaf bir dürtü hissetti. Bunun yerine elini yumruk yaptı ve tahtının arkasına dayadı.

"Ben küçük bir kızken, canım her yandığında annem bana şarkı söylerdi. Bana sarılır ve bir gün kendi çocuğum olacağına dair söz verirdi. küçük bir kızı sevmek için. Dünyadaki yerimi bulacağımı ve mutlu olacağımı. Bugün bile annemin sesi aklıma geliyor ve içimi ısıtıyor. Mutlaka sizin de bir anneniz vardı."

Acı bir kahkaha attı. "Annem, dünyadaki sefil durumu için beni suçlamadığı sürece beni görmeye tahammül edemeyen sarhoş bir fahişeydi. Sizi temin ederim, onun miyavlayan hakaretlerinde hiç teselli bulamadım."

Kalbi onun için acıyordu. Kendisini doğuran kadın tarafından nefret edilmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu. İçgüdüsel olarak ona dokunmak için elini uzattı ama adam elini sert bir şekilde kavradı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu öfkeyle.

"Sizi rahatlatmaya çalışıyordum lordum." Adamın tutuşu sıkılaştınca yüzünü buruşturdu. "Lütfen. Canımı yakıyorsunuz."

Siyah gözleri kıza dikilmişti. "Benim işim bu, Seren. İnsanları incitiyorum. Bunu asla unutmama izin verme." Adam onu hemen bıraktı.

Seren bileğini ovuşturdu, orada onun el izinin mükemmel bir taslağını görebiliyordu. "Hiç birine iyi davranmayı denedin mi?"

Tekrar ateşe baktı. "Yatağına git, Seren."

Hareket edemedi ya da konuşmadan kendini yatakta yatarken buldu. Ayağa kalkmaya çalıştı ama hareket edemedi. "Ben sizin köleniz değilim Lord Kerrigan. Ben kendimim."

Bildiği bir sonraki şey, adamın gölgelerin arasından onun üzerinde belirdiği oldu. Zırhı gitmiş, bol siyah bir tunik ve hortum giymişti, kılıcı hâlâ kalçasında sıkıca bağlıydı. Gömleğinden kurtulup aralarındaki boşluğa düşen yıldız madalyonu ateş ışığında parlıyordu.

Dudaklarına bakarken kendini onun üzerinde tuttu. Soğuk bir parmağını yanağında gezdirdi. "Benim merhametime kaldınız, Leydi Yıldız. Sen benim köle."

Bir yanı adamın ağırlığını tuhaf bir şekilde cazip bulsa da ürperdi. "Senin için çalışmıyorum ve senin malın değilim. Ben özgür doğdum ve öyle kalacağım."

Ağzının bir köşesi alaycı bir ifadeyle yukarı kıvrıldı. "Peki ya senin çıraklığın?"

Bunu yüzüne vurması onu kızdırmıştı. "Efendi Rufus'a borcumu ödeyeceğim... eninde sonunda."

Onu incelerken başını eğdi. Elini yüzünden alıp eteğinin boynundan sarkan saten dantellere götürdü. Bir tanesini eline aldı ve parmaklarının arasında ovuşturdu. "Neden bana karşı bu kadar meydan okuyorsun?"

"Olmamalı mıyım?"

Kerrigan onun karşısında tamamen şaşkına dönmüştü. Hiç kimse ona karşı bu kadar güçlü durmamıştı. Morgen bile. Ne zaman yenildiğini biliyordu ve geri çekildi.

Yine de burada bir hizmetçi kız vardı. Sihirli güçleri yoktu. İttifakları yoktu. Takas edecek hiçbir şeyi yoktu. Hiçbir şeyi yoktu. Ve yine de onu korkutmasına rağmen onun önünde güçlü durdu.

Bu onun için akıl almaz bir şeydi.

Bakışları, sırtüstü yatarken neredeyse yok olan küçük göğüslerine kaydı. Onunla ilgili gerçekten çekici hiçbir şey yoktu. Onu ruhuyla kavuran canlı yeşil gözleri dışında hiçbir şey.

Kızın içinde, ona daha da fazla ulaşan bir sıcaklık vardı. Ocağındaki ateşi. Zihninde onu altında çırlıçıplak hayal edebiliyordu. Kanında kaynayan ihtiyaç tamamen giderilinceye kadar onu içine alırken duyduğu zevki hayal edebiliyordu.

O yeşil gözleri şimdi bile onunla alay ediyor ve ona meydan okuyordu. "Öp beni, Seren."

Yine de ürkmedi ya da kaçmadı. "Bu bir efendinin kölesine emri mi?"

Ağzının bir köşesi yüzyıllardır tanıdığı ilk gerçek gülümsemeye dönüştü. Ona meydan okuyordu. Eğer evet derse, onu reddedecekti. Sadece onun ateşini görmek için bunu söylemek dilinin ucundaydı ve yine de başka bir parçası onunla kavga etmek istemiyordu.

Sadece onu tekrar tatmak istiyordu.

"Hayır, hanımefendi. Bu bir erkekten bir kadına basit bir ricadır." "Ama bana erkek olmadığınızı söylemişsiniz."

Onun tartışmaya devam etmesi üzerine başını salladı. "Öp beni, Seren... lütfen."

Seren, bu adamın hiç konuşmadığından emin olduğu o tek kelimeyle nefesini tuttu. İçinden bir ses onu kendinden uzaklaştırmasını söylüyordu ama yine de onu gerçekten kızdırmaya cesaret edemiyordu. Onunla istediğini yapabiliirdi ve şu ana kadar onu sinir bozucu değil de eğlenceli bulduğu için şanslıydı.

Onun tek bir isteğini yerine getirmenin ne zararı olabilir ki?

Kalbi hızla çarparken başını hafifçe kaldırıp dudaklarını onunkilere değdirdi.

Kızın tereddütlü dili onunkine sürtünürken Kerrigan elini yatağın kürklerine doladı. Başını sol eliyle kavrayarak, vücudunun her santimini kendi vücuduna bastırılmış hissedebilmek için vücudunu yere yatırdı.

Evet, istediği buydu. Sarılacak sıcak bir kadın. Sadece onunkinin tadına bakmış bakir bir ağız. Aklından geçenleri kötü niyet, iftira ya da korku olmadan söyleyen kurnaz bir kadın.

Hepsinden önemlisi, talep etmeyen ya da incitmeyen

şefkatli bir dokunuş. Tek yaptığı yatıştırmaktı.

Gözlerini kapatarak, kadın yumuşak elini saçlarına daldırırken gülün ve kadının zengin kokusunun tadını çıkardı. Saçlarını çekmedi, dudaklarını acıyla ısırmadı. Nazik, şefkatli bir dokunuşla onu okşadı.

Daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştı. Bunun yeniliği onu rahatsız ediyordu. Ona dokundu.

Seren, Kerrigan'ın onu öpmesinin verdiği kötü hisle inledi. Öpücüğünü derinleştirirken kasıklarının kabarıklığı talepkâr bir şekilde kalçasına bastırdı. Aç ve yiyip bitiriciydi ve Seren'in nefesini kesiyordu.

Dudaklarını kızın boğazına gömmek için ağzından çekerken tuniği vücudundan eridi ve kara bıyıkları kızın tenini gıdıkladı. Dudakları Arzu bedenini ısıtırken, adamın çıplak bedeninin soğukluğu bile kadının tüylerini ürpertti. Bu çok garip bir duyguydu -sıcak ve soğuk, içinde ve dışında çarpışıyordu.

Tadı çok güzeldi ve daha da iyi hissettiriyordu. Daha önce hiç bir erkek ona sarılmamıştı. Bunun gibi. Eğer daha iyi bilmeseydi, onun kendisine karşı bir şeyler hissettiğini bile düşünebilirdi. Ama bu aptalcaydı. Adam onu hiç tanıımıyordu, kadın da adamı hiç tanıımıyordu. Birbirlerine yabancıydılar ve o kimseye karşı bir şey hissetmiyordu. Bunu ona söylemişti.

Yine de Seren ellerini onun çıplak sırtında gezdirirken titredi.

En azından adamın etindeki derin çıkıntıları hissedene kadar. Şok olmuş bir halde gözlerini açtığında adamın sırtını ikiye bölen derin yara izlerini gördü.

"Seni kim dövdü?" Kelimeleri durduramadan ağzından çıkmıştı.

Gözleri kızaran Kerrigan, siyah tuniği yaraları örtmek için yeniden ortaya çıkarken bir tıslamayla geri çekildi. "Uyu, Seren."

"Ama-"

"Ya uyu ya da tecavüze uğra," diye öfkeyle homurdandı. "Karar ver!" Bağırış taş duvarlarda çınladı.

Bu bir seçim miydi? Onun uygunsuz öfkesi karşısında yutkunarak, hemen ona sırtını vermek için yuvarlandı.

Kerrigan, içindeki soğukluğu ısıtmak için hiçbir şey yapmayan ateşle tekrar yüzleşirken kontrolü ele almak için savaştı.

Al onu!

Ne amaçla?

Evet, ona tecavüz edebilir. Ya da onu hoş karşılaması için bir büyü bile yapabilirdi. Ama sonuçta bu, Morgen'in sarayındaki herhangi bir fahişeyle yaşanabilecek geçici bir eğlenceden başka bir şey olmazdı.

Sabah uyandığında çarşaflarında ve vücudunda kadının kanıyla uyanacak ve beli yeniden ağrıyacaktı. Hâlâ huzursuz olacaktı.

Hiçbir şey değişmeyecekti.

Hayır, bu doğru değildi. Seren değişecekti. Tecavüze uğrayacak ve yeşil gözlerinde parlayan ateş sönecekti.

Sonunda yenilecekti.

Onun kırıldığı düşüncesinin kendisini neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyordu ama ediyordu. İhanetin acısını herkesten çok o anlıyordu. Kalıcı

Kendisi onları durdurmak için hiçbir şey yapamazken başkalarının onu taciz etmesi aşığılanmanın acısını hissettiriyordu. Bu dünyada ya da ötesinde daha kötü bir şey yoktu ve Morgen onu bulduğundan beri ilk kez öfkeyle saldırmak istemiyordu.

O istedi.

Kerrigan istediği şeyin adını bile bilmediğini fark edince durakladı.

Tahtına dönerek Seren'in yatağında yattığı yere baktı. Kaskatı kesilmişti.

"Rahatla Seren," diye fısıldadı

usulca. Kız daha da sertleşti.

Onun için bir büyü fısıldarken yavaş bir gülümseme dudaklarını mizahla büktü.

Yine de, onu uyumaya zorlayana kadar onunla savaştı.

Kerrigan sonunda rahatlayıp büyüüne yenik düştüğünde ona başını salladı. Küçük faresinin nasıl olduğunu anlamaya başlamıştı. bir Merlin doğurdu. Ona tarif ettiği türden bir anne olacağına şüphe yoktu. Çocuğunu küskünlükle değil sevgiyle bağrına basan bir anne.

Bebeğin babası, onun bedeni için para ödeyen ve tohumunu kök salıp iğrenç bir yaratığa dönüşmesi için onun içine bırakan isimsiz bir adam olmayacaktı. Büyük olasılıkla babası değer verdiği biri olacaktı.

En değerli varlığını verdiği biri. Alışılmadık bir öfke

onu sardı.

Avalon şövalyelerinden birinin onun içinde olduğunu düşünmek bile kanını kaynatmaya yetiyordu. Onlar onun gibi bir şeyi hak etmeyen yarım akıllı piçlerdi.

O...

O bir piyon.

Oyunda piyonların bir önemi yoktu. Sadece kazanmak önemliydi.

Kerrigan tiksintili bir nefes verdi. Onun nesi vardı ki?

Ben çok boşum.

Evet, hiçbir şey yapmadan oturmak onun doğasında yoktu. Ama onu yalnız bırakmaya da cesaret edemiyordu. Seren'i yalnız bırakırsa Morgen'in neler yapabileceğini kimse bilemezdi. Hırıldayarak tahtından kalktı ve ocağın yan tarafında yarattığı kapıyı açtı.

Blaise'i konsey odasında bulunca hemen geri çekildi. Küçük ejderha formundaki yaratık masasının üzerine kıvrılmış, aramaya geldiği kürenin etrafına sarılmıştı.

"Ne yapıyorsun?"

Mandrake menekşe rengi gözlerinden birini açıp ona baktı.

"Uyuyorum." "Sana izinli olduğumu söylemiştim."

Blaise, Kerrigan'ın öfkesini umursamıyormuş gibi gözlerini kapattı. "Ve bu gece Morgen'ı kızdırdım. En iyisinin o gelene kadar başka bir yerde uyumak olduğunu düşündüm. başka biri tarafından dikkati dağıtılır."

Mandrake haklıydı.

"Topumu istiyorum, ejderha."

Mandrake genişçe esneyerek kristalden masaya kaydı, sonra bir tarafa sürünerek tekrar uyumak için kıvrıldı. Kerrigan elini kristalin üzerinde dolaştırırken mandrake'yi görmezden geldi ve Lords of Avalon.

Derin, kırmızı bir sis dağıldı ve ona, Seren'i bulup eve getirmek için ülkelerinin kıyılarından ayrılan bir teknedeki birkaç kişiyi gösterdi.

Onları görünce dudağını büktü. Tek bildiği, içlerinden birinin Seren'in çocuğunun müstakbel babası olabileceğiydi.

Bu düşünce onu yaktı. Topa vurarak onlara doğru bir dalga gönderdi. Tekneleri devrildi ve adamlar çırpınmaya başladı. Ağır, zırhlı bedenleri hızla denizin dibine batarken bağırdılar.

"İşte bu gerçekten olguncaydı," dedi Blaise.

Kerrigan döndüğünde mandrake'nin onu izlediğini gördü. "Sana fikrini sordum mu?"

"Hayır, ama verme ihtiyacı hissettim." Blaise gerindi ve sırt üstü uyuyabilmek için pullu karnını ortaya çıkaracak şekilde dönmeden önce esnedi. "En azından bu sefer daha nazıktın."

"Nasıl yani?"

"Hepsi yaşayacak. Böyle bir merhameti nereden buldun?"

Kerrigan omuz silkti. "Ölüler, bana meydan okuyamazlar. Ayrıca, Avalon'dayken onları öldüremem ve bunu onlar da biliyor. Onları sadece orada sefil."

Blaise küçük bir ateş parçacığı homurdandı.

Kerrigan birkaç kez açıp kapatırken aralarına sessizlik çöktü. etrafındaki kitaplar. Yirmi birinci yüzyıldan getirdiği taşınabilir bir DVD oynatıcıyı ortaya çıkardığında durakladı. Seren'in gelecekteki insanlığın önemsiz bulacağı bir şeye verdiği tepkiyi düşünürken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Doğrusu, gelecekteki dünyayı bu dünyadan bile daha soğuk buluyordu. Doğru, sahip olunması gereken mucizeler vardı. Ama onlar bile onun hükmettiği büyüyle kıyaslanamazdı. Sonunda, bu bile onu asık suratlı yapmıştı.

"Kaç yaşındasın, Blaise?"

Mandrake ona meraklı bir bakış attı. Kerrigan onu suçlamadı. Blaise üç yüz yıldan fazla bir süredir ona hizmet ediyordu ve tüm bu süre boyunca onun hakkında kişisel hiçbir şey sormamıştı.

"Arthur'dan üç yıl sonra doğdum." "Altı

yüz yıldan fazla o zaman?"

"Aşağı yukarı. Bizim gibiler için anlamsız oldukları için bu tür olayları saymayı uzun zamandır bıraktım."

Bu doğrudu. Kerrigan kendi yaşını zar zor hatırlıyordu. Sonsuza dek yaşamanın iyi bir fikir gibi görüldüğü zamanlar olmuştu. Ama yüzyıllar geçtikçe ve keşfedecek yeni bir şey bulamadıkça, her şey sıradan bir gün haline gelmişti.

"Neden bu kadar sıkıldım?"

Blaise ona cevap verene kadar yüksek sesle konuştuğunu fark etmedi.

"Çok basit.

Magda'ya bir taş atarsanız, o ne yapar?"

"Hiçbir şey. O noktayı ovuyor, küfrediyor, benim olup olmadığımı bakıyor ve sonra işine devam ediyor."

"Bu hiç değişir mi?" "Hayır."

Blaise yana doğru yuvarlandı. "Peki ya Morgen'a

hakaret edersen?" "O da bana hakaret eder."

"Peki ya pencereyi açarsam, dışarıda ne olur?"

"Gri bulutlar ya da siyah olanlar." Kerrigan bir an sinirlendiğini hissetti. "Bununla nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Çok basit. Senin sorunun burada hiçbir şeyin değişmemesi. Artık farklı bir şey yapmıyorsun. Bu kalenin etrafında oturup üzülyyorsun. Bu gerçekten sıkıcı, kralım. Kabul edin, bir rutinin içindesiniz."

Kerrigan ona bir ateş patlaması fırlattı ama o her zaman yaptığı gibi ustalıkla kaçtı.

Blaise hiçbir yorum yapmadı.

Kerrigan iç çekti. "Eskiden kötü olmaktan zevk alırdım. Zamanla azalıyor, değil mi?" "Pek sayılmaz. İyi olmaktan daha iyi. En azından

burada insanlar çok daha Eğlenceli. İçlerinden birinin ne zaman arkanızdan koşup sizi öldürmeye çalışacağını asla bilemezsiniz... benim için bu doğru. Bunu denemek için senden çok korkuyorlar. Belki de sorununuzun bir parçası da budur, kralım. Onları kendinizden çok korkuttunuz. Ama her halükarda, iyi adamlar asla kirli dövüşmezler. Onlardan ne bekleyeceğini her zaman bilirsin."

Bunda doğruluk payı vardı. Şu anda bile Morgen'in hem kendisi hem de Seren için ne tür bir yaramazlık planladığını merak ediyordu. Çünkü bir şeyler planlamamış olmasına imkân yoktu. Zihni sürekli yeni kötülükler planlıyordu.

Ama her ne planladıysa, aynı şekilde sonuçlanacaktı. O saldıracak ve kadın geri çekilecekti.

Kerrigan yatak odasından gelen bir hareket fısıltısı duyunca başını eğdi.

Seren hareket ediyor olabilir mi? Hayır, pek olası değil. Ona yaptığı büyüünün onu saatlerce uyutması gerekirdi.

Yine belli belirsiz bir ses duydu.

Düşünceleriyle yatak odasının kapısını açtı, sonra odaya daldı.

Seren soluk soluğa pencereden dönüp onunla yüzleşti.

Kerrigan onu azarlamak için ağzını daha yeni açmıştı ki arkasındaki kepenkler kırıldı.

Adam tepki veremedi bir pençe içeri girdi, kızın etrafına dolandı ve onu odasından kaçırdı.

Bölüm 5

Seren, şiddetli rüzgârlar etrafını kırbaçlarken **kendisini tutan çirkin yaratıkla dövüşmek istedi** ama bunu yapmak son derece aptalca olacağından reddetti. Yere çok uzaktaydı ve kasvetli gri manzarada bir renk lekesi olmaya hiç niyeti yoktu.

Onu tutan çirkin yaratık dev gibiydi, en az on fit boyunda ve yirmi fit çapındaydı, zift gibi siyahtı, parıldayan gümüş gözleri ve boynuzları vardı. Gerçekten de görmezden gelmeyi tercih edeceği korkunç bir manzaraydı.

Birden daha fazla kanat çırpma sesi duydu. *Lütfen bana bunlardan daha fazla olmadığını söyle.* Üzerine büyük bir gölge düşerken gargoyle'un elinde dönerek onlara yaklaşan bir ejderha gördü.

Ejderhanın üzerindeki siyah zırhlı şövalyenin Kerrigan olduğunu anlaması tam bir kalp atışı sürdü.

Ejderhanın burun deliklerinden çıkan ateş, onu tutan gargoyle'a tehlikeli bir şekilde yaklaştı.

"Bırakın onu!" Kerrigan'ın öfkeli sesi bağırdı.

"Lütfen yapma," diye bağırdı Seren, panik onu tüketirken. Eğer gargoyle bunu yaparsa, kesinlikle ölecekti.

Ejderhanın önce aşağıya inişini, sonra da önlerinde yükselişini izledi.

Gargoyle sola doğru savruldu, sonra da havada yuvarlanmaya başladı. Adam onu sıkıca kavrarken Seren inledi. Artık o kadar sıkıydı ki kaburgalarının kırılmaya başladığını hissettiğine yemin edebilirdi. Ateş tekrar onlara doğru püskürdü. Gargoyle geri çekilirken bile ateşin sıcaklığı tenini yaktı.

Bildiği bir sonraki şey, adamın onu bıraktığı.

Havada gelişigüzel bir şekilde aşağıdaki kayalık zemine doğru düşerken çılglık attı.

Tam öleceğinden emin olduğu anda, bir şey onu yakaladı ve soğuk kollarına aldı. Kerrigan'a ters ters baktı. "Seni piç!" diye bağırdıktan sonra koluna vurdu ama siyah zırhını giymiş olduğu için sadece elini incitmeyi başarmıştı.

Kerrigan onun hareketleri karşısında dehşete düşmüştü. "Senin neyin var, haspa?" "Benim mi? Senin neyin var? Ne kadar yaklaştığımı görmedin mi? Ölmek mi? Beni yerden bu kadar yüksekte tutan bir şeye neden saldırdınız?"

"Çünkü tehlikedeydin."

"Yeryüzüne doğru düşme tehlikem, onun pençesinde tutulma tehlikemden daha büyüktü."

"Haklı, kralım," dedi Blaise, kuleye doğru zahmetsizce süzöldüklerinde eşit bir tonda.

Seren ejderhanın ağzından çıkan tanıdık sesle irkildi. Kesinlikle. Neden olmasın? Bu lanetli yerde gördüğü diğer her şey göz önüne alındığında bu neden imkânsız olsun ki?

Ejderhanın Blaise olması akla yatkındı. Gökyüzünün Morgen olduğu ortaya çıkabilirdi. Neden olmasın?

Kerrigan mahmuzunu ejderhanın yan tarafına vurdu, ejderha da acı veren dürtmeye karşılık olarak mahmuzlarını sertçe sağa doğru eğdi.

"Gördün mü!" Seren onu tersledi. "İşte yine başladın. Seni yere düşmekten alıkoyan şeye karşı nazik olmak hiç aklına gelmedi mi? yer mi?"

"Blaise bizi asla bırakmaz."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü düşmek kralımı öldürmez," dedi ejderha sakince. "Bu onu sadece kızdırır ve sonra da pullu postumu bir ödül olarak duvarına çiviler."

Kerrigan ona kendini beğenmiş bir bakış attı.

Yine de yatışmış olmaktan çok uzaktı. "Sanki bu her şeyi doğru yapacakmış gibi. Hiç vicdanın yok mu senin?"

"Hayır, Seren."

"Terbiye yok

mu?"

"Sanırım sizin saf kötülük olduğunuz kısmı kaçırdı kralım." "Hiçbir şey saf kötülük değildir," diye karşı çıktı Seren. "Her şeyin içinde iyilik vardır." "Morgen'le tanışmadı mı?" Kerrigan ejderhaya sordu.

"Evet. Bence kadın aptal. Belki de hayal görüyor." Seren aslında ona hırladı. "Siz imkansızsınız. İkiniz de."

Kerrigan onun öfkeli sözlerini anlayışla karşıladı, bu onu gerçekten şaşırttı, çünkü başkalarına karşı pek sabırlı görünmüyordu. "Peki ben seni terk ettikten sonra neden yatmadın?"

Gözlerini ona dikti. "Bakalım... kaçmak istediğim için mi?"

"Ve bunun seni nereye götürdüğünü görüyorsun," dedi düz, eşit bir tonda. "Eğer yatmış olsaydın, şimdi güvende olurdun."

Onu boğmak istedi. Gerçekten, gerçekten istiyordu.

Kızın pencereden koparıldığı karanlık kuleye yaklaştıklarında, Blaise durdu ve büyük kanatları gürültüyle çırpılırken havanın ortasında asılı kaldı.

Kerrigan ejderhayı neyin telaşlandırdığını görmek için başını Seren'den kaldırdı.

Tüm Taş Lejyonu'nun onlara doğru uçuşunu görünce yüz hatları sertleşti. En az iki yüz gargoyle dizilmişti. Çoğu kişi için bu korkutucu bir manzara olurdu. Kerrigan içinse sadece onu kızdırıyordu.

Blaise basitçe, "Sanırım Morgen kızı istiyor," dedi.

"Morgen!" Kerrigan rüzgâra doğru bağırdı. "Onları geri çağır ya da hepsini kaybet."

Kendini beğenmiş, bedensiz bir ses ona cevap verdi. "Bana Penmerlin'in annesini ver."

"Neden?"

"Çünkü onu istiyorum."

"Ben de öyle."

Bir çığlık yankılandı. "Onu teslim et, Kerrigan. Şimdi!"

"Hayır."

"Bundan emin misiniz, efendim?" diye sordu ejderha alçak bir ses tonuyla. "Eminim."

Seren, Kerrigan onu teslim etmediği için son derece minnettardı ama aynı zamanda bu kararından dolayı onun oldukça aptal olduğunu düşünüyordu. Ve onun aptallığına olan inancı Morgen'in sonraki sözleriyle daha da arttı.

Morgen gargoylere, "Kılıcını ve kınını alın, o artık öldürülmesi gereken ölümlü bir adamdan başka bir şey değil," diye emretti. "Onun kellesini bana getirecek kişi yeni sağ kolum olacak."

Blaise bir ateş püskürdü. "Gerçekten mahvolduk kralım," dedi ardından. "Bir fikrin var mı?"

Kerrigan ejderhayı döndürmek için dizginleri salladı. "Camelot'tan çekil."

Gargoyler etraflarını sararken Seren gözlerini kapadı.

Bildiği bir sonraki şey, koyu gri gökyüzünün etraflarında parlak, kör edici güneş ışığı ile mavi olduğuydu. Açık havada uçarlarken ışık gözlerine çok sert vuruyordu. Ama en azından yalnız görünüyorlardı. Arkalarında bıraktıkları gargoyle ordusundan tek bir iz bile göremiyordu.

Şimdiye kadar gördüğü en mavi suyla çevrili gibi görünen küçük bir adanın üzerine kurulmuş yalnız bir kaleye yaklaştılar. Garip bir şekilde sakın görünüyordu, özellikle de az önce kaçtıkları felaket göz önüne alındığında.

Blaise tekrar insan şekline bürünmeden önce onları en yüksek kuleye indirdi. Şimdi yeşil bir tunik ve kahverengi bir pantolon giymiş, sanki çirkin yaratıkların da onlara katılmasını bekliyormuş gibi suyun üzerinden dışarı bakıyordu. "Onlar bizim için geliyor."

Kerrigan başını salladı. "Onunla konuşup aksini söylemediyseniz, Morgen burası hakkında hiçbir şey bilmiyor."

Blaise pek de ikna olmuş görünmüyordu. "Emin misin?"

Başını salladı. "Bunu ondan sakladım." Sonra adamotuna alaycı bir bakış fırlattı. "İyi bir sebepten dolayı."

"Peki ya Avalon'un Lordları?" Blaise sordu.

"Buraya gelmeye cesaret edemezler. Bu kaleden ve üzerindeki lanetten korkuyorlar."

Seren onun kendinden emin sözleri karşısında kaşlarını kaldırdı. Bunda teselli mi bulmalıydı yoksa daha fazla dehşet mi? "Burası neresi?" Seren Kerrigan'a sordu.

Ona cevap veren Blaise oldu. "Joyous Gard'dayız."

Seren ünlü şatonun adını duyunca ağzı açık kaldı. "Lancelot du Lac'ın evi mi?"

Kerrigan homurdandı.

"Eskiden öyleydi leydim," dedi Blaise sessizce. "Ama şimdi Lancelot bu salonun şapelinde gömülü yatıyor. Tamamen ölü ve zararsız."

Kerrigan adamotuna sert bir bakış attı. "Ve şimdi onun sahibiyim."

Buna itiraz etmeyecekti, çünkü ne kadar uğraşırsa uğraşsın Kerrigan'la bir tartışmayı kazanacak gibi görünmüyordu. "Burada ne laneti var?"

Blaise ona yaklaşırken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Lancelot ölmeden önce, Yuvarlak Masa'nın tüm şövalyelerini ihanetlerinden dolayı ihbar etti. İçlerinden biri onun evine adım atmaya cesaret ederse, talihsizlik ve hastalıklar ölene kadar onları rahatsız edecek... ki bu genellikle buradan ayrıldıktan çok uzun bir süre sonra olmaz."

"Bu onun laneti," diye ekledi Kerrigan. "Arthur'un halkından buraya gelmeye yeltenenlere ölüm."

Lancelot'un böyle bir şey yapmasından rahatsız olmuştu. "Onlara sırt çeviren oydu. Bu ne cüret."

"Hayır," dedi Blaise sessizce. "Lancelot asla Arthur'a ihanet etmedi, Guinevere de etmedi. Birbirlerini sevdikleri doğrudur. Ama ikisi de Arthur'u boynuzlamaya asla cesaret edemezdi, çünkü onu birbirlerini sevdiklerinden daha çok seviyorlardı. Büyük Kral Arthur'u alaşağı eden basit bir yalan ve buna inanma isteğiydi."

Seren onun korkunç sözleri karşısında yutkundu. "Sen ne diyorsun?"

"Bu doğru," dedi Kerrigan onun arkasından. "Morgen ve Mordred bir gerçeğe dayanan bu yalanı uydurdular ve Arthur'a bulaşıp Masa Kardeşliği'ni yok edene kadar da bu yalanın Arthur'un içini kemirmesine izin verdiler. Ve şimdi Lancelot kıskançlık ve dedikoduların kurbanı olarak orada yatıyor. Tekrarlanan basit bir yanlış cümlelerin ne kadar büyük bir güce sahip olabileceği şaşırtıcı."

Seren bunu düşündü. Bu doğrudu. Acımasız sözler zamanla asla yumuşamazdı ve incitici söylentiler uzun zaman sonra bile varlığını sürdürürdü. Ama bu kadar zararsız bir şeyin böylesine görkemli bir dünyayı yok edebilmesi ne kadar utanç vericiydi.

Ne görkemli bir kral.

"Lancelot'un mezarını görebilir miyim?"

Kerrigan'ın gözleri, sorusu onu şaşırtmış gibi parladı. "Leydim bir dereceye kadar hastalıklı olabilir mi?"

"Hayır, sadece bu kadar saygı duyulan ve iftiraya uğrayan bir adamın dinlenme yerini görmek isterdim."

Şaşkınlık içindeyken, Kerrigan ona elini uzattı. Seren elini tuttu ve bir anda kendini Blaise'den hiçbir iz olmayan karanlık bir odada buldu.

"Neredeyiz?" diye sordu.

"İstedığınız gibi, şapel." "Burası

neden bu kadar soğuk?"

"Bazılarının buzdan bir duvarın içine gömülü olduğunu söylediği kalenin temelini çok altındayız. Buraya hiç kimse giremez."

Seren küçük odaya adımını attığında üç meşale ve duvardaki ocakta bir ateş yanıyordu. Gölgele taş duvarlarda hınzırca dans ediyordu. Kendi gölgesi Kerrigan'ınkine karıştı ve ona şeytani bir canavarı hatırlatan büyük bir şekle dönüştü.

Ama ışık ona yakışıklı bir şövalyenin lahdini göstermek için aydınlandığında nefesi kesildi.

Seren, şövalyenin yüzünün keskin açılarını daha iyi görebilmek için ona saygıyla yaklaştı. Oyma o kadar karmaşıktı ki saç tellerini, boynundaki ve ellerindeki damarları. Zırhının her bir halkasına bakın. Kuşağının içine soktuğu eldivenlerin derisini görün. Gözleri kapalıydı ama bir yanı, tıpkı gargoye'un odasında yaptığı gibi gözlerinin açılmasını bekliyordu.

Oymayı her kim yaptıysa usta bir zanaatkârmış. Kalbi küt küt atarken elini ayaklarının dibindeki yazıtın üzerinde gezdirdi:

HIC JACET SEPULTUS INCLYTUS LAUNCELOT DU LAC

"Burada ünlü Lancelot du Lac yatıyor," diye fısıldadı. Bakışları adamın yakışıklı taş yüzüne döndü. Hakkında o kadar çok hikâye duyduğu adamın bu olduğuna inanmak zordu. Bir zamanlar Arthur'un yanında savaşmıştı.

İçinden bir ürperti geçti. Bu hikâyeler gerçektir. Gerçekten de bir Camelot, bir Guinevere ve büyük bir kral vardı...

"Onu tanıyor muydun?" diye sordu Kerrigan'a.

"Hayır. Ben doğmadan çok önce ölmüş. Camelot'a Morgen'in eline geçtikten üç yüz yıl sonra geldim."

"Ve Arthur. O da öldü mü?" diye sordu Kerrigan'a dönerek.

Bakışları donuklaştı. "Kimse kesin olarak bilmiyor. Avalon'a götürüldü ve bir süre orada dinlendi. Bazıları hâlâ orada dinlendiğini söylerken, diğerleri Lancelot ve Guinevere'in ölümlerini duyduktan sonra oradan ayrıldığını söylüyor. Birçoğu kırık bir kalpten öldüğüne inanıyor."

Seren tüm bunlar hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. Bu her gün olan bir şey değildi. Birisi sevdiği bir fantezinin gerçek olduğunu öğrendi. "Ve şimdi ben de onların mücadelesinin içindeyim. Bu inanılmaz."

"Hayır, pek sayılmaz. İnanılmaz olan, değersiz bir hırsızın bir kılıç bulması ve onu kral olmak için kullanmasıdır."

"Öyle miydin?"

Kerrigan onunla neden böyle konuştuğundan emin olmasa da başını salladı. Geçmişten bahsetmek ona göre değildi ama Camelot'taki herkes onun ne olduğunu biliyordu... nereden geldiğini. Sanki saklıyormuş gibi değildi. Ve nedense Seren'le konuşmak kolaydı.

"Sadece beni tutuklamak için gönderilen askerlerden kaçmaya çalışıyordum. Bir an onlar tarafından götürülmekten korkarken, bir an sonra hayal bile edemeyeceğim bir güce sahip oldum."

Ona doğru baktı. "Morgen'e ihanet ettiğine göre şimdi sana ne olacak?"

Ses tonundaki endişe onu şaşırtmıştı. Geçmişte ona ne olduğu hiç kimsenin umurunda olmamıştı ve onun da gerçekten umurunda olduğundan şüpheliydi. Aslında, Morgen onu öldürürse büyük olasılıkla kaderi daha iyi olacaktı. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Yapılacak en akıllıca şey bu değildi. Büyük olasılıkla harekete geçmeden önce bunu daha iyi düşünmeliydim."

Seren bunu düşündü. Evet, büyük ihtimalle. Morgen'in gargoylelere verdiği emirlerden, onun ölmesini istediği çok açıktı. Ama bu onu başka bir soruyu merak etmeye itti. "Morgen neden beni senden almak istiyor?"

"Seni yozlaştırmak için, daha çok. Tıpkı ona gelen herkesi yozlaştırdığı gibi."

Seren bundan daha güçlüydü. Hiçbir şey onu bozamazdı. Asla bu kadar zayıf olmayacaktı. "Peki şimdi ne yapacağız?"

Onu izlerken gözleri tamamen boştu. "Bilmiyorum, Seren. Akıllı olsaydım seni Morgen'e geri verirdim." Şaşırtıcı derecede nazik bir

elini yüzüne götürdü.

Dilinin ucunda onu geri getirmesini istemek vardı ama cevabı zaten biliyordu. Geri vermeyecekti ve doğrusu bunun için minnettardı. Morgen'in onu nasıl yozlaştırmaya çalışacağını bilmiyordu ama bu çok acı verici olabilirdi ve acı mümkünse kaçınmak istediği bir şeydi.

Kerrigan onun teninin yumuşaklığını avucunda hissedince duraksadı. Yeşil gözleri iri ve parlaktı. İçindeki, yüzyıllar önce reddettiği şeyi çektiyorlardı. Bu küçük farecik nasıl olur da onu bu kadar ayartmak?

Başparmağıyla dudaklarını okşadı, onları tekrar tatmak istiyordu. Ama ne amaçla?

Morgen'e açıkça meydan okumuştı. Camelot'a dönerse, onu yatıştırmak zorunda kalacaktı.

Eğer yapabilseydi.

Ama şimdi bunu düşünmek istemiyordu.

Sadece bu kadının sıcaklığını hissetmek istiyordu. Başını eğerek onu öpmedi. Bunun yerine, kadının yumuşaklığını hissedebilmek ve teninin tatlı kokusunu içine çekebilmek için pürüzlü yanağını onun pürüzsüz yanağına sürttü.

"Söyle bana Seren," diye fısıldadı kulağına. "Sevdiğin bir adamla birlikte olsaydın, şimdi ne yapardın?"

Seren bu soruya ne cevap vereceğinden emin değildi. "Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi. "Efendi Rufus dışında hiçbir erkeğin yanında bulunmadım ve o da o kadar yaşlı ve öfkeli ki fantezilerimi asla serbest bırakmadım."

Onun yanağına gülümsediğini hissetti.

"Ya geceleri?" diye fısıldadı hırıltıyla. "Yatağında tek başına rüya gördüğünde, kollarında hangi adamı görüyorsun?"

"Onun yüzünü hiç görmedim," dedi alçak bir ses tonuyla. "Ben sadece onun bir görüntüsünü görüyorum. İyi kalpli, sessiz bir adam. Çevresindeki herkese karşı saygılı ve yardımsever biri."

Kerrigan, onun asla olamayacağı şeyleri tarif eden sözleri karşısında içten içe irkildi. Onun gibi bir kadın bir hırsız asla sevemezdi. Bir yalancıyı.

Canavar gibi bir hayvan.

Ani öfke dalgası, ona saldırmak ve canını yakmak istemesine neden oldu. Dürüstlüğü için onu cezalandır.

Ama bu düşünce aklından geçerken bile yapamayacağını biliyordu. Ondan gerçeği istemişti ve o da ona gerçeği vermişti.

Ondan uzaklaşırken ölü kalbi büzüştü. "Gel Seren, sana odanı göstereyim."

"Beni öylece kendime benzetemezsin-" Adam tam da bunu yaparken sözleri kesildi.

Kadının gözlerinin yemyeşil ve güzel odaya dikilmesini izledi. Yatak büyük ve yaldızlıydı. Burası kesinlikle bir kraliçenin odasıydı, onun statüsündeki birinin değil.

"Neredeyim ben?"

"Lancelot'un odasındasın." Kerrigan onun şaşkın ifadesi karşısında gülümsemek için kendini zor tuttu.

"Ya sen?" diye sordu. "Nerede uyuyacaksın?"

"Görmüyorum." En azından bir seferde birkaç göz kırpmadan fazla değil. Uyuyan erkeklerin saldırılara karşı savunmasız olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti. Gençken yataksız uyumak ve para ya da konuşulmaması gereken başka şeyler için onu avlamak isteyenleri savuşturmaya hazır olmak zorunda kalmıştı. Onun için bir sığınak yoktu. Güvenlik yoktu. Ve böylece huzur için uykuyu feda etmeyi öğrenmişti.

Tek kelime daha etmeden odadan çıkmaya başladı ama Kerrigan elini koluna koyarak onu durdurdu. Kerrigan zarif ve narin dokunuşa bakakaldı.

"Teşekkür ederim

lordum." "Ne için?"

"Beni Morgen'den kurtardı ve bana böyle güzel bir oda verdi."

Başını ona doğru eğdi ama asıl istediği onu kendine doğru bastırmak ve belindeki sıcaklık tamamen geçene kadar arkasındaki yataktan yararlanmaktı. "Dinlenmelisin Seren. Gücüne ihtiyacın olacak."

Ondan uzaklaşmadan önce başıyla onayladı. Ama kadın yerden geçerken, sanki aniden canını acıtan bir şey olmuş gibi beklenmedik bir şekilde gerildiğini gördü.

"Yanlış bir şey mi var?"

O kadar üzgün bir ifadeyle ona baktı ki, adam onun acısını gerçekten hissetti. "Kırmızı kumaşım. Odamda bırakmıştım... Buna inanamıyorum, artık kayıp. Sonsuza dek gitti."

Bunun üzerine homurdandı. "Bu bir kumaş. Ne işe yarar ki?"

Gözlerinde yaşlar toplanırken onun sözleri karşısında kaskatı kesildi. "O benimdi lordum. Geçtiğimiz yıl hayatımın çoğunu onu hazırlamakla geçirdim ve dünyadaki tek varlığım oydu. Size önemsiz görünebilir ama benim için her şey demektir." Sonra nefesinin altında o kelimeyi tekrarladı. "Her şey."

Kerrigan onun duygusallığıyla alay etti. Kumaş. Bu kadar küçük bir şeye bu kadar önem vermek bir kadına mahsus.

Ama onun gözyaşlarını silmesini izlerken, içinde bir şeylerin paramparça olduğunu hissetti. Onu teselli etmek istedi.

Neyin var senin?

O bir hiç.

Uygunsuz düşüncelerinden iğrenerek odasından hızla çıktı. Ancak kızın kırık kalbini düşünmek onu kahrettiği için koridordan öteye gidemedi.

Unut gitsin, Kerrigan.

Evet, bunu tamamen aklından çıkarmaya niyetliydi.

Morgen odasına tek başına dönerken kendi kendine gülümsedi. Oyma ahşap yatağının yanında kendisini utanmadan bekleyen çıplak Brevalaer'i görünce durakladı. Uzun boylu, esmer Adoni her zamanki gibi çok güzeldi ama eğitilmiş bir fahişe olduğu için değerinin ne kadarının bu görünüşe bağlı olduğunu çok iyi biliyordu.

Siyah saçları geniş, kaslı omuzlarının hemen üzerine düşüyordu ve bu omuzlar en etli karın kaslarına doğru sivriliyordu... yirminci yüzyılın sonları, yirmi birinci yüzyılın başlarından kalma bu terimi çok seviyordu. Koyu renk kaşları, ela yeşili ve her zaman davetkâr olan bir dizi vahşi gözün üzerine düşüyordu.

En azından şu an için diğerlerinden daha çok sevdiği sevgilisiydi. Ve tüm bunlar sona erdiğinde büyük olasılıkla Kerrigan'ın halefi olacaktı. Eğer Damé Fortune öyle olmasını isterse.

"Nasıl gitti kraliçem?" diye sordu o derin ve baştan çıkarıcı sesiyle.

Ağır kırmızı kadife pelerinini çıkarabilmesi için adamın önünde durmak üzere hareket ederken güldü. "Aptal tam da bildiğim gibi elime oynuyor."

"Emin misiniz?"

"Elbette." Yuvarlak Masa'yı gerçekten istemiyordu. En azından şimdilik. Bu noktada masa onun için salondaki siyah masa kadar değersiz olacaktı.

Aşağıda. Masayı şarj edecek bir Penmerlin olmadan masa asla düzgün çalışmaz.

Kardeşinin ölümünden hemen sonra bu güçlere kendisi erişmeye çalışmıştı.

Ama o, şarj etmek için bir pozitif ihtiyaç duyan negatifti.

Bunun için yeni, lekesiz bir Penmerlin gerekiyordu ama ne yazık ki onun elinde olduğu sürece hiçbir Merlin Camelot'a gelmeyecekti. Ve ne o ne de halkından herhangi biri buraya bir Merlin getirmeye zorlayabilirdi. En son denediklerinde felaketle sonuçlanmıştı.

Hayır, bir Merlin bu salona kendi isteğiyle girmelidir...

Ve onu şu anki plana götüren de buydu. Eğer buraya bir Merlin getiremiyorsa, o zaman bir Merlin doğuracaktı. Tanrılar ve tanrıçalar, iyi bir yasal boşluğu ne kadar da severdi.

Çocuğun babasının Brevalaer olmasını planlamıştı ama biraz daha düşününce Kerrigan'ın çok daha iyi bir donör olacağını fark etti. O, tıpkı Yakaladığı küçük cadı da onların büyüleri soyunun kanını taşıyordu.

Eğer böyle iki yaratık birleşirse.

Çocuğun doğumu Kerrigan'ı işe yaramaz hale getirecekti. Nihayet onu öldürebilecekti. Ama bundan da öte, Mordred'i geri getirebilir ve onu mükemmel sağlığına kavuşturabilirdi. Oğlunun yanına döneceği düşüncesi içini mutlulukla doldurdu. Tek istediği buydu.

Ve eğer Kerrigan'ı fareyle yatması için zorlasaydı, sırf ona inat olsun diye reddedeceğini biliyordu. Bu yüzden Magda'yı Seren'e canavarı baştan çıkarma talimatı.

Seren'in böyle bir şeyi başaramayacağını bilmeliydi ve böylece son hilesi doğmuştu - ikisini yeterince uzun süre bir araya getirin ve Kerrigan bir noktada malı almak zorunda kalacaktı. Kendini cinsel zevklerden mahrum etmek onun doğasında yoktu.

Artık sadece ikisi olduğuna ve seşebileceği hiçbir fey olmadığına göre...

Evet, o fahişeyle yatması an meselesiydi. Kerrigan'ı ve fareyi

öldürmesi de an meselesiydi, ve onların kötü doğmuş çocuklarına sahip çıkacaktı. Beklentiyle alçak sesle güldü. Yakında dünya onun olacaktı ve onu durduracak kimse olmayacaktı...

Bölüm 6

Kerrigan boş boş pencereye oturmuş, beyaz badanalı taşların üzerinde ***dengede*** durarak aşağıdaki coşkun denize bakıyordu. Dalgaların sesleri kulaklarında yankılanıyordu ama onlar bile Seren'in kalbi kırık sesini bastırmaya yetmiyordu.

O kedi gibi gözlerdeki acının görüntüsü. Bu onu hâlâ rahatsız ediyordu.

Değersiz, kesilmemiş bir kumaş bir insan için nasıl bu kadar

önemli olabilir? Ama yine de öyleydi.

Daha da kötüsü, bir zamanlar çürümek kadar basit bir şeyin lahana onun için her şey demekti. Sırf tadına bakabilmek için en ağır dayaklara göğüs germeye değerdi.

İstemedi de olsa anıları canlandı. Şu anda bile kendisini köyünde bir çocuk olarak görebiliyordu...

Açlıktan ölüyordu ama açlık onun dünyasında yeni bir şey değildi; aç doğmuştu ve Morgen onu bulana kadar her gün öyle kalmıştı.

O zamanlar sadece yedi yaşındaydı ve iş için yerel fırıncıyla takas yapmıştı. Bütün sabahını fırıncının dükkanının zeminini süpürerek geçirmişti.

ve un kutularını hareket ettirirken, taze pişen ekmeğin kokusu açlıktan midesine kramplar girmesine neden olmuştu. Sabah ilerledikçe, o ekmekten küçücük bir lokma tatma düşüncesini saplantı haline getirmişti.

"Şimdi bir ısırık alabilir miyim, efendim?"

"İşini bitir evlat, sonra paranı alacaksın. Ve tembellik etme yoksa benden hiçbir şey alamazsın."

Kerrigan işine dönmeye çalışmıştı ama fırıncı kuşluk yemeği için pişirdiği lahananın kötü yapraklarını soyarken o kadar acıkmıştı ki durduğu yerde hastalanacağından korkmuştu. Bunun acısına zar zor dayanabiliyordu.

En son yemek yemesinin üzerinden iki gün geçmişti.

Fırıncı atılan yaprakları çöp kutusuna atmıştı. Kerrigan süpürmeye çalışırken onlara bakakalmıştı. O solmuş yapraklar yemeye değmezdi ama yine de onların tadını şimdiden alabiliyordu. İçindeki acıyı hafifletene kadar çiğnediğini ve yuttuğunu hayal etti.

Fırıncının lahanayla işinin bittiği, onu çöpe atmaktan başka bir şey yapmaya niyeti olmadığı belli olduğunda, Kerrigan bir yaprak almak için uzanmıştı.

Adam anında ona elinin tersiyle vurmuştu. Darbenin etkisiyle kendi kanını tadarken dudakları ateş gibi yanmıştı.

"Seni hırsız!" diye hırladı fırıncı öfkeyle. "Değersiz orospu çocuğu. Çık dışarı!"

Kerrigan gitmişti ama adamı geri itmeden ve bütün bir somun ekmeği çalmadan önce değil. Tutuklanmadan, dövülmeden ve hapse atılmadan önce ekmeğin çoğunu mideye indirmişti.

Üç gün boyunca yaşadığı aşağılanma, ağzında nefis bir şekilde eriyen sıcak, tatlı ekmeğin tadına değmişti. Dolu bir midenin anlık tatmini.

Seren'in giysisi onun için hayatını tehlikeye atacak kadar değerli miydi?

Evet, büyük ihtimalle. Bilinci yerinde olmasa bile, onu elinden almaya çalışacak birine meydan okurcasına, bir dişi aslan edasıyla göğsüne bastırmıştı.

Zulüm, ihanet ve vahşetle geçen bir ömür boyunca Kerrigan ilk kez tuhaf bir merhamet kıpırtısı hissetti. Morgen'in ordusuna katılmadan önce onun gibi, Seren'in de bu dünyada kendisine ait olduğunu söyleyebileceği hiçbir şeyi yoktu. Değersiz bir kumaş parçasından başka bir şeyi yoktu.

İç geçirerek gözlerini kapadı ve zihinsel olarak Blaise'i yanına

çağırdı. "Bana ihtiyacınız var mı kralım?"

Kerrigan penceredeki tüneğinden aşağı indi, böylece mandrake onun arkasında değildi. "Evet. Kıza biraz göz kulak ol. Yapmam gereken bir şey var."

Blaise kaşlarını çattı. "Gidiyor

musun?" "Geri döneceğim."

Mandrake bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Neden içimde aptalca bir şey yapmak üzere olduğuna dair bir his var?"

"Büyük olasılıkla aptalca bir şey yapmak üzere olduğum

için." "Peki bu aptallık eylemi için özel bir neden var

mı?" "Pek sayılmaz."

Kerrigan, mandrake'nin onun vücudunun gölgeli bir taslağından başka bir şey göremediğini bilmesine rağmen, Blaise'in menekşe rengi gözleri mizahla dans ediyordu.

"Bu durumda, söz konusu aptallıkta size katılmak yerine onu gayretle koruyacağım, çünkü böyle anlardan her zaman kaçınmak için elimden geleni yapıyorum."

"Güzel." Kerrigan geri adım attı ve güçlerini çağırarak onun formunu bu âlemden çözüp Camelot'a geri götürdü.

Bu şekilde seyahat etmek her zaman biraz rahatsız ediciydi. İçinden küçük bir elektrik şoku geçer, ardından her şey yoluna girmeden önce bir iki dakika mide bulantısı yaşırdı. Ama yine de bunu normal seyahat şekline tercih ediyordu. Çok daha hızlı ve kolaydı.

Kendini Seren'e verdiği kule odasına ışınladı ve bir pusuya hazırlandı. Morgen'in böyle bir şeyi planlamış olması hoşuna giderdi. Yine de orada hiçbir şey yoktu. Oda tıpkı onun bıraktığı gibiydi.

Ürkütücü bir şekilde.

Kerrigan fark edilmediğinden emin olmak için etrafına bakındıktan sonra siyah yatağının üzerindeki kırmızı bez. Değersizliği karşısında gözlerini devirerek bezi kaptı.

Köşeden bir şey hareket etti.

Kerrigan hızlı, gölgeli bir hareket görmek için başını salladı. Öfkesi kabarırken gözlerinin kızardığını hissetti.

"Pax?" Gölge ortadan kayboldu.

Kerrigan, doğruca Morgen'e doğru gittiğine şüphe olmayan lanetli sharoc'u takip etmemek için kendisiyle savaşırken tısladı. Pax'ın peşinden gitmenin ona bir faydası olmazdı. Morgen büyüsünü kullanmadan önce Seren'e geri dönmek zorundaydı. Onları bul.

Onu uzak tutmak için Joyous Gard'a bir bariyer koyması gerekecekti. Eğer onları bulursa.

Seren'i güvende tutmak için yapabileceği ya da daha doğrusu yapacağı çok şey vardı.

Seren yaldızlı büyük yatakta yan yatmış, açık pencereden dışarı, masmavi gökyüzüne bakıyordu. Eğer şu anda evde olsaydı Earl'ün kızının düğünü için bir elbise üzerinde çalışıyordu. Hiç şüphe yok ki

Zavallı Wendlyn fazladan iş yaptığı için ona lanet ediyordu. Seren dokumak için orada olmayınca, diğer talihsiz çıraklar daha da çok çalışmak zorunda kalacaktı.

Bu konuda kendini çok kötü hissediyordu. Hepsine loncadan hemen döneceğini söylemişti.

Keşke o zaman başına gelecekleri bilseydi...

Gözlerini kapatarak, dükkânın vitrinlerinin karşısında duran dokuma tezgâhını hayal etti. İşinden başını kaldırıp bazen sokakta oynayan çocukları seyretmeyi çok severdi. Aynı zamanda Eşya ararken çeşitli dükkânlara dalan hanımlar ve hizmetçilerinin bakışları.

Kontun kızı, Rufus Usta'yı ziyaret edip ona düğünü için istediği soluk sarı samitten bahsederken özellikle çok güzeldi.

Seren, hanımefendinin lorduyla evleneceği günü hayal ederken kendi kendine gülümsedi. Kadın parıldayan kumaşın içinde ne kadar güzel olurdu...

Koluna bir şeyin düştüğünü hissetti.

Gözlerini açtığında kırmızı giysisini gördü ama başka kimseden iz yoktu.

Onu incelerken bir nefesle doğruldu. Evet, bu şüphesiz onun kumaşydı. Her ilmeğini, her lifini biliyordu.

"Lord Kerrigan?"

Cevap gelmedi.

"Lütfen lordum, eğer buradaysanız bana kendinizi gösterin."

"Neden?" kelimesi bir rüya gibi etrafındaki havada fısıldandı.

"Bunun için sana yüz yüze teşekkür etmek istiyorum."

Adamın kaba bir ses çıkardığını duydu. "Teşekkürünü kendine sakla, kadın. Kumaşın kadar değersiz."

Ve sonra odasında yalnız olduğunu hissetti. Onun sözlerinden etkilenerek elbisesine baktı. Gerçekten de değersizdi. Ama öyle bile olsa, Kerrigan onu geri almak için biraz çaba harcamış olmalıydı. Aslında, Morgen ona kızginken Camelot'a geri dönmek bile aptallık olarak yorumlanabilirdi.

Yine de bunu onun zihnini rahatlatmaktan başka bir nedenle yapmamıştı. Belki de, bunu düşünmeye cesaret edebilirdi, onu mutlu etmek için. Kerrigan gibi bir adam için böyle bir davranışın normal olmadığını ilk elden biliyordu.

Bunun için ona tekrar teşekkür etmelisin.

Ama kelimelerle teşekkür etmek istemedi. Bu onun tarzı değildi.

Birden aklına bir fikir geldi. Sonunda bu kumaşla ne yapabileceğini biliyordu.

Kerrigan alnında küçük bir plastik termometre şeridi belirince kaşlarını çattı. "Bu da ne...?"

Hemen odanın öbür ucuna, Blaise'in uzattığı eline uçtu. Mandrake okuyabilmek için parmaklarını üzerinde gezdirdi, sonra da şaşkınlıkla iki kaşını kaldırdı. "Kırk beş derece, yani... insanlar için ölümcül, ama sizin için, Lordum, gayet normal. Lanet olsun. Ateşiniz olduğuna yemin edebilirdim."

Kerrigan oturduğu sandalyede arkasına yaslandı ve boğazından alçak sesle hırladı. "Şimdi hangi çılgınlık seni ele geçirdi?"

"Kısa bir süre önce önemsiz bir köylüyü mutlu etmek için Camelot'a gitmeyi göze almanıza neden olan aynı delilik."

Kerrigan gözlerini kaçırdı. "Bunu *onu* mutlu etmek için yaptığımı kim söyledi? Ne yaptıysam kendim için yaptım, böylece onun önemsiz kumaşlar için mızızlanmasını ve surat asmasını dinlemek zorunda kalmayacaktım."

Mandrake'nin yüzünde şüphe parlıyordu. "Bu seni ne zamandan beri rahatsız ediyor? Başkalarını mutsuz etmek için yaşadığını sanıyordum."

Normalde öyleydi. Ama nedense kendini her zamanki gibi huysuz hissetmiyordu. "Bu konuşmanın, aniden bağırsaklarının deşilmesi arzusuyla yanıp tutuşmandan başka bir anlamı var mı?"

Blaise ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Sadece kralımın, kadını son derece mutlu ettiğinizi bilmek isteyeceğini düşünmüştüm."

O da bununla alay etti. "O basit düşünen biri. Böyle insanları heyecanlandırmak için hiçbir şey gerekmez."

"Şahsen ben onu oldukça zeki buluyorum." "Çünkü siz de basit fikirlisiniz."

Blaise bu hakareti sineye çekerek odanın diğer tarafına geçti ve Kerrigan'ın sandalyesinin hemen sağında durdu. Mandrake eğilerek yumuşak bir sesle konuştu. "İyi hissettiriyor, değil mi?"

"Ne?"

"Bir başkası için iyi bir şey yapmak. Bunu daha önce hiç yapmadın, değil mi?"

Kerrigan uzandı ve mandrake'yi boğazından yakaladı. Yaratığın kendisini görebildiğinden emin olana kadar onu aşağı çekti. "Haddini aşıyorsun, hizmetkâr. Bunu bir daha yaparsan yok olursun."

Ona gözlerini kırpmadan bakan Blaise'i serbest bıraktı. Blaise'in teninde elinin mükemmel bir çizgisi vardı ve mandrake'nin yüz ifadesinde hâlâ korku yoktu. "Nasıl isterseniz, kralım." Sözler biraz alaycı bir şekilde söylenmişti.

Kerrigan elini fırlattı ve Blaise'e daha kalıcı bir şey yapmadan önce canavarı ondan uzaklaştırmak için güçlerini kullandı.

Yaratığın itaatsizliğı yüzünden cezalandırıldığını görmeliydi. Bu onu haklı çıkarırdı.

Ama orada tek başına otururken, ruh hali geçti ve ne olduğunu düşündü Mandrake söylemişti. Seren'i mutlu etmişti. Bunca yüzyıl boyunca, Kerrigan daha önce hiç kimseyi mutlu etmemişti.

Kendisi bile.

Seren odasında yere oturmuş çalışırken kendi kendine sessizce şarkı söylüyordu. Kerrigan'ın ölçülerini bilmeyi ne kadar isterdi. Ama artık çok geçti. Kumaş çoktan kesilmişti. Çok da önemli değildi, Kerrigan'ın giysileri her zaman tam oturtmak gibi esrarengiz bir yeteneğı vardı. Bu, Efendi Rufus'un sürekli yorumladığı bir şeydi.

Nedenini bilmiyordu. Sadece bir şeyin ne zaman doğru ne zaman yanlış olduğunu biliyor gibiydi.

Ona makas, iğne ve iplik getirecek kadar nazik olan Blaise, Kerrigan'ın hediyesini büyük olasılıkla geri çevireceğı konusunda onu uyarmıştı.

Bunu yapabilirdi. Ama bunu yapmak doğru geliyordu. O, onun için tek kişiydi. giyebileceğı kadar yüksek bir mevkide olduğunu biliyordu ve bu renk ona çok yakışacaktı. Koyu kırmızı onun koyu rengini vurgulayacaktı.

Ve yandıklarında gözlerine uyacaktı... Seren!

Bu doğrudu. Gözleri neredeyse aynı kırmızı renkte yanıyordu.

Bu düşünceleri bir kenara bırakıp Wendlyn'in deyimiyle çalışma transına geçti. Annesinin tezgâhında her dokuma yaptığında, ona garip bir şey oluyordu. Sanki zaman durmuş gibiydi. Yorulmadan sonsuza kadar çalışabiliyordu.

Keşke aynı şey Rufus Usta'nın dokuma tezgâhlarında çalışırken de olabilseydi. "Seren?"

Blaise'in sesini sanki çok uzaklardaymış gibi duydu. "Evet?"

"Akşam yemeğini sana getirdim."

"Lütfen bir kenara koyun. Henüz aç değilim."

Blaise onun çalışmasını izlerken dediğini yaptı. Onun varlığının sadece belli belirsiz farkında olduğunu söyleyebilirdi. Etrafında garip bir aura vardı. onu... geçmişte sadece birkaç kez gördüğü birini.

Bu, gerçek görüşünün değil, sadece büyülü görüşünün fark edebileceği bir şeydi. Seren'in bir şarkı söylerkenki sesinin güzelliğini dinledi. eski bir ninni söylüyordu nefesinin altında. Elleri tuniğin dikişlerini zahmetsiz bir güzellikte işliyordu. Ne bir iplik kopması, ne de bir dikiş hatası vardı.

Daha önce hiç bu kadar hızlı çalışan birini tanımamıştı ve bu hızla giderse tuniği sadece birkaç saat içinde hazır hale getirecekti. Çok etkilenmişti.

Ama bundan da öte, şüpheleniyordu. Hayatında bu türleri tanıyacak kadar büyülü varlığın etrafında bulunmuştu ve Seren'i çalışırken izledikçe onun Morgen için neden bu kadar önemli olduğunu anlamaya başlıyordu.

Bu "basit" köylüde görüldüğünden çok daha fazlası vardı. "Seren?"

Onun konuştuğunu fark etmesi birkaç dakikasını aldı. "Evet?"

"Ailen kimdi?"

Kadının yüzünden bu sorunun onu şaşırttığını anlayabiliyordu. "Annem bir dokumacıydı ve babam hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ben doğmadan kısa bir süre önce ölmüş. doğdu."

"Peki ya annen? O şimdi nerede?"

Yeşil gözleri derin ve içten bir hüznle donuklaştı. "Usta Rufus'a çırak olduktan kısa bir süre sonra öldü."

İçinden bir önsezi ürpertisi geçti. "Annenle baban nasıl öldü?"

"Babamı tanımıyorum. Annem bu konuda konuşmayı reddetti. Ona gelince, uyurken çıkan bir yangında hayatını kaybetti."

"Emin misin?" sorusu, o durduramadan ağzından çıkmıştı.

Kadın kaşlarını çattı.

"Beni bağışlayın leydim," dedi sessizce. "Düşüncesizce bir soruydu."

"Bildiğiniz ama benim bilmediğim bir şey mi var?"

Blaise başını salladı. Şüpheleri hakkında konuşmasına gerek yoktu. En azından elinde daha fazla kanıt olana kadar. "Soğumadan yemelisin."

Yavaşça ayağa kalktı ve tabağa doğru ilerleyerek tadına bakmak için bir parça ekmek aldı.

Yüz hatları oldukça sade olmasına rağmen onda güzel bir şeyler vardı. Böylesine alçakgönüllü bir kadın için alışılmadık bir zarafet ve kendinden eminlikle hareket ediyordu. Beyaz keten bezle nazikçe ağzını sildi. "Yanlış bir şey mi yapıyorum?"

"Hayır."

"O zaman neden bana öyle bakıyorsun?"

Blaise onun masum sorusuna güldü. "Bu formdayken seni tam olarak göremiyorum," diye açıkladı. "Gölgeni görüyorum ve sen hareket ettiğinde

Biraz bulanık olan gri bir pus gibisin." "Kör

müsün?"

"Sadece bir insan olarak. Bir ejderha olarak mükemmel

bir görüşüm var." "Neden?"

"Bilmiyorum. Bu benim doğuştan gelen bir lanetim." Ona söylemediği şey, büyüyle bir insan olarak bile çok şey görebildiği (bu her zaman kendine sakladığı bir sırdı), ancak renkler ve benzeri şeyler gerçekte olduğu gibi değildi.

"Üzgünüm, Blaise. Yardıma ihtiyacın var mı?"

Sorusuna gülmemek için elinden geleni yaptı. *Onun* kendisine yardım ettiğini düşün. Yine de kadının nezaketi içini ısıtmıştı. "Hayır leydim. Sizi işinizle baş başa bırakayım."

"Blaise?" diye sordu o gitmek için

dönerken. "Evet?"

"Yemek getirdiğiniz için çok teşekkür ederim. Çok lezzetli ve takdire şayan."

Kadının içten minnettarlığı adamın içinde garip bir sıcaklık yarattı. "Benim için zevkti, Seren."

Blaise güçlerini kullanarak onu terk etmeden önce ona son bir kez baktı. Ve nether formuna dönüşürken, onun etrafındaki soluk beyaz aurayı gördü...

Evet, şüphelendiği gibiydi ve Kerrigan'ın bunu bilip bilmediğini merak ediyordu.

Blaise tehlikeli bir durumda olduğunu fark edince uzun bir nefes verdi. İki Merlin arasında kalmıştı.

Kötülüğü mutlulukla benimsemiş biri ve bu güçlere sahip olduğunu bile bilmeyen biri. Bu aslında korkutucu bir düşünceydi çünkü ne zaman

Olumlu bir şeyi olumsuzla bir araya getirirseniz, ya derin bir çekim

elde edersiniz... Ya da müthiş bir patlama.

Blaise yavaş bir nefes verdi. Tanrı kıza merhamet etsin. Zavallı Seren kendisini nelerin beklediğinden habersizdi. Özellikle de Morgen onun doğumuyla ilgili gerçeği öğrenirse.

Bölüm 7

Seren tuniği tamamladığında neredeyse şafak sökmek üzereydi. Kramp girmiş kaslarını gererek esnedi. Yorgundu ama projesini bitirmiş olmaktan duyduğu sevinç onu bunaltıyordu. Bu gerçekten de onun şimdiye kadarki en iyi işiydi. Kırmızı kumaş mum ışığında adeta parlıyordu.

Boynunun etrafındaki nakış bile olağanüstüydü. Keşke dikmek için altın ipliğe sahip olsaydı, ama öyle bile olsa, siyah oldukça iyi sonuç vermişti. Kerrigan gibi huysuz bir adamın bile hoşuna gideceği kesindi.

Onu memnun etme düşüncesiyle gülümseyerek, sıkışık bacaklarını gerdi. kalkıp odadan çıkmadan önce bir kez daha kaslarını sıktı. İlk kez kapısı kilitli değildi - büyük olasılıkla burada onlardan başka kimse olmadığı için ve bilmediği bir denizin ortasındaki bir adada olduklarına göre nereye gidebilirdi ki?

Kapıyı iterek açtı ve Blaise ya da Kerrigan'ın gelip onu zorla odasına geri götürmesini beklediği koridora çıktı.

Kerrigan'ın nerede olabileceğinden emin değildi. Uyumadığını söylediğine göre en olası yer koridor olabilirdi. Bu büyük ve soğuk yerde oranın nerede olduğundan bile emin değildi. Yine de, büyük salonun kalenin merkezindeki bir alt katta olması gayet doğal görünüyordu.

İçgüdülerine güvenerek karanlık koridorlarda ilerledi ve birinci kata ulaşana kadar spiral merdivenlerden indi.

Elbette, sehpa masalarıyla kaplı dev bir salona açılıyordu. Çoğunlukla yıpranmış olan süslü pankartlar başının üzerindeki kırışlardan sarkıyordu. Ama o bunlara dikkat etmiyordu. Bakışları kükreyen ateşin önünde günahattan daha kara bir zırh giymiş olan adama odaklanmıştı.

Kerrigan, bacaklarını küçük ahşap bir tabureye dayamış, oymalı büyük bir sandalyede sessizce oturuyordu. İlk başta onun hâlâ uyanık olduğunu düşündü, ta ki yaklaşına kadar.

Başını yumruğuna dayamıştı ama gözleri kapalıydı ve onun sessiz yaklaşımı karşısında açılmadı.

Gururlu böbürlenmesi buraya kadarmış. Ne de olsa adam uyuyordu ve bu bilgi onu çok daha insani gösteriyordu.

Başını sallayarak, onunla tanıştığından beri ilk kez rahatlamış olan adamın mükemmel yontulmuş yüz hatlarını incelemek için bir an durdu. Koyu renk bıyıkları çenesini, yanaklarını ve üst dudağını hafifçe kaplarken, uzun siyah saçları alnına dökülüyordu. Hiç kuşkusuz dünyanın en yakışıklı bir adamdı.

Ateş ışığı saçlarının en koyu dalgalarında dans ediyor ve yüzünün düzlemlerini okşuyordu. Artık önüne çıkan herkesi yok etmeye çalışan acımasız bir iblis gibi görünmüyordu. Saf ve basit bir adam gibi görünüyordu. Öpülesi bir ağzı vardı. Gerçekten de bu haliyle oldukça davetkârdı. Oldukça yaklaşılabilir.

Ve daha iyi düşünmeden, alnındaki saç tutamına dokunmak için uzandı. Elini alnına henüz değdirmişti ki, adam o kadar hızlı bir şekilde sarsılarak uyandı ki, karnında sıcak ve keskin bir şey hissedene kadar hareketinin farkında değildi.

Acıdan irileşmiş gözleriyle aşağıya baktığında Kerrigan'ın hançerinin derine gömülü olduğunu gördü.

Kerrigan sıcak, yapışkan kanın elinin üzerinden aktığını hissedince gözlerini iki kez kırptırdı. Tamamen uyanması ve Seren'in karşısında durduğunu görmesi için tam bir kalp atışı geçmesi gerekti. Elindeki kırmızı bezi bırakırken dudakları titriyordu.

İnançsızlıkla açılmış yeşil gözlerinde yaşlarla ona baktı. "Seren?" diye nefes aldı.

Sendeleyerek geri döndü.

Kerrigan hançerini kızın karnından çıkardı, sonra da kız düşerken onu göğsüne bastırdı. "Ne yapıyordun, küçük fare?"

"Hediye..." Kelime soluk bir fısıltı olarak çıktı. "Senin için."

Kumaşa baktı. Kadının niyetini anlayamayınca onu yere indirdi. Kan elbisesini ıslatırken uzun sarı saçları etrafına dağılmıştı.

Adama suçlayıcı gözlerle bakarken kendi kanında boğuldu.

Kerrigan çenesindeki kanı silerken kalbini yabancı bir duygu kapladı. Keskin ve acı vericiydi, daha önce hiç bilmediği türden acı bir sızı.

O ne yapmıştı?

"Şşş, küçük fare," diye fısıldadı, garip duygular içinden geçerken onu kucağına alıp göğsüne bastırdı. Korku, üzüntü, kafa karışıklığı. Ama en tuhafı, içinde onun incinmesini istemeyen kederdi. Bir yanı ona zarar verdiğini bildiği için gerçekten acı çekiyordu.

Yüzü daha da solgunlaşırken acıdan titriyordu. Ölüyordu ve o da bunu biliyordu.

"Blaise!" diye bağırarak adamotunu çağırdı. Adamotu onda değildi. güçlerini ona yardım etmek için kullandı. Onun büyüü sadece başkalarına zarar vermek için kullanılabılırdi, asla yardım etmek için değil.

Adamotu ortaya çıkmadan bir an önce etrafındaki hava kıpırdandı.

Blaise ikisini yerde sarmaş dolaş görünce nefesi kesildi. "Morgen?"

"Hayır. Ben uyurken beni şaşırttı."

Blaise, Seren'in yanında yere diz kebilmek için aralarındaki boşluğa geçerken nefesini sertçe içine çekti.

Mandrake'ye dik dik bakarken, Kerrigan Blaise'in tuniğinin yakasını sıkı bir yumrukla kavradı. "Kurtar onu." Emri alçak, ölümcül bir tonda homurdandı.

Ejderha saklamadan bir an önce fark ettiği şaşkınlığı gördü.

Blaise elini yarasına koyarken, Kerrigan onu kollarında hafifçe salladı. Güçlerini toplayan adamotu kadim sözleri fısıldadı, "*Arra terac sisimea dominay narah.*" Bu sözleri defalarca tekrarladı.

Seren onun kollarında tamamen gevşedi. Seren'in gitmiş olmasından dolayı içini bir korku kapladı.

Ama o ölmemişti.

Kerrigan onun kalbinin hl attığını hissedince yavaş ve derin bir nefes aldı. Teni hl sıcaktı.

Evet, yaşıyacaktı. Blaise sağ olsun.

Bu bilginin onu neden bir anda rahatlattığından emin değildi ama rahatlatmıştı.

Onu yakınında tutan Kerrigan gözlerini kapadı ve onları büyük salondan, huzur içinde uyuyabilmesi için onu geniş yatağa yatırabileceği odasına götürdü. Blaise'in büyüsüne rağmen, gücünü yeniden kazanması için dinlenmeye ihtiyaçı olacaktı.

"Sen anlamsız küçük bir faresin," diye nefes aldı ve onu bir battaniyeyle örttü.

Bakışları kadının elbisesi üzerindeki büyük kan lekesine takılınca duraksadı ve midesi gerçekten de sıkıştı. Onu neredeyse öldürüyordu ve yaptığı şeyin görüntüsü onu hasta ediyordu.

Elini üzerinde sallayarak, elbisesini onun masumiyeti kadar lekesiz olan yumuşak krem rengi bir ipekle değiştirdi.

Ağır battaniyeyi kızın üzerine örttü ve sonra duraklayarak soğuk parmaklarını yanağının kızarıklığına değdirdi. Teni çok sıcak ve yumuşaktı. Yanaklarının narinliği sadece nasırlı parmaklarının acımasız gücüyle vurgulanıyordu.

Onu parçalara ayırabilirdi.

Onun yerine sadece onu öpmek istedi.

Ne kadar garip. Doğrusu, içindeki bu tuhaf hislerden hoşlanmıyordu. Hiçbir zaman nazik bir adam ya da nazik bir çocuk olmamıştı. Her zaman ilk darbeyi kendisine indirilmeden önce vurması gerektiğine inanırdı. Rakiplerini sersemletmek daha iyiydi, böylece darbelerini vurduklarında daha az güçlü olacaktı. Daha az acı verici.

Nezaketi sadece diğer insanların nezaketini izleyerek öğrenmişti. Ve bu onu daha da acımasız yapmıştı. Daha acımasız. Kendisinin her zaman mahrum kaldığı bir şeye neden başkaları sahip olmalıydı? Çocukken onun nesi vardı da kimse ona sevgiyle bakamıyordu? Gözlerine mi? Ya da ona nazikçe dokunmak?

Zamanla kendini nezakete ya da sevgiye ihtiyacı olmadığına ikna etmişti.

Artık onu istemiyordu bile.

"Hediye... senin için."

Kadının acı dolu sözleri kafasında yankılandı. Hangi hediye uğruna neredeyse ölmeye değirdi?

Merakı onu alt etti. Odadan tekrar çıkıp tehlike bulmayacağından emin olmak için kapısını mühürledikten sonra salona döndü ve yerde koyu kırmızı bir bez gördü.

Büyük ihtimalle odasına çekilmiş olan Blaise'den hiçbir iz yoktu.

Zırhına uzanmadan önce elindeki kanı zırhına sildi, Kerrigan yerden bir kumaş aldı. Bir erkek için tasarlandığı belli olan bir tunik görmek için yukarı kaldırdı. Küçük, narin dikişlerden yapılmıştı.

Düşünceli, el yapımı dikişler.

İçinde bir şeyler paramparça oldu. Ve bu onu kızdırdı. Ona böyle hissettirmeye nasıl cüret ederdi! Niyetinin bu olduğuna şüphe yoktu. Onu ehlileştirip efendi yapana kadar ona şefkat gösterecekti. Onu burnundan tutup gezdirirken o narin elinden beslenene kadar.

Siktir et onu. O bir kadının piyonu değildi. Kimsenin önünde eğilmezdi. Asla.

Tuniği yumruğunun içine alarak ateşe doğru ilerledi. Ama onu ateşe atmaya başladığında durakladı.

Kumaş tenine karşı çok yumuşaktı. Uğruna ağladığı değerli kumaşıydı. Onun için her şey demek olan kumaş. Neden bunu ona versin ki? Bu kadar değer verdiği bir şeyi hiçbir sebeple başkasına vermezdi.

Yak onu!

Bunu saklamak onu zayıflatacaktı. Kadının onun üzerinde egemenlik kurmasına neden olur. Kalbini açık bırakacaktı.

Yine de kendini alevlerin içine atmaya zorlayamadı. *At!* Bu sözler zihninde tekrar tekrar yankılandı.

Gözlerini kapatarak bezi yüzüne götürdü. Seren'in kokusu kumaşa sinmişti. O odunsu gül kokusu içini öylesine çiğ, öylesine güçlü bir arzuyla doldurmuştu ki ona dönmek için elinden gelen tek şey buydu.

Bunun yerine sayısız yüzyıldır yapmadığı bir şeyi yaptı. Üzerindeki siyah çelik zırhı eritti ve altına giydiği siyah tuniği çıkardı. Siyah yünü kırmızı tunikle değiştirdi ve kumaşın tenine değen yumuşaklığı karşısında tısladı. Bir fey'in kanatlarının fırçası kadar yumuşaktı.

Ve Seren kokuyordu.

Elini mükemmel kumaşın üzerinde gezdirdi. Sanki onun ölçülerini almış gibi üzerine oturmuştu. Küçük faresi kesinlikle yetenekliydi. Yaptığı iş hatasızdı.

"Teşekkür ederim Seren," diye fısıldadı salonun sessizliğinde, bu sözleri ona asla yüksek sesle söyleyemeyeceğini biliyordu. Sadece zayıf dizli bir milksop birine teşekkür edebilirdi.

Zırhını bedenine geri çağırırken içindeki sıcaklığın arttığını hissetti. Hediyesini saklayacaktı ama kimse bunu bilmeyecekti.

Seren bile.

Seren irkilerek uyandı. Bıçaklanmıştı! Kalbi küt küt atarken, midesinde ateş gibi yanan acı dolu zonklamayı hissetmek için bekledi.

Ama hissedilecek bir acı yoktu.

Ölmüş müydü?

Dehşet içinde gözlerini açtığında kendini yatağında yalnız buldu. Ağır yorganın altındaydı ve açık pencerelerden içeri parlak güneş ışığı sızıyordu.

Rüya mı görmüştü? Dikişlerinden arta kalanların hâlâ tam olarak bıraktığı yerde durduğu yere baktı. İplik, makas ve kumaş parçaları..

Hayır, Kerrigan onu bıçaklamıştı. Bundan emindi.

Kaşlarını çatarak yorganı geriye itti, sonra yeni krem elbisesini görünce duraksadı.

Kerrigan buradaydı. Onu bıçakladıktan sonra yatağına geri götürmüş olmalı. Ama o zaman neden yarası ağrıyordu?

Kerrigan gölgelerin arasında görünmez bir şekilde sessizce durmuş, Seren'in uyanışını izliyordu. O uyurken bütün gün buradaydı, saldırısından sonra gerçekten iyi olduğundan emin olmak istiyordu.

Yüzündeki değişen ifadelerden aklından geçen her düşünceyi okuyabiliyordu. En azından kız elbisesinin eteklerini kaldırına kadar okuyabiliyordu.

Yarasının izini ararken farkında olmadan tüm vücudunun alt kısmını ona gösterdiğinde kanı ateşlendi. Yara izi yoktu. Blaise'in iyileştirmesi onu tamamen lekesiz bırakmıştı.

Ellerini düz karnının üzerinde gezdirirken krem rengi kumaş belinde toplanıyordu. Kalçaları hafifçe ayrılmıştı ve adamın odaklanabildiği tek şey, gizlediği parçasını düşünerek onu kızdıran ve çağıran hafif saç üçgeniydi. Bir bacağını yukarı kaldırarak kendini onun aç bakışlarına daha da fazla maruz bıraktı. Bu onun dayanabileceğinden çok daha fazlaydı.

Hiç düşünmeden bir adım öne çıktı.

Seren elini karnında gezdirirken kaşlarını çattı. Bir yara olmalıydı. Yok muydu?

O deli değildi. Kerrigan onu kesinlikle bıçaklamıştı.

Tenini daha iyi görebilmek için kendini yastıkların üzerine itti ve denge için bir bacağını kaldırdı. Birdenbire, sıcak ve sert bir şey vücudunun ortasına sürtündü.

İçinden sıcak, yakıcı bir zevk geçerken nefesi kesildi. "Kerrigan?" diye nefes aldı.

Ona cevap veren tek şey bir başka zevk darbesiydi ve bunu bir diğeri ve bir diğeri izledi. Tüm vücudu bunun gücüyle titredi. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Titredi ve inledi.

Böylesine kötücül ve hoş bir şeyden zevk almak elbette uygunsuzdu. Ama yine de durmasını istemiyordu. Dudağını ısırarak kalçalarını daha da araladı. Vuruşlar ona karşı daha da hızlı hareket etti, sırtını eğerken onu coşkuyla kızdırdı.

Kerrigan onu terk etmesi gerektiğini biliyordu ama yapamadı. Onun dokunuşundan zevk aldığını görmek durmak için çok fazlaydı. Gözlerini kapatıp kendini onun derinliklerinde hayal ederken, ıslaklığının parmaklarını kaplamasına izin verdi.

Evet, istediği buydu ama bunu ondan alamazdı. Onun yerine dudaklarını kendi dudaklarıyla birleştirdi.

Seren göremediği bir adamın tadıyla inledi. Ama kim olduğunu biliyordu. Kerrigan'ın tadında hata yoktu. Ağzını onunkinin üzerinde hissetmek.

Onu görmeden hissedebilmek çok garipti. Sanki canlı, erotik bir rüya gibiydi.

Adam dudaklarını bırakıp boğazından aşağıya doğru alev alev yanan bir iz bırakarak öptüğünde ürperdi. Onun zevki için tamamen çıplak kalana kadar elbisesini yukarı çekti.

Seren, adamın göğsünü ağzına aldığını ve diliyle meme ucunu nazikçe okşadığını hissedince haykırdı. Daha önce hiçbir erkek ona böyle dokunmamıştı.

Bunu hayal bile edemezdi. Kadınların ahlaksızlaşmasına şaşmamalı. Bu

Vücudu onun ustaca dokunuşuna karşılık olarak nabız gibi atıp dans ederken düşünmek bile zordu.

Hayal edebileceği en inanılmaz zevki hissederken tüm oda dönüyor gibiydi. Harikaydı.

Ve tam daha fazla dayanamayacağından emin olduğunda, vücudu binlerce coşku parçasına ayrılıyor gibiydi. İçinden dalga dalga zevk dalgaları geçerken gerçekten çılgılık attı. Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama inanılmazdı. Yüce.

Tek dileği Kerrigan'ı görebilmektir. Bu hissi ona geri verebilmeyi ve karşılığında onu memnun edebilmeyi.

Nefes almakta zorlanıyordu, bir insanın hala hayatta olup olmadığından emin olamadan yatıyordu. Böyle bir şeyden sonra yaşamak. Gözünün kenarından tek bir sevinç gözyaşı süzüldü.

Kerrigan hemen onun yanında şekil aldı. Ona bakarken gözlerindeki derin endişeyi gördü.

"Hâlâ sapasağlamsın, Seren," diye nefes alarak elini onunkinin içine soktu. Elini bacaklarının arasındaki son derece hassas ete doğru götürdü. Kendi parmağını kullanarak, işaret parmağını kızlık zarını hissedene kadar içine bastırdı. "Bekaretini senden ben almadım. Yemin ederim."

Onun sözleri karşısında yabancı bir şefkat duydu... onun için gösterdiği endişe karşısında. Böyle bir şeyin onun için ne kadar nadir olduğunu biliyordu.

Ve o anda, daha önce hiç bilmediği bir şeyi istedi. Onu istiyordu... belki de yanılttı ama kendi dünyasına, kendi yerine geri dönmenin bir yolu olmadığını zaten biliyordu. Morgen. Kerrigan. Kerrigan. Avalon'un Lordları. Usta Rufus'un dükkânındaki tezgâhına dönmesine izin vermediler. Asla. Artık bunların hepsi geride kalmıştı. Kaçsa bile, kaderinde Merlin'le ilgili bir tür kehaneti gerçekleştirmek olduğuna inandıkları sürece onu geri getireceklerdi. Onlarla savaşamayacağını ya da onlardan kaçamayacağını bilecek kadar büyülerini görmüştü.

Onu diğerklerinden koruyacak tek kişi Kerrigan'dı. Kalpsiz olduğunu iddia eden ama yine de ona karşı nazık olmaktan başka bir şey yapmayan bir adam.

Ve ona korumasına ne kadar minnettar olduğunu göstermek istedi. Onu ne kadar takdir ettiğini...

Kalbi hızlanarak o karanlık, ruhsuz gözlere baktı ve ona şefkatli bir gülümseme sundu. "Seni içimde hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu bana gösterebilir misin?"

İçinde kalın ve sert bir şey hissetmeden bir an önce gözleri kıpkırmızı oldu. Seren bu beklenmedik hoş his karşısında ürperdi. İçindeki şey en hınzırca duyumsal ritimle çarparken tısladı ama Kerrigan hl tamamen giyinikti ve yanında yatıyordu. İçinde hissettiği o değildi, daha ziyade onun bir kopyasıydı.

enesinde vahşi bir tikle onu izlerken gözleri alev alev yanmaya devam etti. Adamın kendisi için hiçbir şey almadan ona zevk verirken hissettiği gerginliği gördü. Sadece kendi kurallarına göre yaşayan bu adamın bu kadar verici olması onun için akıl almaz bir şeydi. Böyle olmak onun doğasında yoktu ve bu sadece hissettiği zevki daha da artırıyordu.

Vücudu kontrolsüzce titrerken yine yoğun bir zevk hissetti. Bu daha önce hayal ettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Ve onun yerine orada olmasının ne kadar daha iyi olabileceğini merak etti.

Seren dudağını ısırıp coşku içinde kıvranırken konuşamıyordu. Vücudu yeniden paramparça olurken uzandı ve adamın kolundaki vambrace zırhını yakaladı.

Kerrigan onun tekrar doruğa ulaşmasını izlerken nefes alamıyordu. Onun içinde olmayı o kadar çok istiyordu ki tadını alabiliyordu. İhtiyaç her şeyi tüketiyordu ama yine de şehvetine boyun eğmemek için kendinde g buldu.

Bu son parçayı ondan alamazdı. Vücudu sadece ona ait olan tek şeydi. Neye mal olursa olsun, onu bakire bırakacaktı.

Tam uzaklaşmak üzereyken, yeşil gözlerini açtı ve ateşli bir bakışla onu kıstırdı.

Bu bakış onu esir aldı.

"Kastettiğim bu değildi lordum."

Vambrace'i bıraktığında Kerrigan şaşkınlıkla başını eğdi, sonra elini onunkine dokunmak için hareket ettirdi. Elini karnının kıvrımlarından geçirerek uyluklarının birleştiği yerdeki kısa, keskin tüylere kadar götürdü.

"*Seni* içimde hissetmek istedim, Kerrigan. Sihrini değil."

İnançsızlık içini doldururken parmaklarını hafifçe kızın monsunun üzerinde gezdirdi. "Neden?"

"Çünkü kendimi sana vermek istiyorum."

Öfke onu sardı. Geri çekildiğinde, kadının da onunla birlikte yükseldiğini gördü.

"Senin yeteneğine ihtiyacım yok," diye hırladı.

"İşte hediyenin güzelliği de budur lordum. Eğer birinin buna ihtiyacı varsa, o zaman bu hayırseverliktir. Sadece birine istediği bir şeyi verdiğinizde ve buna ihtiyacım yok, bu gerçek bir hediye olur."

Yine de ona dik dik baktı ve yine de ona hiç korkmadığını gösterdi. "Bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmeyecek, küçük fare. Fiziksel bir hareket seni sevdirmeyecek herhangi bir

şekilde."

"Biliyorum."

Adam elbisesini üzerinden sıyrırken kadın titredi. Kerrigan uzaktaki duvarı bir aynaya dönüştürmek için elini uzattı. Onu yataktan çekip aynanın karşısına getirdi.

Kerrigan onu aynalı duvarın önüne yerleştirirken Seren çıplaklığını

göörünce yutkundu. Zırhını hâlâ tamamen giymiş olan Kerrigan, Seren'in arkasında durdu.

Gözleri asılsız bir öfkeyle onu delip geçiyordu.

Ona kıyasla çok küçük görünüyordu. Çok önemsiz.

"Bana teklif edeceğin şey bu mu?" diye sordu usulca kulağına.

Kadın başını salladı.

Sarı saçlarını ensesinden geriye doğru taradıktan sonra eğilip tenini derin derin içine çekti. Dokunuşu sıcak olsa da nefesi sıcaktı. soğuktu.

Aynalı cam duvarda onunla bakışlarını kilitlemek için yukarı baktı. Gözleri, zırhı yok olmadan bir an önce kutsal olmayan bir ışıkla titreyen alevlerdi. Şimdi ayaklarının dibinde yerde duran kılıcı hariç hepsi.

Seren onun çıplak bedeninin vahşi görüntüsü karşısında titredi. Belki de korkması gerekiyordu ama korkmuyordu. Bunu açıklayamıyordu ama bir şekilde bu ona doğru geliyordu. Tanımadığı bir şövalyenin gelini olmak istemiyordu. Ne de bir piyon olmak istiyordu.

Hayatı artık kendisine ait değilmiş gibi görünüyordu ama yine de bu an tamamen onun kontrolündeydi. Burada Kerrigan'la birlikte olması hiç mantıklı değildi. Kerrigan'ın ona karşı gerçek bir sevgi beslemediğini biliyordu.

Ama bir yanı onu mantıksız bir delilikle arzuluyordu. Ondan başka biriyle birlikte olmayı hayal bile edemiyordu. Bu ihtiyaç, bu açlık ondan geliyordu ve bunu yapmak istiyordu.

Kerrigan ona doğru uzanarak göğüslerini avuçlarının arasına aldı ve sırtına bastırdı. Onun göğsüne yaslanarak gözlerini kapattı. zevk onun içinden geçerken.

"Aç gözlerini Seren," dedi kalın bir sesle. "Hediyeni aldığımı görmeni istiyorum ki beni asla onu senden çalmakla suçlayamayasın."

Bu sözleri söyleme şeklinden, birisinin onu geçmişte böyle bir şeyle suçlamıştı. "Ne yaptığının gayet iyi farkındayım, Kerrigan."

Yüzü sertleşti. "Benim tarafımdan kirletildiğini öğrendikten sonra hiçbir Avalon Lordu sana sahip olamayacak. Kaderini değiştireceksin."

Adamın elini kendi eline aldı ve oradaki sert nasırları öpebilmek için dudaklarına götürdü. Adamın kollarında dönerek ona bakabildi. "Ben bir dokumacının kızı olarak doğdum ve dokumacı olmak şimdiye kadar aradığım tek kaderdi. Bu benim için hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Kerrigan onun deliliğine anlam veremiyordu. Elindeki bir şeyi çöpe atıyordu. Kraliyet ailesi gibi yaşama şansı. Avalon'un yaldızlı salonlarında renk ve kahkahalarla yaşama şansı.

Eğer hiçbir büyü hissedemeseydi, bunun onu kendisine boyun eğdiren bir büyü olduğunu düşünecekti. Ama burada ikisinden başka bir şey yoktu.

Bunu neden yapıyordu?

Asla hediye atın ağzına bakma.

Ama nasıl kabul etmez? "Bir iblisi sevgilin olarak kabul ediyor musun?" "Sadece iblis sen olursan."

O zaman kim oluyordu da onunla tartışıyordu? O yetişkin bir kadındı, bir erkeği cinsel olarak tanıyacak yaşı çoktan geçmişti. Onunla birlikte olmayı kendi özgür iradesiyle kabul etmişti.

Kerrigan onun dudaklarını bir kez daha tatmak için başını aşağı eğdi. Çıplak bedenini kendine yakın tutarken onun tadıyla hırladı. Asla Daha önce bir bakireyi götürmüştü ama onlar için ilk seferin acı getireceğini biliyordu.

Ve istediği son şey onu incitmekti. Tekrar.

Kalbi küt küt atarken gözlerini kapadı ve büyüsunü çağırdı.

Seren, tüm duvarlar ve yukarıdaki tavan, onları her açıdan görebileceği şekilde aynalanırken nefesi kesildi. Gözleri alev alev yanan Kerrigan onu kollarına aldı ve artık gölgeliği olmayan yatağa taşıdı. Ona katılmadan önce yavaşça yere yatırdı.

Bundan korkması gerekirdi ama korkmuyordu. Kerrigan haklıydı, onunla birlikte olarak kaderini değiştiriyordu. Efendi Rufus onu bir daha asla istemeyecekti. Onu evinden atacaktı. Bu olmazdı kararında herhangi bir etkisi yoktu. İzinsiz ya da refakatçi olmadan bu kadar uzun süre dışarıda kaldığı için onu zaten kovacaktı.

Gilda gibi, o da en yakın güvece atılacaktı.

Bildiği hayata geri dönmenin hiçbir yolu yoktu. Yaşamaya niyetlendiği hayata. Kerrigan'ın elini tuttuğu ve kendisini atına çekmesine izin verdiği an sona ermişti.

Ve Avalon Lordları hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Tam olarak bilmiyordu. Onlar belirsiz, rüya gibi varlıklardı. Başkalarından duyduklarına benzeyen ya da benzemeyen hikâye karakterleri. Gawain ve Agravain kesinlikle beklediği kişiler değildi.

Ama Kerrigan gerçektir ve onu tanıyordu - en azından diğerlerinden daha iyi tanıyordu. Ve adını koyamadığı bir nedenden ötürü, onunla birlikte olmak istiyordu. Onun yanında kalmak.

Onda daha fazlası vardı; bunu hissedebiliyordu. Vahşi doğada yanına yaklaşan herkese saldıran vahşi bir canavar gibiydi ama yine de böyle bir canavar evcilleştirilebilirdi. Sabırlı bir el en vahşi hayvanı bile yaratıkların dostluğuna.

Küçük bir kızken, tuzağa düşmüş bir kurt bulduklarında annesiyle birlikte çilek topluyormuş. Kurt onlara saldırmaya çalışmış ama annesi hayvanı dikkatlice beslemiş ve sulamış, bir yandan da onunla nazikçe konuşmuş. Kurt yemeğini bitirdiğinde, annesi ona yaklaşabilmiş ve onu tuzaktan kurtarabilmişti.

Daha sonra annesi onu bir kenara çekmiş ve kucağında böğürtlen sepetiyle bir kütüğün üzerine oturtmuştu. Ellerini tutup onunla yumuşak bir şekilde konuşurken annesinin mavi gözleri parlıyordu. *"Bir gün Seren'im, bunun gibi başka bir canavar bulacaksın. O da düşüncesizler tarafından incitilecek.*

Başkalarının zalimliği - ondan duydukları korkuyla. Ne kadar vahşi görünürse görünsün, ne kadar hırçınlaşırsa hırçınlaştın, sadece kendini korumaya çalıştığını unutmayın. Ona sadece yardım etmek istediğinizi göstermek zaman alacaktır. Herkesin ona zarar vermek istemediğini öğretmek zaman alacak. O zaman sadece senin olacak ve seni korumak için ölümüne savaşacak."

Bunu yıllardır düşünmemiş olması garipti. Annesi sık sık hayaller görürdü. Bu yüzden sık sık taşınırlardı. Diğerleri annesinin bilgeliğini öğrenir öğrenmez sinirlenir ve büyücülük hakkında fısıldaşmaya başarlardı.

Şimdi Seren, o gün annesinin yatağındaki adamdan bahsedip bahsetmediğini merak ediyordu...

Kerrigan kesinlikle annesinin tarifine uyuyordu. Vahşi doğada ona her yaklaştıklarında kırılan kurt gibiydi.

İncinmişti; bunu hissetmişti. Herkese karşı bu kadar temkinli olmasının nedeni buydu. Tek istediği ona dokunmakken ondan çekiniyordu.

Yukarı uzanarak adamın yüzünü ellerinin arasına aldı. Adam bacaklarının arasına yerleşmek için hareket ederken güneş ışığında o kadar güzeldi ki. Bir şekilde Onun ilk erkeği olması son derece doğal görünüyordu ve içinden bir ses onun büyük olasılıkla son erkeği olacağını söylüyordu. Başka bir erkeği böyle isteyebileceğini hayal bile edemiyordu.

Kalbi yumuşadı, onu öpmeden bir an önce yüzündeki saçları geriye doğru taradı. Bıyıkları avuçlarına ve dudaklarına sürtündü. Onun vahşi tadıyla inledi. Onun dokunuşunun çiğliği karşısında.

Geri çekilip ona öyle şefkatli bir bakış attı ki, göğsüne bir ağırlık saplandı. Ona karşı değişmediğini iddia edebilirdi ama bu bakış tüm itirazlarını yalanlıyordu.

Yavaşça, karnından aşağı doğru bir yol öpmek için hareket etti. Seren, vücudu ürperirken tısladı. Başı dönerken, adamın onun karnını açmasını izledi.

Onu ağzına almak için eğilmeden önce uyluklarını bir anlığına araladı.

Elini onun koyu renk saçlarında gezdirirken boğazının derinliklerinde inledi. Bu şimdiye kadar tattığı en inanılmaz duyguydu. Dudağını ısırarak başını kaldırdı ve yukarıdaki aynada onu zevk alırken izledi.

En azından vücudunun merkezinde garip, zevkli bir yanma hissedene kadar.

"Kerrigan?"

Ona bakmak için geri çekildi. "Artık bir bakire değilsin, Seren."

"Ama sen..."

Elini vücudunun ortasına götürerek kızlık zarının çoktan gitmiş olduğunu gösterdi. Sonra elini şişmiş şaftına bastırdı.

Elini yavaşça onun etrafına sararken yüzündeki zevki gördü. Avucuna ve parmaklarına karşı çok garip bir şekilde yumuşak ve sertti. Şaftının uzunluğunu keşfederken kollarında titredi. "Canını yaktım mı Sen?"

"Hayır," diye nefes aldı, sanki gerçekten işkence görüyormuş gibi.

Seren bir erkeğin elinde nasıl hissedeceğini hiç düşünmemişti. Ama onun oradaki hissi hoşuna gitmişti. Adamın yüzündeki zevk ifadesi. Adamın nefes alış verişi düzensizleşirken kadın dikkatle nemli ucun etrafında dolaştı. Adam elinin üzerinde yavaşça hareket ediyor, yumuşak etinin sertliğinin aksine nasıl hareket ettiğini hissetmesine izin veriyordu.

Bu gerçekten de vahşi bir hayvanı okşamak gibiydi. Şefkatin onun doğasında olmadığını biliyordu ve şimdi ona karşı nazık davranıyor olması kendisini özel hissettiriyordu. Aranıyordu.

Onu derinden öpmeden önce gözleri bir an için daha da parladı, sonra elini ondan uzaklaştırdı, böylece kendini onun derinliklerine gömebildi.

Kerrigan, onun bedenini karşılayan bedeninin gerginliği karşısında nefes alamıyordu. Büyüsünü kullanarak, dokunuşunun verdiği zevk dışında hiçbir şey hissetmemesini sağladı.

Bu ona hediyesi olacaktı.

Aslında onun teninin kendi tenine sürtünmesinden daha iyi bir his tanımamıştı. Tırnaklarıyla tenini hafifçe sıyırırken ellerinin sırtında gezinmesini. Hayatında gerçek bir şefkati hiç tatmamıştı. Geçmişteki sevgilileri onun için duygusal bir bağı olmayan, gelip geçici kaşıntılardan ibaretti.

Ama Seren'le durum farklıydı. Bu işi bitirip gitmek için acele etmek istemiyordu. Ona tutunmak istiyordu. Onun vücudundan aldığı zevki, kendisinininkinden aldığı kadar almasını izlemek istiyordu.

Bundan da öte, onun içinde olabildiğince derin olmak istiyordu. Yuvarlanarak, onu içinden çıkardı.

Ona şok olmuş bir bakış attı. "Bitti mi?"

Onun masum sorularına gülümsedi. "Henüz değil." Kerrigan onu yatağa diz çökmesi için çekti ve arkasına geçti. Onun aynada kendisine baktığını görünce durakladı. Bakışları kilitlendi, adam önce onun kalçalarını araladı. Kendini tekrar kızın içine soktu, daha önce olduğundan daha da derine indi.

İnleyerek elini adamın saçlarına daldırmak için başının üzerinden yukarı uzandı

Bir yandan da göğüslerini avuçlarının arasına aldı. Kalbi şefkatle çarparken, ona doğru itti.

Seren, Kerrigan'ın sert kalınlığını yeniden içinde hissederken nefes alamıyordu. Onun her vuruşunu aynadan izleyebiliyordu. Bir erkeğin onun içinde ne kadar iyi hissedebileceğini hiç hayal etmemişti. Orada

Bu konuda vahŖi bir Ŗey. Kendisini ona daha da yakın hissetmesini sağlayan bir Ŗey. Sanki artık bir Ŗekilde onun bir parçasıymıŖ gibi.

Büyük olasılıkla onun asla böyle hissetmeyeceğini biliyordu ama kendisi söz konusu olduğunda bu doğruydı. Onunla arasında bir bağ hissetti. Daha derin bir sevginin kıpırtısı bile olabilecek bir sıcaklık.

Dürüst olmak gerekirse, daha iyi bir adam seçebileceğini düşünmüyordu ve o an için loncanın giysisini reddetmiŖ olmasından memnundu. Diğerlerinden kaçtığı ve Kerrigan'ı bulduğu için mutluydu.

Belki de bu onun kaderiydi...

Adam onu sahiplenirken Kerrigan zar zor nefes alabiliyordu. Yüzyıllar boyunca sayamayacağı kadar çok kadınla birlikte olmuŖtu ama hiçbirini ona böyle hissettirmemiŖti. Seren için sadece bir sevgili değildi. Seren için başka bir
BaŖka biri gelene kadar ona zevk verecekti. Morgen, yatakta onlarla birlikte bir erkeğin daha olmasını ve onun yorulmasını beklemiyordu.

Seren'in vücuduna kabul ettiği tek erkek oydu. Tek erkek. O anda ona karŖı Ŗiddetli bir korumacılık dalgası hissetti. Daha önce hiçbir kadının olmadığı kadar onun olmuŖtu. Ve bu bilgi ona garip bir Ŗey yaptı. Onu sahiplenmek istemesine neden oldu. Ona sahip olmak.

Onu tutmak için.

Ve o anda, daha önce hiç yapmadığı bir Ŗey yaptı. Kaybetti. Kendini tamamen kontrol ediyordu. Boğazının derinliklerinde hırlayarak, orgazmının onu yırttığını hissetti. Ezici bir güç dalgasıyla kabardı.

Kendini Seren'in derinliklerine gömerken ona sarıldı ve vücudu coŖku içinde patladı. Hâlâ daha fazlasını istiyordu. Tek istediği onun içinde bir süre daha kalmakken bu kadar çabuk bitmesinden nefret ediyordu.

Vücutları hâlâ birleŖmiŖ haldeyken, adam onu göğsüne yaslanması için geri çekti ve yatağa yerleŖti, kadın da onun üzerine uzandı.

Seren başını Kerrigan'ın omzuna yaslariken kesik kesik, memnun bir nefes aldı. Kerrigan'ın ten rengi elleri göğüsleriyle oynarken çıplak vücudunun tavana yansıdığını görebiliyordu.

Adam vücudundan çekilirken kadın titredi.

Koyu renk gözleri Seren'in gözlerinin içine bakıyordu. "Artık bakire değilsin, Seren." "Biliyorum."

Bacaklarını kullanarak onunkileri iyice ayırdı, böylece oynadıkları oyunun kanıtlarını görebilecekti. Adamın tohumu kadının kanıyla karışmıştı.

"Peki ya kendini benim çocuğumla bulursan?" Sesinde tuhaf bir nota vardı. Adını koyamadığı bir nota.

"İşler planladığım gibi gitmediğinde her zaman yaptığım şeyi yapacağım. Üstesinden geleceğim."

Kerrigan bu kadını ve onun talihsizliği sakın bir şekilde kabullenişini anlamıyordu. "Bana kızmayacak mısın?"

"Hayır, Kerrigan. Ben kendimi sana sundum. Yaptıklarım için seni neden suçlayayım ki?"

Aynada ona bakarken yüzü sertleşti. "Seninle asla ilgilenmeyeceğim, Seren. Benim dünyamda bir eşe ve çocuğa yer yok."

Seren, yaptıkları şeyden zevk alamaması karşısında derin bir iç çekti. "Senden hiçbir şey istemiyorum, Kerrigan. 'Hediye' terimini anlayamıyor musun?"

Sesi karanlık ve düzensizdi. "Kimse karşılığında bir şey istemediği sürece bir şey vermez."

Yeşil gözleri suçlayıcı bir ifadeyle ona bakıyordu. "İyi o zaman. Bir şey istedim."

"Biliyordum. Bunu beni yumuşatmak için kullanıyordun."

Ona yüz yüze bakmak için yuvarlandı. Sert vücudu onunkinin altında garip hissettiriyordu ama yine de utanç duymuyordu. "Hayır. Olanlardan sonra

Siz dövüşürken Morgen ve onun büyüyle olanlardan sonra seninle yatmanın nasıl bir şey olacağını bilmek istedim. Haklıydın. Ben yetişkin bir kadını ve uzun yıllar boyunca bir erkeğin bedenine dair bilgi sahibi olmanın nasıl bir his olduğunu merak ettim. Artık biliyorum ve sen de karşılığında bana bunu verdin."

Gözleri kırmızı alevlerle parladı. "Sen her zaman akılsızsın, küçük fare. Ve ben sana bundan çok daha fazlasını verdim."

Ona ne demek istediğini sormak için ağzını açtığı anda, Blaise'in sesi etraflarındaki odada yankılandı.

"Lord Kerrigan, çabuk gelin. Saldırı altındayız."

Bölüm 8

Kerrigan siyah zırhını tekrar vücuduna geçirdi. Doğal eğilimi Seren'i kendi haline bırakmaktı ama bir kez olsun tereddüt etti. O olmadan, Seren tamamen savunmasızdı.

Bakışlarıyla onun çıplak bedenini taradı ve kanlı kalçalarını görünce durakladı. Kızarmış teni, dağınık saçları ve oyunlarına ihanet eden şişmiş dudakları karşısında. Onun dokunuşunu hatırlayınca vücudu yandı.

Kendini hiç çekinmeden ona vermişti.

Yabancı bir şey kalbini delip geçti. Anlamadığı bir duygu. Tek bildiği onu burada yalnız bırakamayacağıydı.

Yumruğunu sıkarak onu bir yaverin giysileriyle örttü - koşması gerekirse, onu yavaşlatan ya da peşinden sürükleyen ağır bir elbise olmayacaktı. Tek kelime etmeden elini ona doğru uzattı. Kız hiç tereddüt etmeden ince kemikli elini onun elinin içine soktu. Bunu yaptığı anda, adam onları Lancelot'un mezarının yanındaki şapele götürdü.

"Burada kal, küçük fare, ve dışarı çıkma. Ne duyarsan duy." Adamın

şaşkınlığı karşısında, kız öne doğru eğilip onu yanağından nazikçe öptü. "Dikkatli ol." Onun hareketlerinden ve sözlerinden daha da çarpıcı olan şey, o büyüleyici yeşil gözlerde gördüğü samimiyetti.

Ve sen de...

Kelimeler boğazında düğümlendi. Gölge formuna bürünüp Blaise'i aramaya gitmeden önce tek yapabildiği başını ona doğru eğmek oldu.

Adamotunu güney kulesindeki bir çardak odasında buldu. Blaise, gargoyller ve ejderhalarla kararmış bir gökyüzünü gösteren açık pencerenin önünde durdu. Bunlar Morgen'ın ordusuydu ve bu manzara öfkeyle dudağını bükmesine neden oldu. Zamanlaması için kahpeye lanet olsun.

"Bizi nasıl buldular?"

"Bana bakma," diye tersledi Blaise. "Türümün yaklaştığını hissedene kadar yatağında uyukluyordum." Ona ters ters baktı. "Ne yapıyordun *sen*?"

"Buna neden olacak bir şey yok."

Blaise inanamayarak homurdandı.

Kerrigan onu görmezden gelerek kollarını havaya kaldırdı ve onları yaklaşan ordudan korumak için bir büyü kabuğu kaldırdı. Kalkan durduğu sürece Morgen ya da adamlarının onlara ulaşması mümkün değildi. Tek sorun kalkanın güçlü kalmasının ona bağlı olmasıydı. Eğer uyursa ya da açlıktan zayıf düşerse, kalkan başarısız olacaktı.

Ve birincil yiyecek kaynağı kalenin dışındaydı... Evet, işler

kesinlikle onlar için iyiye gidiyordu.

Seren dikkatle dinledi ama tek duyabildiği kendi kalp atışlarının sesi idi. Yukarıda ne oluyor olabilirdi?

Saldırı altında olan bir kale için son derece sessizdi.

Birden arkasında bir varlık hissetti. Başını çevirdi ve güzel bir hayalet görünce dehşet içinde geriye sıçradı.

Uzun siyah saçlarıyla otuzlu yaşlarının başında bir adam olduğu anlaşıyordu. Onun Yüz hatları ince yontulmuş ve mükemmel derecede yakışıklıydı. Ama onu korkutan şey adamın tamamen şeffaf olmasıydı.

Koyu renk gözleri kadının içine işledi. "Seren? İyi misin?"

Onun soruları karşısında ürperdi. "Adımı nereden biliyorsun?"

"Evime gelen herkesin adını bilirim."

"Eviniz mi?"

"Neşeli Gard."

Lancelot'un lahitteki şekline ve sonra tekrar hayalete bakarken içinden bir korku hissi geçti. Evet, özellikleri birbirine çok benziyordu. Hatta fazlasıyla benziyorlardı. "Sen Lancelot musun?"

Kadının önünde tek dizinin üzerine çökmeden önce yumruğunu omzuna vurdu. "Evet leydim ve sizi korumak için buradayım."

Bundan üç gün önce, kısa bir süre öncesine kadar hayali olduğunu varsaydığı ünlü bir şövalyenin hayaletiyle karşılaşma fikri, büyük olasılıkla onu bir tür zihinsel sıkıntının kuşatmış olmasından korkmasına neden olurdu. Ancak Camelot'un karanlığına çekildikten ve iblisler, gargoyler ve ejderhalar tarafından saldırıya uğradıktan sonra, bu oldukça normal görünmeye başlamıştı.

Ve bu onu gerçekten korkuttu.

Ama yukarıda Kerrigan ve Blaise ile neler olabileceğini düşünmek kadar değil.

"Bunu duyduğuma sevindim lordum. Bir hayalete ait olsa bile Lord Kerrigan'ın başka bir kılıç kullanabileceğine şüphe yok."

"Kerrigan mı?" Lancelot bu ismi ona alaycı bir şekilde söyledi. "Seni korumak için burada olduğum canavar o."

Başını iki yana salladı. "O bir canavar değil... Şu anda bile yukarıda beni güvende tutmaya çalışıyor."

Lancelot ona yaklaşırken ciddiyetle, "Hayır leydim," dedi. "İçinde bulunduğunuz durumu tam olarak anladığınızı sanmıyorum."

"Evet, ama ben biliyorum. Morgen beni Camelot'a geri götürmek için peşimde, böylece beni Yuvarlak Masa'yı ele geçirmek ve dünyayı yok etmek için kullanabilecek."

Başını iki yana salladı. "Zavallı Leydi Seren. Bugün ne yaptığınızı anlamıyor musunuz?"

Görünüşe göre öyle değil. "Peki ben ne yaptım?"

"Şeytanı yatağına aldın ve şimdi onun çocuğunu taşıyorsun."

Seren bu haber karşısında çenesinin düştüğünü hissetti. Nereden biliyordu ki... Ama o bir hayaletti. Belki de yaşayanların dünyasında olan her şeyi biliyorlardı.

Yine de ona inanmayı reddetti. "Hayır. Bu mümkün değil."

O karanlık gözler onu yaktı. "Evet, ama öyle. Onunla yattığını biliyorum. Şu anda bile oluşmaya başlayan bebeğin yaşam gücünü hissedebiliyorum. Ve Kerrigan onun çocuğunu taşıdığınızı öğrendiğinde, ikinizi de yok edecektir."

Ne dediğini anlayamayan Seren karnına baktı ve elini karnına götürdü. Bu doğru muydu? Şimdiden hamile kalmış olabilir miydi?

Bir hayaletin bunu bilmesi mümkün müydü?

Hamile olduğu düşüncesi onu korkutmalıydı ama korkutmuyordu... İşin en korkutucu yanı da buydu.

"Kerrigan'ın merhameti yoktur leydim," dedi Lancelot. "Camelot'ta hiç çocuk olmadığını fark etmediniz mi? Hiç çocuk yok."

Seren bunu düşünürken kaşlarını çattı. "Başka bir yerde olduklarını sanıyordum. Kalenin gördüğüm kısımları tam olarak elverişli değildi.

masum zihinler."

Başını yavaşça salladı. "Hayır leydim. Uzun zaman önce Lord Kerrigan Morgen tarafından lanetlendi. O bizim gibi yemiyor. Çocukların kanıyla yaşıyor. Bu onu tek başına ayakta tutar."

Seren onun sözleriyle alay etti. "Saçmalıyorsun. Ben çocukları yiyen iblis masallarıyla korkutulacak küçük bir kız değilim."

Lancelot onun kulağına fısıldayabilmek için hemen yanında durmak üzere hareket etti. "O zaman ona ne yediğini sor ve bilmek için ne kadar yalvarırsan yalvar, sana cevap vermeyeceğini unutma. Çünkü cevabın seni şaşırtacağını biliyor. İstedliğini elde etmek için seni kullanmadan önce seni ondan uzaklaştıracak. Ve istediğini aldıktan sonra, Seren, seni ve bebeği kendisi öldürecek. Hiç pişmanlık duymadan ve umursamadan. Bu konuda bana güven."

Sorun şu ki, ona hiç güvenmiyordu ve neden güvensin ki? O bir hayaletti. İyi olabildiği kadar çabuk şeytana da dönüşebilirdi.

Onunla yüzleşmek için döndü. "Sana inanmıyorum. Kerrigan öyle biri değildir."

Yorgun bir şekilde iç çekti. "Zavallı çocuk. Ona neyle beslendiğini sor ve sana doğruyu söyleyenin ben olduğuma inandığında buraya dön, ondan kaçmana yardım edeyim."

Anında ortadan kayboldu.

Seren etrafına bakındı. "İnsanların bunu yapmasından gerçekten nefret ediyorum," dedi alçak bir ses tonuyla.

"Ne yapmamızdan nefret ediyorsun?"

Arkasından gelen Kerrigan'ın derin sesiyle irkilerek bir çığlık attı. "Bu!" diye tersledi. "Siz insanlar hiç duymadınız mı Kapılar mı? Girmeden önce kapıyı çalmak? Hiç mahremiyet yok mu?"

Kerrigan kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken ona sinirli bir bakış attı. "Hayır, küçük fare. Gerçek mahremiyet birkaç yüzyıl daha var olmayacak."

"Pardon?"

Koyu renk gözlerinde eğlenen bir ışık parlıyordu. "Hiçbir şey." Başını kapıya doğru eğdi. "Gel, Seren. Birkaç saatliğine buradan ayrılabilirsin."

Onun sözleri ve sert ses tonu karşısında tereddüt etti. "Ne demek istiyorsun?"

"Morgen'in birlikleri tarafından kuşatma altındayız. Onlarla savaşırken çok yakında bu karanlık yere düşeceğinize şüphe yok. Şimdilik bir çıkmazdayız. Bu yüzden yukarı gelin ve yapabiliyorken gün ışığının tadını çıkarın."

Seren ona dokunmak için elini uzattı ama o uzaklaştı. Ona ölümcül bir şekilde baktı. "Sana söyledim fare, yeteneğin içimde hiçbir şeyi değiştirmiyor."

Yine de onu korumak için buraya getirmişti ve şimdi ona elinden geldiğince uzun süre rahatlık sunuyordu.

Peki neye inanmalıydı? Onun sözlerine mi yoksa yaptıklarına mı?

Annesi ona her zaman sözlerin kandırmak için yapıldığını ama eylemlerin asla yalan söylemediğini söylerdi.

"Yazık o zaman, lordum. Birlikte yaptıklarımız kesinlikle size olan sevgimi arttırdı."

Gözleri ona doğru alev alev parlıyordu. "Kendini kandırma Seren. Seni bir kez bıçakladım. Kolaylıkla tekrar yapabilirim ve bir dahaki sefere seni ölümün eşiğinden geri getirmeyeceğim."

Belki, ama o zaman da, ona ne yaptığını anladığında yüzündeki ifadeyi görmüştü. O kara gözlerde keder ve acı vardı. Hatta pişmanlık bile... Blaise'i çağırdığında, ses tonundaki ıstırap sahte olamayacak kadar içtendi.

Ne derse desin, ona değer veriyordu. En azından biraz.

"Nasıl isterseniz lordum."

Onun sözleri karşısında sertleşti. "Bana inanmıyor musun?"

Muhtemelen yalan söylemesi gerekiyordu ama yine de bunu yapmak onun doğasında yoktu. "Hayır, sana inanmıyorum."

Sonra o kadar hızlı döndü ki, onu sırt üstü duvara yapıştırırken soluk soluğa kalmaktan başka bir şey yapamadı. Belindeki hançeri çıkardı ve kadının boğazına dayayarak dengeledi. "Ben hafife alabileceğin bir adam değilim, fare."

Ondan korkması gerekirdi ama korkmuyordu. Onun yaptıklarını görmüştü. Eğer gerçekten ölmesini isteseydi, bir gece önce ölmüş olurdu.

"Seni hafife almıyorum, Kerrigan. Neler yapabileceğini çok iyi biliyorum." Cesurca onun elini kendi eliyle kapattı ve boğazına yaklaştırdı. "Ama ben de korku içinde yaşayacak türden bir kadın değilim. Eğer beni öldürecekse, o zaman bu işi bitir ya da bir daha asla böyle bir tehditte bulunma."

Kerrigan onun cesareti karşısında şaşkına dönmüştü. İçindeki karanlık taraf onu sırf kendisini sorguladığı için öldürmek istiyordu. İçindeki zayıflığı ortaya çıkardığı için onu öldürmek istiyordu.

Ama diğeri...

Sadece birkaç dakika önce burnunu soktuğu solgun, hassas tene bastırılmış parlayan gümüş bıçağa baktı. Ve onun kollarında nasıl hissettiğini hatırladıkça öfkesi azaldı.

"Yap," dedi cesurca. "Sayısız insanın boğazını kestiğini biliyorum."

Bu doğruydı. Bunu binlerce kez yapmıştı. Her zaman pişmanlık duymadan. Hiçbir şey hissetmeden.

Ama şimdi bir şeyler hissediyordu. Öfke, arzu ve tanımlayamadığı başka şeyler.

Öldür onu ve bu işi bitir.

Yine de tereddüt etti.

Seren kendini en kötüsüne hazırladı. Adamın kırmızı gözlerindeki ateşi görebiliyordu.
Isı ondan nefret ettiğini söylüyordu ama yine de orada başka bir şey vardı.

Bıçak aniden yaklaştı. O kadar yakındı ki, boğazının derisini nasıl kırmadığından emin değildi. Yutkunmak istedi ama nefes alırsa hançerin onu yaralayacağını biliyordu.

Belki de onu öldürecekti.

Öyle olsun. En azından her şey bitecek ve artık korkusu kalmayacaktı.

Kerrigan boğazının derinliklerinde hırladı; öldürmek için hamle yapan vahşi bir hayvanın sesiydi bu.

Hançeri fırlatıp atmadan ve onu şiddetle kollarına çekmeden bir an önce eli kızın omzunda sıkılaştı. Dudakları Seren'in dudaklarını kavuruyordu. Seren gözlerini kapatarak onun misk kokusunu içine çekerken, adam da diliyle ağzının her santimini keşfetti.

O öpücüğün sıcaklığıyla eridi. Adamın kollarının onu sarmaladığını hissetti.

Kerrigan geri çekilerek suçlayıcı bir bakışla ona baktı.

Hâlâ hayatta olduğu için rahatlayan Seren, kaşlarını çatan adamın kaşlarını düzeltmek için uzandı. "O halde artık bana karşı tehditler olmayacak. Kararını verdin."

Bakışları sertleşti. "Beni kontrol edemezsin."

"Hayır. Ama siz seçiminizi yaptınız lordum ve ben de sizi bundan sorumlu tutacağım."

Adam onu o kadar çabuk bıraktı ki kadın dengesini zar zor sağladı. "Bah. Sen-"

"Bir aptal," diye bitirdi onun yerine. "Ve ben bir fareyim. Ama üzerine saygısızca basabileceğiniz önemsiz bir şey değilim. Ben bir insanım Lord Kerrigan ve siz de bana öyle davranacaksınız."

Ona karşı dudağını büktü. "Sen bir köylüsün ve ben bir kralım. Bu da bana senin hayatın üzerinde tam kontrol sağlıyor."

"Ve sen merhametinle kral olmayı seçtin. Bugün hayatımı bağışladın ve dün gece de kurtardın."

Yine de inkârı o obsidyen bakışlarında parlıyordu. "İnsan ya da başka bir canlıya karşı ne merhametim ne de saygım var ve bu senin için de geçerli."

Onun tartışmasını görmezden geldi. "Sana inanmıyorum."

Gözleri kıpkırmızı oldu. "İnan buna, sürtük. On yaşındayken kendi annemi öldürdüm ve kanı ellerime bulaştığı anda rahatlamaktan başka bir şey hissetmedim. Bu yüzden senin ölümün için yas tutmamı bekliyorsan, bir daha düşün."

Ama onu bıçakladığında bir şey hissetmişti. Bunu kendi gözleriyle görmüştü. Kendi kulaklarıyla duymuştu.

Ve onun soğukkanlılıkla

ölmesine izin vermemiştir.

"Anneni neden öldürdün?"

Yüzü taşa döndü. "Artık nedenini hatırlamıyorum. O zamanlar benim için önemli değildi."

Seren onunla ilgili bir şeyi fark edince başını eğdi. "Yalan söylerken aşağıya ve sola baktığınızı biliyor muydunuz?"

Bakışları tekrar onunkilere kaydı. "Ben yalan söylemem."

"Ama yine de kendi itirafınıza göre hep bir yalancısınız."

Öfkesi o kadar büyüktü ki, etrafındaki hava güçle çatırdadı. Yine de ona karşı hiçbir harekette bulunmadı. Sadece orada durup ona dik dik baktı. "Gözüm görmesin seni fare."

Seren aniden kendini üst kattaki büyük salonda, Blaise'den sadece birkaç adım ötede buldu. Blaise kaşlarını çatarak ona doğru döndü. Kerrigan hemen onlara katılmayınca kaşları daha da yukarı kalktı.

"Onu kızdırdın, değil mi?" Blaise sordu.

"Öyle görünüyor. Bu konuda büyük bir becerim var gibi görünüyor."

Güldü. "Ve yine de yaşıyorsun. İnanılmaz. Bunu başarabilen tanıdığım tek kişi sensin."

Bu rahatlatıcı olmaktan çok uzaktı. "Neden her şeye bu kadar kızgın?"

Blaise omuz silkti. "Bu rahat bir duygu. Öfkeyi anlıyor. Diğer duygular daha kafa karıştırıcı. Öfkeli olabilirsin ve öfkeden başka bir şey hissetmeyebilirsin. Ama daha hassas bir şey hissetmek... bu seni savunmasız."

Blaise görüldüğünden çok daha bilgeydi. Sözleri ona annesinin söylemiş olabileceği bir şeyi hatırlattı.

"Hep böyle miydi?" diye sordu.

"Evet, çoğunlukla. Morgen onu bulup Camelot'a ilk getirdiğinde çok korkmuştu. Bunu hissedebiliyordum. Ama bunu onlara hiç göstermedi. Şu an olduğu gibiydi. Ona zarar vermek isteyenler tarafından hırçınlaştırılmış bir hayvandı. Bu yüzden kimse ona meydan okumaya cesaret edemeyene kadar saldırdı. artık."

Kerrigan'ı, kurdu buldukları gün annesinin ona söylediği sözleri hatırlatan bir şekilde tarif edince tüyleri diken diken oldu. Blaise'in onun anısını biliyor olması mümkün müydü?

Kutsal olmayan güçleriyle bunun mümkün olduğunu düşündü ya da belki de bu sadece Kerrigan'ın kendi algısıydı.

"Ve yine de onunla arkadaşsınız."

Blaise'in menekşe rengi gözleri onun ifadesi karşısında donuklaştı. "Hayır. Kerrigan kimsenin dostu değildir. Ben sadece onun hizmetkârıyım."

"Ama istersen onu terk edebilecek kadar güce sahipsin. Neden kalıyorsun?"

Ağzının bir köşesi acı bir eğlenceyle yukarı kıvrıldı. "Belki de biraz mazoşistimdir."

Kaşlarını çattı. "Bu kelimeyi anlamıyorum."

"Acı hissetmeyi seven biri," diye açıkladı. "Ya kendi kendine ya da başkaları tarafından çekilen."

Yine de ona inanmadı. "Bana öyle biri gibi gelmiyorsun. Ona sadıksın. Bunu gördüm. Ona hizmet etmekle Birine mecbur olduğun ve onu sevdiğin için hizmet ediyorsun. Kerrigan'a kendi seçiminizle hizmet ediyorsunuz."

İlk kez inkâr etmedi. "Ve olmanız gerekenden çok daha akıllısınız Leydi Seren. Böyle şeyler başınızı belaya sokmaya mahkûmdur."

Belki de, ama onun sorusunu geçiştiriyordu. "Peki neden burada kalıp ona hizmet ediyorsun?"

Saklamadan önce alnında acı parladı. Konuştuğunda sesi alçak ve samimiydi. "Çünkü terk edilmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. etrafımdaki herkes. Tüm çocukların sahip olması gereken şeylerden mahrum bırakılmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Güvenlik. Sevgi. Saygı. Annen seni severdi, Seren. Diğer çocukları aileleriyle birlikte izleyerek büyümenin nasıl bir şey olduğunu bilemezsin, eğer seninkine uzanırsan alacağın tek şeyin şiddetli bir tokat olduğunu bilirsin. Kanlı bir burun. En azından ben küçükken benimle ilgilenen bir adam tarafından bulunacak kadar şanslıydım. Morgen onu yanına alana kadar Kerrigan'ın kimsesi yoktu."

Ve Morgen'in de ona karşı fazla nazık olmadığını bilecek kadar çok şey görmüştü.

"Annesini neden öldürdüğünü biliyor musun?" diye sordu ona.

Blaise başını salladı. "Hayır. Bana ondan hiç bahsetmedi."

Seren daha fazlasını sormak için ağzını açtığı anda ani bir sarsıntı şatoyu sarstı. Sarsıntının şiddeti o kadar fazlaydı ki Seren sendeledi. Etraflarındaki taşlar bile rahatsızlıkla şarkı söylüyor gibiydi.

"Bu da ne?"

Blaise, onları öldürmek için orada bekleyen grubu ona göstermek için pencerelerin kepenklerini açtı.

Seren az ötede duran ejderhaları ve gargoylleri görünce ağzı açık kaldı. Ejderha üstüne ejderha kaleye doğru dalışa geçmiş, ancak kaleye ulaşmadan hiçbir şeye çarpıp geri tepmişlerdi.

Blaise küfretti. "Kalkana saldırıyorlar."

Bunu söyler söylemez büyük bir kaya parçası onlara doğru savrulmaya başladı. Kaya tehlikeli bir şekilde yaklaşırken Seren içgüdüsel olarak eğildi.

Zararsız bir şekilde geri tepti.

"Ne kalkanı?" diye sordu.

"Kerrigan'ın. Seni almaya gitmeden önce kalenin etrafına yerleştirdi."

Kadın rahatlayarak uzun bir nefes verdi. "O zaman güvendeyiz."

Blaise pek ikna olmuş görünmüyordu. "Kerrigan güçlü kaldığı sürece, evet. Ama bir kez zayıfladı mı..." Ses tonundaki kıyameti duyabiliyordu.

"Neden bizi buradan götürmüyor? Daha önce yaptığı gibi bizi dışarı atmıyor?" "Çünkü benim bildiklerimi biliyor."

"Ve bu?"

"Onun çocuğunu taşıyorsun ve içinde böyle bir güç olduğu sürece Morgen bizi bulabilir. Bizi buraya kadar takip etmesini sağlayan ve ordusunun şu anda kalenin etrafında kamp kurmasının nedeni de bu."

Seren onun sözleri karşısında donakaldı. "Hamile olduğumu nereden biliyorsun?" "Kendin hissetmiyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Her zamanki gibi hissediyorum."

Blaise'in menekşe rengi gözleri ona dikilmişti. "Aynı hissediyor olabilirsin ama değilsin. Kaderiniz başladı Leydi Seren. Morgen seni şimdi alırsa, bu dünyadaki en güçlü varlıklardan birine sahip olacak. Çocuğunuz Mordred'i diriltecek ve güç dengesini Morgen'in tarafına çekecek güce sahip olacak. O zaman Tanrı hepimize merhamet etsin. Onu durdurabilecek kimse olmayacak."

Hayır, yanılıyordu. Yanılıyor olmalıydı. "Kerrigan bana kaderimin Avalon Lordlarından biriyle evlenmek ve *ondan* çocuk sahibi olmak olduğunu söyledi."

"Hayır," dedi, sesi korku doluydu. "Senin kaderin bir sonraki Penmerlin'i doğurmaktı ve öyle de olacak. Biz sadece çocuğunun babasının Avalon Lordlarından biri olacağını düşünmüştük. Bu mantıklıydı... eğer seni önce onlar bulmuş olsaydı. Ama onların iyiliğinden doğmak yerine, çocuğunuzun babası bir iblis lordu oldu. Taşdığınız bebek, kötülüğe karşı doğal bir eğilimi olan güçlü bir araç."

Onun sözleri karşısında kalbi sıkışmıştı. "Ne diyorsun sen?"

"Blaise bana gerçekten de hayal edilebilecek en büyük hediyeği verdiğini söylüyor, Seren. Taşdığın çocukla, sadece insanların ve büyücülerin dünyalarına hükmetmekle kalmayıp, ikisini de dize getirebileceğim."

Bölüm 9

Seren, Kerrigan'ın korkunç öngörüsü karşısında gergin bir kahkaha attı.
"Dikkatli olun lordum, bir an için o kadar samimi göründünüz ki neredeyse inanacaktım.
sen."

Blaise yumuşak bir sesle, "Şaka yapmıyor, Seren," dedi. "Ciddi söylüyor."

Kerrigan'ın sözlerinin tüm sonuçları kafasına dank edince ağzının hafifçe açıldığını hissetti. "Kendi amaçlarına ulaşmak için kendi çocuğunu mu kullanacaksın?"

Kerrigan o kadar yakın durmak için hareket etti ki, onun ateşli bakışlarıyla karşılaşmak için başını yukarı eğmek zorunda kaldı. "Olduğum yerde kalmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Eskiden olduğum şeye geri dönmeyeceğim. Asla. Ne senin için ne de taşıdığın velet için. Seni bu konuda uyarmıştım ve her kelimesinde ciddiydim."

Görünüşe göre öyle. Yine de varoluşu hakkında hiçbir söz hakkı olmayan masum bir bebeğe karşı bu kadar duygusuz olmayı hayal bile edemiyordu. "Sana ne yaptılar da hiç kimseyi, kendi çocuğunu bile umursamıyorsun?"

Gülüştü acı ve mizahtan yoksundu. "Bu soruya asla cevap vermek istemezsin, fare. Senin zayıf aklın bunu kavramaktan aciz."

Ondan uzaklaşmadan önce başını salladı. Garip bir şey vardı anlamadığı bir sakinlik vardı. Ondan korkması gerekirdi ama yine de tek hissettiği acımaydı. Üzüntü. Öfke.

Ancak bu duygularla birlikte bir aydınlanma da yaşadı.

Artık ne Morgen'in ne de kendisinin onu öldürmesine imkân yoktu. Bu çocuğu taşıdığı sürece olmaz.

Ama onların aksine, masum bir hayatı kendi çıkarları için kullanmayı reddetti. Blaise yanıliyordu. Bebek kötülük hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve o da bunu asla öğrenmemesini sağlayacaktı.

"Seni doğuran cimri anne için gerçekten üzgünüm, Kerrigan. Hiçbir çocuk onu sevmeyen bir annenin çocuğu olmamalı." Bir sonraki sözlerinde ne kadar ciddi olduğunu ona göstermek için gözlerini ona dikti. "Ama ben o değilim ve bu çocuk benim ve zayıf ya da değil, onun için ölümüne savaşıcağım. Bunu anlıyor musun?"

İkna olmuş gibi görünmüyordu. "Neyle savaşıacaksın? Seni ikiye bölebilirim."

Seren onun yanında durmak için hareket etti. Aralarındaki boy farkını azaltmak için kendini ayak parmaklarının üzerinde yukarı kaldırdı. Ve o soğuk, ürkütücü bakışları hiç irkilmeden karşıladı. "Savaşı hazırlanın."

Kerrigan bu sözleri ona gerçekten inanacak kadar hırıltılı bir içtenlikle söylememiş olsaydı gülerdi. "İstemediğin bir çocuk için neden savaşıyorsun ki?"

"Morgen'e söylediğiniz gibi, onu bana verdiniz ve ben de benim olanı koruyorum. Tohumunuzu taşımak için daha uysal bir kap seçmeliydiniz lordum. Bu

Bir anne çocuğunun herhangi bir şekilde zarar görmesine asla tahammül edemez ve onun güvenliğini sağlamak için ne gerekiyorsa yaparım. Sizi temin ederim, çok savaştınız ama yavrusunu korumaya kararlı bir anneyle hiç karşılaşmadınız. Sizi temin ederim ki bu dünyada ya da ötesinde ondan daha güçlü bir güç yoktur."

Onun inancı karşısında tamamen şaşkına dönmüştü. "Seni öldüreceğim, Seren."

"Yapmak zorunda *kalacaksın*." Ondan uzaklaştı ve Blaise'e döndü. "Senden bir iyilik isteyeceğim, lütfen."

Mandrake onunla şaşkın bir bakış alışverişinde bulundu. "Peki bu ne?"

"Eğer çocuğum büyümeden önce gerçekten ölürsem, bebeğimin onun için hayatımı feda ettiğimi bilmesini sağla. Tanrı isteseydi onu tüm acılardan kurtarırdım ve savaşacak bir savaşçı olmadığım için pişmanlık duyduğumu ama onun için var gücümle savaştığımı..."

Blaise ciddi bir şekilde başını salladı. "Ona

söyleyeceğim." "Söz mü?"

"Evet."

Ve bu sözleri söyledikten sonra onları yalnız bıraktı.

Kerrigan öfkesi artarken birkaç kalp atışı boyunca hareket etmedi. "O küçük aptal."

Blaise, artık görünürde olmamasına rağmen hâlâ onun peşinden bakıyordu. "Sanırım o kadar da aptal değil."

"Peki bu konuda ne biliyorsun?"

Blaise'in menekşe rengi gözleri içten içe acı çektiğini gösteriyordu. "Gerçekten hiçbir şey. Benim annem de seninki gibiydi. Bencil ve soğuktu. Benimle hiç ilgilenmezdi. Ama Seren gibi bir annem olması için neler vermezdim."

Kerrigan'ın dudağında bir tiksinti dalgası kıvrıldı. "Bah! Sen zayıf dizli bir zavallı olurdun. Annelerimiz bize çok daha büyük bir hediye verdi. Bizi güçlü kıldılar."

Blaise onun bakışlarını, içinde beklenmedik bir ateş parlayarak karşıladı. "Zalimlik güç değildir, kralım."

"O zaman ne?"

"Savunmasız bir çocuğı korumak için yenemeyeceğini bildiğı iki kişiyle ölümüne savaşmayı göze alan bir kadın."

"Bu güç değil. Bu aptallık."

Blaise'in ağzının bir köşesi sanki onu eğlendiren bir şey varmış gibi yukarı kıvrıldı. "Uzun süre elinde tutamayacağını bildiğin bir kaleyi düşmanlarına karşı elinde tutmak da öyle. Söylesene, Seren'i neden Morgen'e teslim etmedin?"

Uzanıp Blaise'e vurma dürtüsüyle savaşırken içinden öfke fışkırdı. "Haddini aşılıyorsun, hizmetkâr."

Blaise, Kerrigan'ın onun hissetmediğini bildiği bir boyun eğişle başını eğdi. "Gerçekten de öyle. Ama soruma cevap vermediğini fark ettim."

Böylesine saçma bir çıkarıma verilecek ne cevap vardı ki? "Ne düşünüyorsun? Onu sevdiğimi mi? Sevmiyorum. Onun gibi birini küçümsemekten başka bir şey yapamam."

Ve Blaise'in ifadesi hâlâ onunla alay ediyordu. "Komik. Ona saygıdan başka bir şey duymuyorum. Onun olağanüstü bir yaratık olduğunu düşünüyorum ve bence içten içe sen de öyle düşünüyorsun."

Kerrigan hırslayarak, hızla ve akıllıca ortadan kaybolan adamotuna doğru bir adım attı.

Öfkesi, etrafındaki havanın bile onunla yüklü olduğu noktaya kadar her yerde kırılıyordu. Güç ve öfke ile çatırdıyordu. Ama gerçek şu ki, onu neyin daha çok öfkeliendirdiğini bilmiyordu. Blaise'in bunu söylemeye cüret etmiş olması mı, yoksa bunun doğru olması mı?

Ona saygı duyuyordu. Derinden. Hiç kimse onun için savaşmamıştı. Onun tarafından değil. Her neyse. Blaise ve diğerleri ondan korktukları için ona hizmet ettiler.

Ama Seren...

Hiç tanımadığı bir çocuğu korumak için ölebilirdi. *Onun* çocuğunu. Ve garip bir şekilde, bu neredeyse onu korumak gibiydi.

"Sen bir ahmaksın," diye kendi kendine alay etti.

Seren onu daha az umursayabilirdi ve cesaretinin onun bu bebeğin babası olduğu gerçeğiyle hiçbir ilgisi yoktu. Ona böyle bir şans verse bile, onun bağırsaklarını deşerdi. Tıpkı Blaise ve diğerlerinin yapacağı gibi.

Ama iradesi dışında, düşünceleri Blaise'in söylediklerine kaydđ. Blaise'in Mandrake haklıydı. Çocukken kendisine şefkat gösterilmesi için her şeyini verebilirdi. Hayatında bir kez olsun birilerinin ona şefkatle ya da ilgiyle bakması için.

"Gözümün önünden defol, solucan. Beni hasta ediyorsun. Seni doğduğunda boğmalıydım. Şimdi seni beslemek için neden zahmet ettiğimi bile bilmiyorum. Benden uzak dur, seni mide bulandırıcı köpek. Sana bakmak bile istemiyorum."

Annesinin geçmişte ona eziyet eden sesini duyunca irkildi. Ve bunu, sonunda onu bıçaklayacak ve hakaretlerine sonsuza dek son verecek öfke ve cesareti bulduğu gün yüzünde beliren şok ifadesi izledi.

O sırada hiçbir şey hissetmemişti. Rahibin sözlerini doğrulayacak kadar derin bir rahatlamadan başka bir şey hissetmemişti. Cehennemden doğmuştu ve eninde sonunda şeytana dönecekti.

Öyle olsun. En azından sonunda bir yerde hoş karşılanacaktı.

Seren, onu Camelot'a geri götürmek için bekleyen ejderha ve gargoyle ordusunu görebileceği açık pencerede durdu.

"Kazanamayacaksın Morgen," dedi alçak bir ses tonuyla. "Eğer elimden bir şey gelmezse." "O bebeği güvende tutmak için ruhunu satar mıydın?"

Lancelot'un hayaletini arkasında bulmak için başını çevirdi. "Böyle bir şey mümkün değil."

Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Şeytana inanmıyor musun?"

"Elbette biliyorum. Ama ruhumu bu kadar önemsiz bir mesele için takas etmez." "Ya şeytan yaparsa? Sen yapar mıydın?"

Tehlikeli bir soruydu. ocuğunu güvende tutmak için ne kadar ileri gidebilirdi? Cehennemi düşünmek bile onu dehşete düşürüyordu. Tıpkı geleceği gibi, her türlü bilinmeyen eziyet ve zorluk da önünde belirliyordu.

Lanetlenmiş savaşçılar ordusunu görmek için tekrar pencereden dışarı baktı.

Cehennemin kendisinde yaşamıyor olabilirlerdi ama hepsi de daha önce hiç bilmediği türden bir azap yerinde yaşıyordu. Hiç ışıkları yoktu. Özgürlükleri yoktu. Sadece Morgen'i ve onun zalimliğini biliyorlardı.

Kaçınmak istediği ve çocuğunun kesinlikle görmesini istemediği bir yerdı.

"Hayır," dedi alçak bir sesle. "şeytanın beni kandırmayacağına gvenemem. Çocuğun güvenliği Morgen'in ellerinde olacak ama ben onun için bunu istemiyorum. şeytanı ancak onu kendim güvende tutacak güce ve beceriye sahip olursam takas edebilirim."

Lancelot'un şeffaf gözlerinde saygıyı gördü. "İkinizi de güvende tutacak bir yol biliyorum."

"Ve bu?"

"Caliburn kılıcı. Kerrigan'ın kullandığı kılıç. O kılıcı tutan kişi lmszdr. Onunla ve kınıyla asla yaralanamaz ya da kan kaybetmezsin. Bir savaşçının eğitimine ihtiyacın yok. Tek ihtiyacın olan ona sahip olmaktır."

Tanıştığı herkesin elinden almak istediği bu kılıcın nesi vardı? Kerrigan mı? Adamın bu kadar güvensiz olmasına şaşmamalı. Ama böyle bir kılıcı ya da içerdiği gücü kullanıp kullanamayacağını bilmesinin hiçbir yolu yoktu. Bir erkeğin gücü olmadan olmazdı. "Sen ciddi misin?"

Acımasızca başını salladı.

"Sana nasıl

güvenebilirim?"

"Gvenemez misin?"

Ama ya yalan söylediyse? Söylediklerinin bir parçasına bile inanmaya cesaret edebilir miydi? "Eğer kılıcını alırsam, beni öldürür."

"Kılıcını alırsan bunu yapamaz." Lancelot sesini cazip ve baştan çıkarıcı bir tona indirdi. "Düşünsene Seren, mutlak güç. Ölümsüzlük. Kimse sana ya da bebeğe zarar veremez. Asla."

Yine de bundan o kadar emin değildi, ama daha fazla bir şey söyleyemeden adam ondan uzaklaştı.

Sinirlenen Seren onu geri çağırmaya başladı, ta ki Blaise'in koridorun diğer ucundan ona doğru yaklaştığını görene kadar.

"Burada ne yapıyorsunuz leydim?"

"Düşünüyorum."

Blaise boğazının derinliklerinden güldü. "Genellikle beni yaramazlığa ya da kargaşaya sürüklediği için bundan mümkün olduğunca kaçınmaya çalışırım."

Kendine rağmen gülümsedi. Mandrake'nin kelimelerle arası iyiydi. Aslında ondan çok hoşlanıyordu.

"Peki ne düşünüyordun?" diye sordu ona yaklaşırken.

"Camelot'tan kaçarken Morgen'in Kerrigan hakkında söylediği bir şey. Gargoyle'lara onun kılıcını almalarını söyledi. Kılıcını ve kınını alırlarsa onun ölümlü bir adamdan başka bir şey olmayacağını söyledi. Bu doğru mu?"

Ne cevap vereceğini düşünürken adamın yakışıklı yüzündeki kararsızlığı gördü. "Sence öyle mi?"

"Evet."

"O zaman yanılmış olursun. Kerrigan artık diğer erkekler gibi değil. Morgen bunu gördü. Ama kılıcı ve kını olmadan öldürülebilir."

Seren onun itirafını düşünürken başını eğdi. "Bunu bana neden anlattın?"

Blaise cevap vermeden önce uzun örgüsünü omzunun üzerinden attı. "Çünkü doğru olanı yapacağına güveniyorum. Kerrigan zorlu bir düşman ama çok daha iyi bir müttefik." Blaise onun kulağına fısıldamak için eğildi. "O kayıp bir ruh leydim. Herkes ondan uzun zaman önce vazgeçti ve onu değersiz biri olarak bir kenara attı. Siz de diğerleri gibi olmayın."

"Peki ya beni

öldürürse?"

"Öldüreceğini

sanmıyorum."

Onun inancına sahip olmayı ne kadar isterdi. "Hayatın söz konusu olmadığı için bunu söylemek senin için yeterince kolay."

Ona gülümsedi. "Doğru. Ama onu yok etmenin yolunu senin ellerine bıraktım. Bu bilgiyle ne yapacağın sana kalmış." Ondan uzaklaşmaya başladı, sonra durakladı. Onu tam olarak göremese de, solgun gözleri yoğunluğuyla yakıyordu. "Beni hayal kırıklığına uğratma, Seren. Kerrigan senin çocuğunun babası ve seni Morgen'den uzak tutmak için çok şeyi riske attı."

"Ve neredeyse her nefesinde beni öldürmekle tehdit ediyor."

"Ama henüz ölmedin."

"Henüz" anahtar kısımdı. Ama sonra Kerrigan'a bunu yapması için meydan okumuş ve o da hançeri fırlatıp atmıştı. Bu ona, ona ulaşma umudu vermişti. Çocuğunu tek başına büyütebilirdi ama bebeğin bir babası olursa bu çok daha kolay olurdu.

"Ne kadar böbürlenirse böbürlensin, seni öldürmeyecek Seren. Güven

bana." Blaise ondan uzaklaşırken Seren içini çekti. En azından artık

biliyordu ki

Lancelot kılıç konusunda ona karşı dürüst davranmıştı. Kılıcı Kerrigan'dan alırsa ona zarar veremezdi.

Morgen da yapmazdı.

Ama en son Kerrigan uyurken yanına gittiğinde, onu bıçaklamış ve neredeyse öldürüyordu.

Kılıcını sadece bir kez çıkarmıştı... Onunla yatarken.

Bu onun için cesur bir hareket olurdu. Ve bunu başaramazsa, öfkesi sınırsız olacaktı. Onu suçlayamazdı bile. Kılıcını almak onu yanına gelen herkese karşı savunmasız bırakacaktı.

Ama bebeği koruyacaktı... Onu.

Yap şunu, Seren.

Bu onun tek umudu olabilir.

Kerrigan Morgen'in ordusunun gücünü düşünürken saatler geçti. Gargoyleleri teker teker kaleye çağırabilir ve onları öldürebilirdi. Ancak gargoyleleri tüketmek onu çok zayıflatacak ve ejderhaları kontrolsüz bırakacaktı. Gargoyleler esas olarak taştan yapıldıkları için, bu canavarlardan biriyle yalnızca onlar başarılı bir şekilde savaşabilirdi. Ejderhaların nefesi yaşayan her canlıyı yakıp kül ederdi ama gargoyleler söz konusu olduğunda onları sadece biraz kömürleştirir ve alevler söğüldükten sonra kalıcı bir hasar bırakmazdı.

Bu da onları mükemmel bir ejderha yemi ve değerli bir müttefik yapıyordu.

Belki de bazılarını kendi tarafına çekmeye çalışmalıydı. Söylemesi yapmaktan daha kolay bir şeydi çünkü genelde gargoyleler ondan nefret ederdi. Geçmişte onlara pek de iyi davranmamıştı. Modlar ve grigiller gibi onlar da onun emirlerini yerine getiren hizmetkârlardı.

Ejderhalara gelince.

Mandraklar Morgen'e gargoylelardan daha fazla sevgi beslemiyordu ama sorun şu ki onu daha da az önemsiyorlardı.

Belki de Seren haklıydı. Nezaketin faydaları vardı.

Kerrigan bununla alay etti. Ne düşünüyordu ki? Korku çok daha güçlü bir motivasyon kaynağıydı ve kesinlikle tercih ettiği de buydu.

Ama her şey tek bir soruya dönüyordu. "Kendimi bu işe nasıl bulaştırdım?"

O ve Morgen her zaman bir ateşkes altında var olmuşlardı. Şimdi ikisinin de işine yaramayacak bir parça tüy için bunu ihlal etmişti. Seren'in çocuğu Yuvarlak Masa'ya ve ona bağlılık yemini eden herkese hükmedebilecekti.

Dahası, çocuk onun kılıcı Caliburn'ü kullanabilecekti. Bu ayıltıcı düşünce karşısında yutkundu. Çocuğunun doğumuyla birlikte modası geçmişti. Bu yüzden Morgen'in sarayından kimseyi ya da onu asla hamile bırakmamaya özen göstermişti. Kendi soyundan olmayanların aksine, çocuğu kılıcının tüm gücünü kullanabilirdi. O kılıçla, çocuğu ayaklanıp onu öldürecekti. Ve Morgen çocuğa rehberlik ederken, fey kaltağının bebeğini ona karşı kullanması an meselesiydi.

Bu korkutucu bir düşünceydi. Kendisinden önceki pek çokları gibi o da kendi yıkımının temellerini atmıştı. Bir anlık düşüncesiz bir tutkuyla kontrolünü kaybetmiş ve varisini doğurmuştu.

Onun halefi.

Yaklaşan küçük ayak seslerini duydu. Penceresinden döndüğünde Seren'in elinde büyük bir yemek tabağıyla odaya girdiğini gördü. Hâlâ bir yaver gibi giyinmiş, kahverengi bir tunik ve hortum giymiş, solgun saçlarını sırtından aşağıya doğru örmüştü.

Kaşlarını çatarak, kadının tabağı kendisinden çok uzakta olmayan küçük bir masanın üzerine koymasını izledi. "Nedir bu?"

Yemeğine baktı. "Çiğdem ve çilekli karahindiba salatası. Mutfak bahçesinde bulabildiğim tek şey buydu. Salata için çilek ve suyla hafif bir sos yaptım. Oldukça lezzetli olmalı." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Acıkmış olabileceğini düşündüm."

Açlıktan ölüyordu ama orada onu besleyebilecek hiçbir şey yoktu. "Hayır, Seren."

"Bütün gün hiçbir şey yemedin."

"Yemeden de gayet iyiyim."

Onunla tartışmaya devam ederken kollarını kalçalarının üzerine koydu. "Yemeksiz gidemezsin. Blaise gücünü koruman gerektiğini, yoksa kalkanın düşeceğini ve diğerlerinin saldıracağını söyledi." Bir kâse böğürtlen uzattı. "Benimle dalga geçin lordum ve birkaç tane yiyin."

Küçük böğürtlenlere baktı. Çok zararsız görünüyorlardı ama yine de onları yerse midesine kramp girecek ve onun önünde küçük düşecekti. "Bunları yiyemem."

"O zaman ne istersiniz? Belki onun yerine bunu yapabilirim."

Kadının sesinde tuhaf bir titreme yakalayınca başını eğdi. Hafıftı... incedi. Yine de onu meraklandırmaya yetmişti. "Bu gerçekten neyle ilgili?"

Ve sonra bunu onun gözlerinde gördü. Birçoğunu işaretleyen o karanlık ondan önce. Evet, dürüst olmamaya alışık değildi ve bu şimdi tüm tavrından anlaşılıyordu. Ona yalan söylüyordu. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Biliyorsun," dedi ona yaklaşarak. "Anlat bana."

Ondan daha da fazla yalan bekliyordu.

Zahmet etmedi. Omurgasını sertleştirerek, ilk tanıştıkları andan itibaren onu işaret eden samimi dürüstlikle bakışlarını karşıladı. "Çocukların kanıyla beslendiğini duydum. Çocuğumuz doğduğunda onunla besleneceğini."

Kerrigan bunun saçmalığı karşısında homurdandı. "Hayır, küçük fare. Çocukların kanında besleyici hiçbir şey bulamıyorum."

Kızın yeşil gözlerindeki rahatlamayı açıkça gördü. "O zaman ne yemek istersiniz?"

Onun aksine, yalan söylemek onun doğasında vardı. Her zaman. Gerçek ona güven kadar yabancıydı. Ona karşı dürüst olmaya gerek yoktu ama yine de sadist bir yanı onun hakkındaki gerçeği bilmesini istiyordu. Tam olarak kim ve ne olduğunu anlasın, o zaman kendisini ya da çocuğu koruyabileceğine dair tüm anlamsız hayallerinden vazgeçecekti.

Ona soğuk bir şekilde gülümsedi. "Benim yemeyi sevdiğim şey, küçük fare, hayattır." Kaşları derin bir şekilde çatıldı.

"Anlamıyorum."

"Biliyorum." Kadının etrafından dolanmak için hareket etti, böylece kadın sırtını onun önüne dayadı. Eldivenini çıkararak elini göğsünün üzerine, göğüslerinin arasına koydu. "Dokunulduğunda neden bu kadar soğuk olduğumu merak etmedin mi?"

"Evet."

Kerrigan öne doğru eğildi ve onun saçlarının özel kokusunu içine çekti. Bu onun kanını, vücudunun sıcaklığını hissetmekten bile daha fazla ateşledi. Tek yapması gereken elini birazcık hareket ettirmektir ve o anda onun göğsünü okşuyor olacaktı...

Kızın kalbi avucunun içinde gücünü toplarken bu düşüncüyü bir kenara itti. Onun yaşam gücünün kuvvetini hissedebiliyordu. Güçlerini yenilemek için ihtiyaç duyduğu elektriği hissedebiliyordu.

Tek yapması gereken gözlerini kapatmaktır ve onu içinden çekip çıkarabilirdi. Onu tüketene kadar kendi içine çekebilirdi.

"Yaşamak için," diye fısıldadı kulağına, "başkalarının hayatını sömürüyorum." Kızın göğüs uçlarının tünığının kumaşı altında sertleşmesini ve arzusuyla alay etmesini izledi.

"Hâlâ anlamıyorum."

Kerrigan başparmağını gergin bir tepe üzerinde gezdirmekten kendini alamadı. Kız tepki olarak titredi ama geri çekilmedi. Onu kendine doğru çekerken göğsünü avuçladı. Vücudunun açlığı, onun hayatına duyduğu açlıktan sonra ikinci sıradaydı.

İçindeki iblis uyanıktı ve onu istiyordu. Onu engelleyen tek şey, ölmesini istemeyen adamdı. En azından henüz.

Elini göğüslerinin arasındaki vadiye, kalbinin hemen üzerine götürmek için kendini zorladı. "Başkalarının özüyle besleniyorum."

Seren kalbini delip geçen keskin bir acı hissedince nefesi kesildi. Kerrigan'dan uzaklaşmaya çalıştı ama Kerrigan onu olduğu yerde tuttu.

Bıyıklı yanağını onunkine dayadı ve ilk kez vücudu ısındı. "Bunun acelesini hissetmelisin, küçük fare. Birinin yaşam gücünün senin içinde hareket ettiğini, seni canlandırdığını hissetmelisin." Onun boynuna sokuldu, elini ondan çekmeden önce. "Ben o insan özünün gücüyle yaşıyorum. Bir kalbin içinden geçen elektrik. Kendimi beslemek için kelimenin tam anlamıyla onu vücuduma çekiyorum."

"Peki bu elektriği aldığınız kişiye ne oluyor?"

"Eğer insansalar, ölürler. Eğer Adoni iseler, hayatta kalabilirler. En azından ara sıra."

Onun sert sözleri karşısında ağzı açık kaldı. "İnsanları öldürüp ruhlarını mı çalışyorsun?" "Hayır, küçük fare, ruh benim için hiçbir şey ifade etmez.

Onu Tanrı'na ver ya da senin şeytanın. Hangisi olduğu umurumda değil. Ölüme gelince... Onlar benden daha iyi."

İtirafı karşısında sersemlemiş bir halde kollarında döndü. Ama daha konuşmadan büyük bir kanat hışırtısı duydu. Üç gargoyle odaya uçmadan bir an önce pencerede karanlık bir gölge belirdi.

İçinde öfke ve korku birbirine karıştı. Kalkanını nasıl aşmışlardı?

Kerrigan onlara müdahale etmek için etrafından dolaştı. Seren yardım etmek için bir yol aradı ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Söylediği gibi daha önce, savaşacak bir savaşçı değildi. Ama böyle olmamasını ne kadar isterdi.

Kerrigan gargoyllardan birini kuyruğundan yakaladı ve onu duvara çarpmak için kullandı. Gargoyle kuyruğunu kurtarmadan önce çığlık attı, sonra da

bir diğeri de arkasından saldırdı. Onu aralarında yakaladılar ve yumruklarıyla vücuduna vurdular.

Üçüncü gargoyle ona doğru uçu. Seren nefes nefese kaldı ve eğilerek en yakındaki masanın altına saklandı. Gargoyle onun peşinden gelirken, Kerrigan elinden gargoyle'a bir tür büyücü patlaması gönderdi ve onu parçalara ayırdı. Taştan çıkan tozlar her yere saçıldı ve ciğerlerini istila eden taş tozu öksürmesine neden oldu.

Sonra Kerrigan onun anlayamadığı bir dilde konuştu. Sözleri neredeyse bir şarkıya benzeyen derin bir ritimle salonda net bir şekilde çınladı. Bir kalp atışı sonra, diğer iki canavar dağıldı.

Seren, Kerrigan'ın tam olarak ne kadar büyük bir güce sahip olduğunu anladığında masanın altına oturdu ve üstü başı toz içinde kaldı. İlk defa ondan korkuyordu. Hiç merhameti olmadığını iddia eden bu adamdan korkuyordu.

Sırf yaşayabilmek için başkalarını öldüren bir adam. Bu korkunç bir şeydi. "Güvendesin Seren," dedi sessizce. "Artık gittiler."

Tüm vücudu titreyerek masanın altından sürünerek çıktığında, gargoylların toz haline gelmiş kalıntılarından başka bir şey göremedi.

Kerrigan kollarıyla ağırlığını destekleyerek masaya yaslandı. Yakışıklı yüzünü çerçeveleyen siyah saçları biraz solgun ve yıpranmış görünüyordu. Kadın ona yaklaştığında kendini geriye itti ve tehditkâr bakışlarını ona yöneltti.

"Kalkanın içine nasıl girdiler?" diye sordu.

Nefes almakta zorlanıyordu, bir elini karmakarışık siyah saçlarında gezdirdi. "Senden kıvılcımı aldığımnda, kalkanda bir yarık açıldı. Aynı anda hem beslenip hem de kalkanı tutamam. Seni öldürmek istemediğim sürece olmaz."

Seren yabancı bir soğukluk onu tüketirken kollarını kendine doladı. "Demek böyle bir hayatın var. Yaşamak için öldürüyorsun ve karşılığında seni öldürmek isteyenlerden korkarak yaşıyorsun."

Onun varlığının nasıl bir dehşet olduğunu hayal bile edemiyordu. Yalnızlığı. Şüphesiz cehennemde yaşıyordu ve bunu sayısız yüzyıllar boyunca yapmıştı. "Bana bir şey söyleyin lordum, çocuğunuza vereceğiniz hayat bu mu?" Kadın ona baktı ve bakışlarını daralttı. "Gerçekten."

Adamın elini tuttu ve rahminin üzerinde tutabilmesi için karnına götürdü. "Onun bilmesini istediğin varoluş gerçekten bu mu?"

Kerrigan, kadının sıcaklığı üzerine çökerken gözlerini kapattı. Artık ondan korkuyordu. Kokusunu alabiliyordu ama yine de buna neden olduğu için hiç sevinç duymuyordu. Aslında, bu ona acı veriyordu.

Kendisine ve Morgen'e seslenen küçük güç kıvılcımını hissedebilmek için elini uzattı. Zamanla bu kıvılcım kendini bir fetüse, ardından da yaşayan, nefes alan bir insana dönüştürecekti.

Çocuğu kim kontrol ediyorsa, çocuğun güçlerini de o kontrol ediyordu.

Zihninden beklenmedik bir görüntü geçti. Kendisini toy bir genç olarak gördü. Acı ve öfkeyle, yüzü annesinin son tokadından hâlâ sızlıyorken, kuyudan annesinin kulübesine su taşıyordu.

Üç adam at sırtında oradan geçerken, her zaman para kazanmaya hevesli olan annesi onlara seslenmiş ve biraz para harcamak isteyip istemediklerini sormuştu.
onun yatağında.

Kahverengi ve altın rengi yünlü bir pelerin giymiş bir şövalye ona ve köylülerin giydiği paçavralara dudak bükmişti. En azından bakışları Kerrigan'a düşene kadar.

"Çocukla bir saati ne kadar?"

Sersemlemiş olan Kerrigan olduğu yerde donup kalmıştı. Onu en çok neyin şok ettiğini bilmiyordu: adamın sorusu mu yoksa annesinin açık renk gözlerindeki hesapçı parıltı mı?

Bakışları ondan tekrar şövalyeye dönmüştü. "O bir bakire lordum. Şüphesiz bu en azından bir gümüş mark değerindedir."

Hiç bilmediği kadar dehşete düşmüş bir halde, şövalyenin annesine gümüş parayı ödemek için atından inişini izlemişti.

Şövalye ona yaklaşırken zaman durmuş gibiydi. Yaz meltemi kavurucu sıcaklığını vücudunun üzerinde gezdirirken, diğerk iki adam gülmüş ve önce ona teklifte bulunmayı düşünmeleri gerektiğine dair yorumlar yapmışlardı.

"İşibittiğinde onunla bir tur atacağım. Artık bakire olmayacağına göre piç için iki parça."

Annesi de onlarla birlikte gülmüştü. "Bitti." Dehşete

kapılmış, hareket edememişti.

Ta ki şövalye ona ulaşana kadar.

Kerrigan elindeki kova dolusu suyu adamın üzerine savurmuş, sonra da onunla adamı dövmüştü. Diğerk iki adam yardıma geldi ve çatışmanın bir yerinde Kerrigan şövalyenin hançerini kaptı. Öfke içinde titreyerek, sonuçlarını düşünmeden hançeri saplamaya başlamıştı. Korkusu gözlerini kör etmişti. Öfkesi gözlerini kör etmişti.

Ve her şey yeniden durulduğunda, kendini kanlar içinde, adamların cesetlerinin başında bulmuştu. Yüzü yediğı dayaklardan dolayı zonkluyordu. Tüm vücudu ağrıyordu.

Sonra gerçek bir leş yiyici formunda, annesi cüzdanlarında daha fazla para aramak için öne çıktı.

Kerrigan ona bön bön baktı.

Sahip oldukları değerli eşyaları cebe indirirken ölümleri onu etkilememişti bile. "Bu cesetleri bir yere gömmemiz gerekecek." "Bu cesetleri bir yere gömmemiz gerekecek. zırhlarını taşıyan atlar. "Bunu daha fazla fiyata satabileceğimizi mi

düşünüyorsun?" "Beni onlara satacaktınız."

Kadın ayağa kalkarken adama ters ters baktı. "Ne diye ciyaklıyorsun, tavuk? Kendimi senin için yeterince sattım, bir kez olsun benim için ödeme yapman doğru olur." Onu saçlarından tutup çekiştirirken ağzının bir köşesi alaycı bir gülümsemeye dönüşmüştü. "Ve şimdi senin değerini bildiğime göre, biz-"

Sözleri boğuk bir nefes alışla son bulmuştu.

Kerrigan onun gözlerinin camsı bir hal almasını izlerken hiçbir şey hissetmemişti. Kız sendeleyip düşmeden önce kanının elinin üzerine aktığını hissetmişti.

Ve hala hissettiği tek şey boşluktu. Ve rahatlama.

Ta ki birilerinin yaptıklarını öğrenip onu öldüreceği korkusu yerleşene kadar.

Hançeri bıraktı ve tüm gücüyle koşmaya başladı. Ve o bir an içinde, Seren'in uzanıp elini tuttuğu anda yaptığı gibi geleceğini harekete geçirmişti.

Ve şimdi ona karşı hiçbir nefret beslemeyen o iri yeşil gözlere bakıyordu. Küçümseme yoktu.

Ama korkuyorlardı ve bu onu üzüyordu.

"Soruma cevap vermedin Kerrigan," dedi yumuşak bir sesle. "Dünyaya sahip olabilmek için çocuğunu bu hayatla takas eder miydin? Buna gerçekten değer mi?"

Adamın elini kaldırdı ve kendi elinin arasında tuttu. "Tüm insanlar içlerinde iyilikle doğarlar. Hepsi. Ve biliyorum ki senin içinde de derinlerde bir yerlerde, doğuştan sahip olduğun o iyilik var. Benim için asla bulamayabilirsin, ama sana dua ediyorum lordum, çocuğun için bul. Acımasızlığı senin ellerinden öğrenmesine izin verme. Onu yarattığında bana karşı şefkatliydin. Aynı şefkati onun için de bulabileceğinizi biliyorum. Bunu biliyorum."

Onun sözleriyle göğsü sıkışmıştı. Hayatında hiçbir şeyi sevmemişti. Hiçbir şey. Böylesine hassas bir duyguya sahip olabileceğini bile düşünmemişti.

İçinde hiç iyilik yoktu. Hiçbir zaman da olmamıştı. "Ya yanılıyorsan?"

"Yanılmıyorum."

O anda, bu kadının tüm gücünü fark etti.

Kendisi için savaştı. İstekleri ve arzuları için. Ama Seren... O başkaları için savaştı.

Elini kızın yanağının pürüzsüzlüğüne dayadı ve ruhunun derinliklerinden gelen bir ateşle parlıyor gibi görünen gözlerine baktı.

"Tüm bu gördüklerinizden sonra bana nasıl inanabilirsiniz? Hakkımda tüm bildiklerinizden sonra?"

Yüz hatları yumuşadı. "Hiç mantıklı değil, değil mi? Ama bütün bir ordu seni öldürmek ve beni yakalamak için beklerken ikimizin bir kalenin içinde kilitli kalması da mantıklı değil. Neden buradayız?"

Kısa bir kahkaha attı. "Bilmiyorum."

Gözleri hafif ve alaycı bir hal aldı. Daha önce hiç kimsenin ona bakmadığı bir bakıştı bu. "Ben de senin bir tür planın olduğunu umuyordum."

Bu hafif şakalaşmadan hoşlanıyordu. Kötü niyet ve güvensizliğin yokluğu. "Ben de öyle. Buraya geldiğimizde iyi bir fikir gibi görünmüştü."

Yüzü tekrar ciddileşirken gözlerindeki ışık azaldı. "Bize ne olacak lordum?"

Kerrigan onun gücüne hayret ederken eliyle alnını okşadı. Hiç tanımadığı küçük bir çocuk için hepsini karşısına almaya nasıl da istekliydi. "Ben de kendime bu soruyu sorup duruyorum. Morgen'in ordusuna karşı savaşabilirim ama ben savaşırken seni koruyamam. Kalkan düştüğü anda seni alırlar. Onun ordusunun aslında benim ordum olduğundan ve kendi kuvvetlerimi azaltmak istemediğimden bahsetmiyorum bile. Onlara daha sonra ihtiyacım olabilir."

"O zaman ona geri dönmekten başka seçeneğimiz kalmayacak."

Kerrigan uzun ve yorgun bir nefes verdi. "O kadar basit değil. Morgen'ın artık ölmemi istemek için ciddi bir nedeni var. Er ya da geç bunu yapmanın yolunu bulacak ve o zaman tek başınıza kalacaksınız."

Konuşmadan önce onun gözlerindeki ateş kıvılcımını gördü. "Bunu kazanamayacak."

"Peki nereden biliyorsun?"

"İyilik her zaman kötülüğe karşı zafer kazanır. Her hikaye böyle biter ve bu da farklı değil."

Kerrigan onun saflığına gülmek için kendini zor tuttu. "Kötülüğün çoktan zafere ulaştığını hatırlatmama gerek var mı? Arthur öldü ve Camelot bizim elimizde. Bu bir hikâye değil, Seren. Bu gerçek ve gerçekte hiçbir şeyin garantisi yoktur."

Seren buna inanmayı reddetti. Güçle yanan o karanlık gözlere baktı ve sonunda minnettarlıkla annesinin yüzünü yalayan kurdun vahşi bakışını hatırladı.

Nezaket anahtardır, Seren'im. Bu ve cesaretin seni kurtaracak.

Tartışmak için ağzını açmıştı ki, aniden şatoda muazzam bir sarsıntı oldu. O kadar şiddetliydi ki taş duvarlar bile inledi.

Kerrigan ona doğru tökezledi.

"Bu da ne?"

Bir başka görünmez dalga kalenin içinden geçerken Kerrigan cevap veremedi. Dizlerinin üzerine çökerken tısladı.

Seren ona doğru bir adım attı. Hırlayan bir canavar gibi hırladı, sonra elini yere vurdu. Ayağa kalkarken gözleri kırmızı alevlerine geri döndü.

Onun peşinden gittiğinde dev bir ağaca benzeyen bir şey gördü. Gargoylelerin elleri. Onunla birlikte kalkana doğru uçtular ve ağacı kapıya çarpan bir koçbaşı gibi görünmez duvara çarptılar.

Temas ettiklerinde, Kerrigan'ı sendeleyerek geri çekilmeye zorlayan bir başka dalgalanma daha oldu.

"Bu nedir?" diye sordu ona.

Yüzü solgun, cevap vermeden önce karanlık, uğursuz bir kahkaha attı. "Kısacası, kıyametimiz."

Bölüm 10

Seren bakışlarını ona diki. "'Kıyamet' kelimesinden hoşlanmıyorum. Oldukça uğursuz."

"O ordu kalkanı aşp beni öldürdüğünde ve seni aldığında olacakların yarısı kadar bile uğursuz değil."

Sahte bir ürperti verdi. "Güneş ışığınızın sıcaklığını hissedebiliyorum lordum. Beni çok etkiliyor."

Kerrigan onun alaycı sözleri karşısında gülümsedi. "Tehlike karşısında her zaman bu kadar şımarık mısınız?"

"Sizinle tanışana kadar karşılaştığım en büyük tehlike Efendi Rufus'u kızdırmaktı. Onun öfkesi sizinkinin ve Morgen'inkinin yanında kesinlikle sönük kalıyor."

Kelimeleri hafifçe söyledi ama yine de içinde öfkeli bir ateş yaktı. Birinin ona zarar vermesi düşüncesinden hoşlanmayan bir ateş. "Öfkesi seni hiç incitti mi?"

Seren başka tarafa baktı.

Öfkesi ikiye katlandı. "Seren, cevap ver bana."

Pencereden uzaklaşırken omuz silkti. "Ben onun ırağıyım lordum. Ne zaman haddimi aşsam beni cezalandırmaya hakkı vardı. sınırlar."

Kolundan tutarak onu kısa bir süre yukarı çekti. "Seni nasıl cezalandıracağım?"

Başını kaldırıp ona bakarken yeşil gözleri onu delip geçti. "İnsan önemsiz bir hizmetçiyi nasıl cezalandırır?"

Kerrigan nedenini bilmiyordu ama başka bir adamın ona elini sürdüğü düşüncesi asit gibi içinden geçti. "Sana vurdu mu?"

"Fark eder mi?"

"Benim için

önemli."

Onun eline baktı. Kerrigan tutuşunun ısıyor olması gerektiğini fark edince bıraktı.

"Neden?" diye sordu basitçe. "Bana defalarca hayatıma saygı duymadığınızı söylediniz. O zaman bana nasıl davranıldığının ne önemi var?
Usta?"

Önemli olmamalı. Hiç umurunda olmamalıydı. Ama

yine de... "Neden böyle bir hayata geri dönmek

istiyorsun?"

"Çünkü o *benim* hayatımdı, Kerrigan. Benim hayatımdı. Ve iyi bir hayattı. Beni seven arkadaşlarım vardı." Bakışları hülyalı bir hal aldı.

"Wendlyn çok güzel bir dükkanda yanımda çalışan kız. Bayan Maude'a et teslim etmeye gelen kasabın oğluna aşık. Sonra bir de Mildred var. Pek konuşmaz ama sık sık kendi kendine mırıldanır. Bir de Robert var, Efendi Rufus'un bu yıl sekiz yaşına basacak olan oğlu. Biraz yaramazdır ama yine de iyi bir çocuktur ve ihtiyacımız olduğuunda bize sık sık erzak getirir."

Dünyasını oluşturan insanlardan bahsederken sesindeki sevgiyi duyabiliyordu. "Ama sana kötü davranırlarsa-"

"Bana kötü davrandıklarını asla söylemedim. Hepimizin bir ya da iki kötü günü olur. Bizler insanız ve hatalarımız affedilmelidir."

Başını ona doğru salladı. "Beni hayrete düşürüyorsun Seren. Senin kadar şefkatli biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım."

Bakışları neredeyse aynı hizaya gelene kadar ayak parmaklarının üzerinde yükseldi. "O halde yanlış türden insanlarla vakit geçiriyorsunuz lordum. Belki de daha fazla dışarı çıkmalısınız."

Hayatı boyunca duymadığı bir şeyin sesine şaşırarak yüksek sesle güldü. "Belki de gülmeliyim."

Kerrigan pencereye ve hâlâ kalkanını dövmekte olan orduya doğru döndüğünde ayıldı. Koçbaşının her vuruşunda, güçlerine vurulan darbeyi hissedebiliyordu.

Onu zayıflatıyorlardı. Her darbe vücudunu paramparça ediyor, acıyla çarpıyordu.

Ellerini havaya kaldırıp gargoyeler ve ejderhaların üzerine paramparça bir yıldırım göndermeden bir an önce, "Ah, siktir et bunu," diye hırladı.

Etraflarındaki hava onun güçleriyle parıldarken Seren sersemlemişti. Kerrigan'ın parmak uçlarından görünmez kalkanına vuran çirkin yaratıklara yıldırım gibi görünen bir şey fırladığında onun bile tüyleri diken diken oldu.

Ağaç, havada yağmur gibi yağan küçük parçalara ayrıldı. Ağaç gargoyeler yere doğru savruldu. Kerrigan tekrar tökezleyene kadar gülmeye başladı. Elini taş pervaza dayadığında şimşek vücuduna geri döndü.

Yüzü öncekinden daha da solgundu. Yüzünü buruşturup omurgasını taş duvara dayamak için döndüğünde elleri titriyordu. Başını arkaya yasladı ve titrek bir şekilde güldü. "Güçlerimi çok aptalca harcadım ama buna değdi." Ona çarpık bir gülümseme verirken kara gözleri parlıyordu. "Düşüklerini gördün mü?"

Başını ona doğru salladı. Onda, yapmaması gerektiğini bildiği bir şeyi yaptığı için cezalandırılan ama yine de yaptığıyla gurur duyan küçük bir çocuğu hatırlatan bir şeyler vardı. "Havada savruluşları oldukça güzeldi. Peki bu sana bir şey kazandırdı mı?"

"Memnuniyetten başka bir şey yok ve bunun için söylenecek çok şey var." Gözlerini devirdi. "Sen iyi misin?"

Kendini duvardan uzaklaştırmadan önce derin bir nefes aldı. "Henüz düşmedim ya da yenilmedim."

"Güzel. Umarım bunu söylemeye devam edebilirsin."

Elini sıktı ve sonra ne yaptığının farkına varmış ve bir şekilde utanmış gibi kaskatı kesildi. Hemen bıraktı.

Tekrar pencereden dışarı baktı. "Ne yazık ki daha fazla enerji harcamak istemiyorum. Hazır elim değmişken bir ya da iki adamotunu haklayabileceğime eminim."

Robert'ın bir başarısından gurur duyduğunda dükkânda yaptığı gibi omzunu okşadı. "Ve eminim ki onlar da senin yapmadığına minnettarlar."

Elini göğsünün üzerinde ovuşturdu. "Hatırlat da bunu bir daha yapmayayım, bu arada."

"Acıyor mu?"

"Sadece hareket ettiğimde... ya da nefes aldığımda."

"O zaman nefes almayın derdim ama bunun çok korkunç sonuçları olabilir."

"Hiç şüphesiz. Şimdi izin verirseniz, biraz uzanmak istiyorum."

Seren onun sözleri karşısında oldukça şaşırmıştı. "Bunu bana itiraf mı ediyorsun?"

Ona yine o neredeyse büyüleyici orantısız sırıtışını verdi. "Bu egoma bayılmaktan daha az zarar veriyor ve aynı zamanda daha az tehlikeli."

"O zaman gel," dedi elini ona uzatarak. "Seni odana geri götüreceğim. Tabii bizi orada patlatmak istemiyorsan."

Onun elini tuttu ve kolunun kıvrımına sıkıştırdı. "Hayır. Ayaklarımızı kullanmamız gerekecek. Şu anda güçlerimin bir kez daha patlamasını göze alamam."

Seren onu şatodan geçirip odasına götürürken tek kelime etmedi. Merdivenleri yavaşça çıkarken elini onun kolunda tuttu.

"Blaise'in nereye gittiğini düşünüyorsun?" diye sordu. "Onu hiç görmedim."

"Saklanıyor gibi. Onu çağırırsam gelmeyecek." "Neden onu gargoylelerle savaşması için çağırmadın?"

"Onlarla savaşmak için yapabileceği pek bir şey yoktu. Onlarla çatışmaya girseydi, zarar görebilirdi."

Bu sözler içinden geçerken Seren odasının kapısını açması için onu serbest bıraktı. Kendisinden başka birini düşünmüştü. Bunu ona göstermeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Kerrigan kendisini kötü olarak düşünmekten hoşlanıyor gibiydi. Ama onun hakkında daha çok şey öğrendikçe, şeytanı daha az, adamı daha çok görmeye başlamıştı. O dünyaya sunduğu duygusuz şeytan değildi.

İçinde hâlâ atan bir kalp vardı ve bu ona, çocuğunu Morgen'den ve onun planlarından korumak için ihtiyaç duyacağı baba olabileceği umudunu veriyordu.

Kerrigan ona başka bir şey söylemeden yatağa uzandı. Sadece bu bile ona onun ne kadar zayıf olduğunu gösteriyordu. Zayıflığını kimseye gösterecek türden bir insan değildi.

Adam bir bacağını yukarı kaldırarak yaslanırken kadın geri çekildi.

"Size getirebileceğim bir şey var mı

lordum?" "Bir Tylenol harika olur."

Onun tuhaf kelimesi karşısında kaşlarını çattı. "Ne?"

"Hiçbir şey, küçük fare. İhtiyacım olan başka bir şey

yok." "O zaman seni sessizliğe bırakayım."

Gözlerini kapatıp arkasına yaslanırken cevap vermedi. Ama kabul etmek zorundaydı ki, dinlenirken bile, güçle dolu bir vücudu kaplayan siyah zırhıyla korkutucu bir görüntü oluştuyordu.

Ve iki elini de kılıcına yaklaşıp kadar aptal olan herkese saldırmaya hazırmış gibi kılıcının üzerinde tutuşunu fark etti. Zavallı adam huzur içinde bile dinlenemiyordu. Yanına yaklaştığında onu bıçaklamasına şaşmamalıydı.

Morgen ya da adamlarından biri kaç kez kılıcı ondan almaya çalışmış ve böylece onun yerine kral olmaya çalışmıştı? Bir dostu ya da sığınağı olmadığını hayal bile edemezdi.

Onun için üzüldüğünü hisseden Seren odadan çıktı. Blaise'in nereye gittiğinden emin değildi ama Lancelot'un hayaletiyle bir kez daha konuşmak istiyordu.

Mezarına dönmesi uzun sürmedi. Meşalelerin ışığı o kadar azalmıştı ki, neredeyse hiç göremiyordu. Hava o kadar soğuktu ki nefesi başının etrafında küçük bir bulut oluşturdu. Koşuşturmaları duydu. Karanlıkta fareler vardı ama başka bir şey yoktu. Sadece kendi kalbinin

çarpıntısını duyuyordu. "Lancelot?" diye seslendi. "Burada mısınız?"

"Arkanda."

Onunla yüzleşmek için döndü.

Bu dünya ile kendi dünyası arasında belli belirsiz parılıyordu. Sert yüzü neredeyse kadınsı olan ruhani bir güzelliğe sahipti. Yine de erkeksi bir güç ve yoğunluk yayıyordu. "Buradan ayrılmaya hazır mısınız?"

"Hayır," dedi dürüstçe. "Lord Kerrigan'la konuştum ve bana yanlış konuşan kişinin sen olduğunu söyledi."

Yüzünde şok ifadesi belirdi. "Ben mi? Nasıl yani?"

"Onun çocukların kanıyla beslendiğini söylemiştin. O

beslenmiyor." Ona dudak büktü. "O zaman onun yalancı

olmadığını nereden biliyorsun?"

"Ona ve bu konuda söylediklerine inanıyorum," dedi inançla. "Ama neden yalan söylediğini bilmek istiyorum."

"Ve ben hâlâ yalancı olmadığımı söylüyorum leydim. Kerrigan'ın beslendiğini gördün mü?"

Seren tereddüt etti. "Hayır, tam olarak değil, ama bana gücünü yaşayanlardan nasıl aldığını göstermek için elini göğsüme koydu."

"Peki bu gücü senden mi aldı?"

"Karıncalanmasını hissettim."

"Ama beslenmedi, değil mi?"

Seren ondan uzaklaşırken kollarını göğsünde kavuşturdu ve onun sözlerini düşündü.

Lancelot onun geri çekilmesini engellemek için harekete geçti. "Bu konuda senin tarafındayım, Seren. Kerrigan, gargoyllere saldırmak için yaptığı gibi elementlere hükmedebilen güçlü bir iblis. Sana da böyle bir numara yapmış olması mümkün değil mi?"

Evet, bu mümkündü ve o da bunu biliyordu. Yine de Kerrigan'a inanıyordu. "Neden ondan şüphe etmeme neden oluyorsun?"

"Çünkü o iliklerine kadar kötüdür ve kötü asla doğru olanı yapmaz. Bundan kurtulmak için tek umudun *bana* güvenmek. Kılıcını ve kınını çal, ben de seni buradan alıp bir daha kimsenin sana ya da bebeğine zarar veremeyeceği bir yere götüreyim."

Sözleri zihninde dönüp dururken Seren ona baktı.
Kulağa ne kadar hoş geliyordu. Ne kadar

cazip. "Biliyor musun Lancelot?"

Beklenti dolu bir kaşını kaldırdı.

"*Sana* güvenmiyorum. Bana yardım etmek için henüz hiçbir şey yapmadın. Bana kılıcını almamı söyle, sonra yardım edersin. Eğer gerçekten iyiysen ve o iyi değilse, o zaman bana koşulsuz yardım edersin. Sen yardım edene kadar, sanırım sadece kendime güveneceğim. Çünkü bu konuda gerçekten benim iyiliğimi düşünen tek kişi benim ve şüphe duymadığım tek şey de bu. Tanrı sizi korusun."

Bu sözleri söyledikten sonra arkasını döndü ve kapıya doğru ilerlemeye başladı. "Seren, bekle."

Onun çağrısı karşısında tereddüt etti. "Evet?"

Parıldayan gözleri onu öfkeyle delip geçti. "Git, şeytanına katıl ve o seni ve çocuğunu yiyip bitirdiğinde, unutma ki ikinizin de hayatını kurtarmak için bir şans sunuldu."

Onun sözleri kızın öfkesini tetikledi. Bunu söylemeye nasıl cüret edebilirdi? "Hiç korkmayın. Her şeyin tüm sorumluluğunu üstleneceğim." Şapelden dışarı çıktı.

Seren yaptığı şeyin doğru olup olmadığını bilmiyordu ama doğru olduğunu umuyordu. Daha önce de söylediği gibi, güvenilebileceği başka kimse yoktu. İçgüdüleri her zaman keskindi. Dürüst bir müşteriyle sahtekâr bir müşteriye her zaman ayırt edebilirdi. Bu, Efendi Rufus'un onun hakkında en çok değer verdiği şeylerden biriydi.

Kerrigan görüldüğü kadar kötü biri değildi. Onun gerçekten de Blaise söylemişti. Şefkat gösterildiğinde, Kerrigan buna karşılık verirdi. Onu koruyacak ve bu bebeği sevecekti. Bunu biliyordu.

Merdivenleri çıkmaya başladığında Lancelot önünde belirerek yolunu kesti. Lancelot onu görmeye dayanamıyormuş gibi dik dik bakmaya devam ederken kadın kısa bir süre geri çekildi.

"Sen zayıf fikirli bir kadınsın."

"Özür dilerim!" Ancak daha fazla bir şey söyleyemeden garip bir sis onu içine çekti. Seren hareket etmeye çalıştı ama yapamadığını fark etti.

"Bana itaat etseydiniz, sevgilinizin başına gelenlerden habersiz yaşamanıza izin verebilirdik. Oh, pekala. Şimdi o kılıcı bana teslim edeceksin ve Kerrigan'ı birlikte öldüreceğiz. Şimdi git."

Seren'in içinden bir ses onun sözlerine isyan etti ama yine de kendini merdivenlerde buldu.

"Kerrigan'ı öldür." Komut, başka hiçbir şey duyamayana kadar zihninde defalarca tekrarlandı.

İçine yayıldı, onu tüketti. Tüm tartışmaları ve tüm duyguları boğuyordu. İçinde onu en sıkı şekilde kavrayan zorlu bir siyahlıktan başka bir şey yoktu...

Evet, Kerrigan'ı öldürmeli.

Kerrigan yan yatmış, gözleri kapalı bir şekilde Morgen'in askerleri tarafından tekrar dövülmeye başlanan kalkana odaklanmaya çalışıyordu. Soğuk bir ter onu kaplamıştı. Asıl yapmak istediği şey uyumaktı ama buna cesaret edemedi.

Tüm zırhını çıkarmış ve Seren'in ona verdiği tunik ile bir çift pantolondan başka bir şey giymemişti. Caliburn yanında, ancak bir el genişliğinde uzanıyordu.

Odaya birinin girdiğini duyunca kılıca uzanıp kabzasından tuttu. Sırt üstü döndüğünde Seren'in içeri girdiğini gördü.

Caliburn'ü bıraktı ve rahatladı. Caliburn ona yaklaşırken gerçekten de bir hayal gibiydi. Bir delikanlı gibi giyinmiş olsa da tamamen kadındı ve hayatında gördüğü en güzel şeydi. "Beni dinlenmem için bırakacağını sanıyordum."

Şefkatli bir gülümseme yüzünü yumuşattı ve adamın nefesini kesti. "Bu konuda size yardımcı olabileceğimi düşünüyordum."

Tam nasıl olduğunu soracaktı ki elini kalçasına koydu. Tüm mantıklı düşünceler aklından uçup gitti.

Başını onunkine doğru eğip dudaklarını kendi dudaklarıyla kavrarken gözleri karanlık ve açtı. Kerrigan onun tadının ne kadar güzel olduğunu görünce homurdandı. Daha önce hiç bu kadar tatlı birini tanımamıştı. Kerrigan'ın başını avucunun içine aldı ve onu üzerine uzanabilmesi için geriye doğru çekti.

Onu şaşırtan bir cesaretle ağzını ısırıp ve çekiştirdi. "Benim küçük farem acıkmış."

Tuniğini kafasına geçirip yere fırlatmadan önce ona gülümsedi. Kadın yatağa tırmanıp adamın üzerine oturduğunda, adamın içinden bir şüphe titremesi geçti.

Tunikten bahsetmemiştir.

Bu düşünce aklından geçer geçmez Caliburn'ü yanından yakaladı. Kerrigan kendini yataktan fırlattığı gibi ayağa kalktı. Deri kın, yere düşmeden önce adamın çıplak karnının üzerinden kayd. Onu çabucak aldı ve kılıcı kınından çıkardı.

"Bu da ne?" diye sordu öfkeyle.

Kılıcın gücünün, odanın loş ışığında ateş gibi parlayana kadar gözlerini doldurduğunu gördü. Kılıç kendini ona alıştırtırken güç odaya yayıldı.

Her yeri titrerken gözleri yuvalarından fırladı. Şimşek çaktı, çıtırdarken vücudundaki tüyler diken diken oldu.

Kerrigan dondu kaldı. Kılıcı bulduğunda kötüydü. Seren iyiydi. Caliburn'un gücünün ona ne yapabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Arthur'un Excalibur'unun aksine, bu kılıç feyler tarafından

karanlık güçler. Düzgün bir insan tarafından tutulmaması gerekiyordu. Karanlık bir Merlin tarafından kontrol edilmesi gerekiyordu.

"Seren," dedi kararlılıkla ama onu hiçbir şekilde korkutmamaya özen gösterdi. O kılıçla onu kolayca öldürebilirdi. "Bana bak."

Solgun saçları görünmez bir rüzgârın ortasında kalmış gibi omuzlarına savrulurken daha fazla şimşek çaktı. Yüzü insandan korkunç bir hale geldi, sonra tekrar eski haline döndü.

"Seren, kılıcı yere bırak. Yavaşça."

"Hayır," dedi nefes nefese. "O benim bir parçam." Ona doğru savurmak için hareketlendi.

Kerrigan kendini tamamen hareketsiz tuttu. "Eğer o kılıcı sallarsan, Seren, beni öldürürsün. Anında. Onun gücü bu. Kılıcı saptıracak büyü bir zırhım yok. Beni bir tırpan gibi kesip geçecek. Buğday."

Seren, Kerrigan'ı sadece alevli bir sisin içinden görebiliyordu. Sesi kulaklarında çarpıtılmıştı ve kulağa demonesk geliyordu. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Kendi gücüyle, bu kılıcı elinde tuttuğu sürece kimsenin ona ya da bebeğine zarar veremeyeceği bilgisiyle sarhoş olmuştu.

O çok güçlüydü. Artık Morgen bile ona dokunamazdı.

Başını arkaya atarak zaferine güldü. Tüm dünya onun olabilirdi... Onun!

Kimse onu

durduramazdı. Asla!

"Koy. Kılıcı. Kılıcı. Yere."

"Hayır," diye hırladı ona. Yaklaşan savaşın tadını çıkarırken şeytani bir şekilde gülümsedi. "Eğer yapabiliyorsan onu benden al."

Ellerini teslimiyetle uzattı. "Bunu senden alamam Seren ve bunu biliyorum. Gözlerimin içine bakıp beni öldürmen gerekecek. *Beni.* Çocuğunun babasını."

Tıslayarak kılıcı omuz hizasına kaldırdı, iki eliyle kavradı ve ona doğru ilerlemeye başladı.

Kerrigan nefesini tutarak bıçağın içine saplanacağı o sıcak hissi bekledi.

Hak ettiği buydu.

Ve sonra tam bıçak onu şişleyecekken, Seren vücudunu onunkine çarparak onu bir adım geri atmaya zorladı. Bir kolunu onun boynuna doladı ve yüzünü omzuna gömdü. "Bana yardım et," diye fısıldadı küçük, acı dolu bir sesle, daha çok tanıdığı kadına benziyordu. "Onu benden al, Kerrigan. Onu istemiyorum."

"Yapamam," dedi sıkılmış dişlerinin arasından, onu kendine doğru tutarken. "Kimse kılıcı, onu kullanan tek elden alamaz. Kınından kurtulduğu sürece hiçbir şey yapamam. Bırakmak zorundasın."

Kendini ondan ayırırken çığlık attı. Ne kadar acı çektiğini görebiliyordu. Kılıç onun için tasarlanmamıştı. Onda Kan bağı ya da büyü onu taşıyamaz. Ve eğer onu geri alamazsa, kılıç onu canlı canlı yakacaktı.

Kendi güçlerini toplayarak, onu kendine doğru çekene kadar yavaşça ona yaklaştı. Onu göğsüne bastırdı ve yumuşak, sıcak ellerini soğuk elleriyle kapladı. Kız ona karşı titriyordu. Kızın kokusu Güller onu sarmış, başını eğerek onu sabitlemeye yardım etmişti.

Ona elinden geldiğince yardım etmeye çalışırken kalbi gümbür gümbür atıyordu. "İçine uzan Seren ve iradeni kılıca zorla."

Bir çaresizlik çığlığı attı. "Seni öldürmemi istiyor. Ben istemiyorum..."

Onunla yumuşak bir şekilde konuşurken sesini yumuşattı. "Kılıç sana hizmet eder, tam tersi değil. Ne istediğine odaklan."

"Acının dinmesini istiyorum."

"O zaman kılıcı bana ver."

Kerrigan beklediği son sesi duyunca başını kaldırdı. Bu, Caliburn'ü ormanda bulduğu günden beri duymadığı bir sestti. Ve tıpkı o zaman olduğu gibi, onu Morgen'i terk edip düz ve dar yolda seyahat etmeye ikna etmeye çalışan aynı uzun boylu, siyah saçlı adamdı.

Bu onun memnuniyetle reddettiği bir yoldu.

"Brea? Neden buradasın?" Bu Tuatha Dé Danann'ın bir üyesiydi, sadece iyiliğin yanında savaşması gereken güçlü ve eski Kelt tanrılarından oluşan bir grup.

Yaşlı tanrı ona nefret ve kötölükle baktı. "İşleri yoluna koymak için buradayım. Caliburn sen ya da senin türün tarafından asla kullanılmamalıydı. O tanrılar için yapılmış bir kılıç ve Brighid onun kötüye kullanıldığını görmekten bıktı."

Brighid, Kral Arthur'un kılıcı Excalibur'u yapan su perisi Gölün Hanımı'nın kız kardeşiydi. İki kılıç, Merlin'in daha güçlü olmaması için dengeyi sağlamak amacıyla birlikte yaratılmıştı. Caliburn çelik, Excalibur ise taştı.

Bir kılıç hükmetmek, diğeri yok etmek için. Biri ışığın kılıcı, diğeri karanlığın kılıcı. Kerrigan'ın Caliburn'un gücünün mirasçısı olması kaderin acımasız bir cilvesiydi.

Kerrigan tanrıya ters ters baktı. "Caliburn doğuştan ve fetih yoluyla benimdir."

Brea Seren'e baktı. Elini ona doğru uzattı. "Ne yapılması gerektiğini biliyorsun, Seren. Kılıcı ait olduğu yere, iyilerin tarafına geri götür."

Seren tanrının güçlerine karşı savaşırken haykırdı. "İyi yalan söylemez."

Kerrigan onun sözleri karşısında kimin daha çok afalladığını bilmiyordu.

O mu yoksa Brea mı? Tanrı ona kaşlarını çattı. "Ne?"

Kollarında gözle görülür bir şekilde titredi ama onları terk etmek için hiçbir harekette bulunmadı. "Bana yalan söyledin. Bana söyledin..." Başını Kerrigan'ın omzuna yasladı. "Kılıcınızı alın lordum. Onu istemiyorum."

Sözlerini söylediği anda elleri çözüldü ve Kerrigan'ın onu geri almasına izin verdi.

Brea küfretti. "Embecilic pislik. Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?"

Seren kendi kendine fısıldıyordu. Bir an sonra, kadim tanrıya kendi şimşeklerinden birini fırlattı. "Ne senin ne de bir başkası için adam öldürmeyeceğim. Asla."

Brea'nın yüzü sertleşti. "O zaman insanoğlunun dünyasını karanlığa mahkûm ettin. Umarım bununla yaşayabilirsin." Ortadan kayboldu.

Seren yüzünü ona dönerken Kerrigan kılıcı ucu yere gelecek şekilde tuttu. Gözleri bir kez daha onu büyüleyen o güzel yeşil tonundaydı. Onun solgun yüz hatlarındaki rahatlamayı ve korkuyu gördü.

Isınmak istercesine ellerini kollarında gezdirdi. "Kılıcın gücüyle nasıl başa çıkıyorsun?"

"Bu yüzden başım çok ağrıyor."

Ayılmadan önce kısa bir kahkaha attı. "Ateş gibi yakıyor. Sanki beni yutmaya çalışıyormuş gibi hissettim."

Başını salladı. "Güç tüketir. Her zaman."

Açık ellerine baktı, sonra avuçlarında onu korkutan bir şey görmüş gibi ellerini sıkarak kapattı. "Ellerimde böyle bir güç istemiyorum. Bir daha asla. Sadece Tanrı bir başkası üzerinde yaşam ve ölüm gücüne sahip olmalıdır."

Kerrigan bu kadın karşısında tamamen şaşkına dönmüştü. Erkekler sahip olmak için öldürür
Bir an önce ellerinde olanın zerresi bile değildi. Bu kılıcı, onu elinde tutmak için ölümüne savaşmayan hiç kimse almamıştı. Hiç kimse.

Ona kadar.

En ufak bir çekince duymadan teslim etmişti. Bu ona hiç mantıklı gelmiyordu. Böyle bir gücü nasıl vermiş olabilirdi?

Ellerini onun ellerinin üzerine koydu. "Seni şimdi anlıyorum. Kılıç senin en kötü tarafınla konuşuyor. Sadece başkalarını tüketmek ve öldürmek isteyen hayvana." Uzun kirpiklerinin altından ona baktı. Bu açık, dürüst bakış onu yaktı. "Bırak onu, Kerrigan. Bir kez olsun, kılıcın sana fısıldamadan burada benimle dur."

Kılıç kafasının içinde ona lanet okuyor ve kabzasına sıkı sıkı sarılmasını istiyordu. Kerrigan her zaman onu dinlemişti.

İlk defa yapmadı. Kılıcı taş zemine düşecek şekilde bıraktı, sonra yüzünü ellerinin arasına aldı.

Kerrigan dudaklarına yapıştığında Seren titredi. Kerrigan onun ağzını kendi ağzıyla keşfederken kokusu her yerini istila etti. Ellerini onun sırtında gezdirirken nefesleri birbirine karıştı.

Zaferiyle sersemlemiş bir halde, ona daha sıkı sarılabilmek için geri çekildi. Ta ki gözleri kılıcın yattığı yere düşene kadar.

Ayağı üzerindeydi.

"Kerrigan!" diye azarladı kendini geri çekerken. Tekrar ona bakmadan önce ellerini kalçalarına koydu. "Hile yaptın."

Ona hınzırca bir sırıtış sundu. "Bir erkek ancak bu kadarını yapabilir," dedi utanmadan.

Başını ona doğru salladı. "Gerçekten peşini bırakamıyorsun, değil mi?"

"Gençliğimin tamamını aç ve dayak yiyerek geçirdim, pis avuçlarımın ötesinde olan şeyleri istedim ve acı çektim. Caliburn'ü taşıdığım sürece, bir daha kimsenin benimle alay edemeyeceğini ya da beni küçümseyemeyeceğini biliyorum. Hiç kimse."

Ses tonundaki ıstırapı duydu. Yüzyılların bile silemediği acıyı. "Ama o kılıç yalnız bir gecede soğuk bir teselli."

"İşte yanılıyorsun. Bu beni hayal bile edemeyeceğim kadar rahatlatıyor." "Ve sana daha da fazla rahatlık sunabilirim. Eğer kabul edersen. Koy silahını kaldır, Kerrigan. Bir öğleden sonra için."

Kılıcın hâlâ ona fısıldadığını biliyordu. Bir şekilde artık duyabiliyordu.

Kollarına girerek onu tekrar kucakladı.

Seren dudaklarını geri alırken Kerrigan düşünemiyordu. Ağzının tadı onu tarif edilemez bir şekilde besliyordu. Dili Kerrigan'inkine değerken Seren vücudunu Kerrigan'inkine yaklaştırdı.

Onun ayağıyla kılıcı kendisinden uzaklaştırdığını hissedebiliyordu. Bu onu kızdırmalıydı ama kızdırmadı. Sadece onu eğlendiriyordu. Ondan uzaklaşarak kılıcı yerden kaldırdı ve yatağın üzerindeki taş gömülü olan desteklere yerleştirdi. Bir kol mesafesinde olacaktı ama yollarına çıkmayacaktı.

Arkasını döndüğünde Seren'in vücudunu ona göstermek için tuniğini başının üzerine çektiğini gördü. Küçük göğüslerinin büzülmüş uçlarını gördüğünde nefesi boğazında düğümlendi.

Yapması gerekenden daha fazla büyü kullanarak, yaldızlı büyük bir sıcak su küveti yarattı ve onu ocağın önüne koydu.

Göründüğünde nefesi kesildi.

"Banyo yapmak istersin diye düşündüm," dedi adam aralarındaki mesafeyi kapatıp kızın pantolonunu çıkarmasına yardım ederken.

"Evet, teþekkür ederim."

Dışarı adımını attığında, Kerrigan durakladı. Adam önünde diz çökmüş, bakışlarını karnına dikmişti. Karnının derinliklerinde çocuğu büyümeye başlamıştı bile. *Onun* çocuğu. Onun ve kadının küçük bir parçası...

Başını kaldırıp baktığında onu, saçlarıyla oynarken yüzünde şefkatli bir gülümsemeyle kendisine bakarken buldu. Tüm hayatı boyunca, bu sessiz an gibi bir şeyi hiç yaşamamıştı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu alnındaki çatık kaşları parmaklayarak.

"Hayır." Yerden kalktı, böylece onu kucağına alıp Onu küvete soktum.

Seren sıcak su serin tenine değerken iç çekti. Kerrigan serin eliyle göğüslerini hafifçe okşarken onu dudaklarından hafifçe öptü. Kollarını adamın boynuna dolayarak onu kendine daha da yaklaştırdı.

Küvette ona katılmadan bir an önce pantolonunu üzerinden çıkardı.

"Dikkatli olun lordum, gücünüzü harcıyorsunuz."

"Biliyorum, ama seni beklemek istemedim."

Ona dudak büktü. "Bazı şeylerin tadını çıkarmak en

iyisidir." "Diğerleri ise yutulduğunda en iyisidir."

Seren bu sözlerin yarattığı arzu dalgası karşısında dudağını ısırdı.

Küvette arkasına yaslandı, sonra küçük bir bezi sabunlarken beline sarılması için onu öne doğru çekti.

Seren öne doğru eğilip çenesini ısırdı. Bıyıkları dudaklarını sıyrarak onları hassaslaştırdı ama yine de diline değen dikenli hissi sevdi. Hiçbir şeyin tadı iblis şövalyesinininkinden daha güzel olmamıştı. Adam göğüslerini sabunlayıp onları okşarken Seren gözlerini kapadı ve geleceği için ne istediğini hayal etti.

Kerrigan'ı bu şekilde yanında tutabilmeyi ne kadar isterdi. Sadece ikisini.

Ama bunu yapamayacağını biliyordu ve şu anda gelecek hakkında düşünmek istemiyordu. Geçmişte planlarını hep biliyordu. Bir kadın olmak.
Kendi dükkânı olan bir gezgin kadın ve evlenmek için iyi bir adam bulmak.

Şimdi... şimdi yarının ne getireceğini bilmiyordu. Bunu düşünmeye bile başlayamıyordu. Güçlü bir çocuğa anne olacaktı.
korumak zorunda kalacaktı. Seren'in böyle yeni bir hayatı nasıl idare edeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Korkmuş bir halde Kerrigan'a sarıldı. Kerrigan onun için bir dayanak noktasıydı. Sağlam ve gerçektir ve en azından şu an için onu güvende tutuyordu.

Kerrigan, Seren'e onu hayrete düşüren bir şiddetle sarılırken onu kendine yakın tuttu. Bu cinsel bir sarılma değil, bir rahatlamaydı. Onu ölümüne kavrarken yanağını Seren'in yanağına bastırıyordu.

"İyi misin?"

"Korkuyorum, Kerrigan. Başka hiçbir şeyin değişmesini istemiyorum."

"Zamanla her şey değişir, Leydi Fare. İşler böyle yürür."

Yüzünde ona yalvaran bir ifadeyle doğrulup oturdu. "Alamaz mısın durduramaz mısın? Bizi bu anda sonsuza dek kaybetmenin bir yolunu bulamaz mısın?"

Ne kadar isterdi. Ama bu mümkün değildi. Eliyle onun yanağını kavradı. "Hayır. Bunlar benim yeteneklerimin çok ötesinde. Böyle bir şeyi yapabilecek birini tanımıyorum."

"Keşke yapabilseydim," diye nefes aldı. Sonra onun dudaklarını parmakladı, yüz hatlarını incelerken yüzü yumuşacıktı. Sanki onları hafızasına kaydetmeye çalışıyordu. "Çok güzelsin. Hep böyle miydin?"

"Hayır. Eskiden sıcaktım." Ve sonra konuşurken yüzyıllardır ilk kez yeniden sıcak olduğunu fark etti. Öyle bir sıcaklık ki

herhangi bir anlam.

Bu düşünceyle kalbi çarpan adam onu derinden öptü. Okşamalarına karşılık verirken elleri vücudunda gezindi. Ayrılığa dayanamayan adam onu kaldırdı ve üzerine yatırdı.

Kerrigan onu kalınlığıyla doldururken Seren inledi. Küvetin kenarına yaslanarak ona baktı. "Zevkini benden al, Seren."

Adam onu hafifçe yukarı kaldırıp sonra tekrar üzerine yatırana kadar ne demek istediğinden emin değildi. Onun uzun ve derin darbelerini hissedince tısladı. Onun işaretini alarak, yavaşça ve derin bir şekilde ona bindi.

Seren birlikte geçirecekleri zamanın ne kadar kısıtlı olduğunu biliyordu ve bu anı daha da güzelleştiriyordu. Tek bildiği, bunun onunla son kez birlikte olduğu an olabileceğiydi. Morgen onları her an alabilirdi. Savaş ve zorunluluk onları ayırabilirdi.

Ölebilirler bile.

Olabilecek her şeyi düşündükçe korkudan titriyordu.

Kerrigan öpüşürken ellerini göğüslerinde gezdirdi ve kendi elleriyle vücudunu okşamaya devam etti. Nedenini bilmiyordu ama onun kollarındayken başka hiçbir şeyin önemi yok gibiydi. Dışarıda onları ayırmak için bekleyen bir ordu olması umurunda değildi.

Morgen'in onu öldürmek istemesi ya da öfkeli bir tanrının kılıcını geri istemesi umurunda değildi.

Bunların hiçbirinin önemi yoktu. Hayatında ilk kez kendisinin ötesini görebiliyordu. Bu sadece onunla ve onun ihtiyaçlarıyla ilgili değildi. Seren'in ihtiyaçlarıydı.

Bebeğin.

Ondan sadece zevkini alıp gitmek istemiyordu; karşılığında ona zevkini geri vermek istiyordu. Gözlerini kapatarak, göğüslerinin göğsündeki hissinin, sıcak, yumuşak teninin ona sürtünmesinin tadını çıkardı.

Onun. Ona gülümsemek için geri çekilmeden önce dudaklarını şakacı bir şekilde ısırđı.

Onun baştan çıkarıcı görüntüsü karşısında kalbi küt küt atmaya başladı. Daha fazlasını isteyerek kalçalarını kaldırdı ve kendini onun bedeninin daha da derinlerine itti.

Kerrigan onu delip geçerken Seren zevkle inledi. Elini sudan kaldırıp kendi elinin içinde tuttu. Adamın eli çok daha büyüktü. Çok güçlüydü. Onun eli buna kıyasla neredeyse çocuksu görünüyordu. Bir hanımefendi gibi güzel elleri olmasını ne kadar isterdi. Ama elleri, yaşamak için çok çalışan bir köylünün yara ve kesiklerini gösteriyordu.

Ancak Kerrigan bunların hiçbirini umursamıyor gibiydi. Gözleri alev alev yanarken onu kaldırdı ve sırtını küvetin karşı dudağına dayadı. Hâlâ onun içindeyken bacaklarının arasına diz çöktü ve onun için itmeyi devraldı.

Kendini suyun içinde tutmak için adamın elini bıraktı. Ellerini küvetin kenarına dayayarak, adam daha da hızlı hareket ederken başını arkaya yasladı.

Kerrigan, Seren'in açık ve davetkâr görüntüsü karşısında hırladı. Su, tepeleri yukarı doğru çıkıntı yapan göğüslerinin etrafında birikmişti. Buna dayanamayarak, birini ağzına almak için eğildi. Seren'in vücuduna girip çıkarken yumuşak meme ucuyla diliyle oynadı.

Seren elini onun saçlarına gömdükten bir süre sonra kadının coşku dolu çığlıkları kulaklarını doldurdu. Kız onun için boşılırken memnuniyetle gülümsedi. Ona binmeye devam ederken yüzündeki zevk oyununu izledi.

Gerçekten çok güzeldi.

Ve sonra kendi cennet parçasını bulmasına izin verdi. Kendini derinlere gömerek, vücudu binlerce spazm geçirirken titredi.

Kerrigan birkaç kalp atışı boyunca kıpırdamadı çünkü tam bir memnuniyet onu sarmıştı. Bu hayatının en mükemmel anıydı ve bunun gibi daha fazla öğleden sonrasının nasıl olacağını merak ediyordu. Olmak için

Bir kadınla birlikte kalabilmek ve onun kendisini aldatmasından ya da gücünü elinden almaya çalışmasından endişe etmemek.

Seren sadece verdi. Karşılığında hiçbir şey istemedi.

Ondan etkilenen adam ayağa kalktı ve onu küvetten yatağa taşıdı.

Kerrigan örtüleri kaldırıp yatakta ona katılırken Seren gülümsedi. Tamamen memnun bir şekilde sırtüstü uzanırken, adam kollarının üzerinde yükselip dudaklarını şakacı bir öpücükle kızdırdı.

Ona bakmak için geri çekildi. "Gittikçe zayıflıyorum, Seren." Onun Bunu ona söylerken ses tonu endişeliydi. "Kalkanı yarından sonra tutamayacağım."

Kalkan ortadan kalktığında onlara ne olacağını düşündükçe midesi sıkışıyordu. "Morgen sana ne yapacak?"

"Sen daha çok kendin için endişelenmelisin. Çocuk doğduktan sonra Morgen'in sana ihtiyacı kalmayacak ve onu tanıdığım kadarıyla çocuk doğana kadar da beklemeyecektir. Kendi başına yaşamaya başladığı anda büyük olasılıkla onu sizden koparacaktır."

Seren onun anlattıkları karşısında nefesini tuttu. Morgen bile bu kadar zalim olamazdı. Öyle miydi?

Çocuğunu asla canlı göremeyeceği düşüncesiyle gözlerinin yaşardığını hissetti. Onu asla kollarında tutamayacağını. "Onu korumak için burada

olmayacak mıyım?" Başını iki yana salladı.

Öfke onu yakıp kavurdu. Bu nasıl olabilirdi, hem de onların büyüsunü bildiği halde. Morgen'in zalimliğini biliyordu.

Sonuçta bu sadece onunla ilgili değildi. "O zaman bana iki şey için söz ver. Lütfen."

Kerrigan hayatında hiç kimseye söz vermemişti. En azından hiçbirini

tutmaya niyeti yoktu. Büyük olasılıkla bunları da tutmayacaktı ama kadının ondan ne isteyeceğini merak ediyordu.

"Evet?"

"Bebeği benim için koruyacağına söz ver. Kimsenin ona zarar vermeyeceğinden emin ol."

Kadının isteği onu şaşırtmıştı. "Bu senin için neden bu kadar önemli?" "nk bir anne bunu yapar."

Kerrigan hl bu isteği anlamamıştı. Ama inkr etmesine de gerek yoktu. "Peki diğer isteğiniz nedir?"

"Hamileliğimi göstermeden önce benimle gizlilik içinde evlen."

Kerrigan şaşıklık içinde ona baktı. Bu onun sormasını beklediği son şeydi. "Seninle evlenmek mi?"

Acımasızca başını salladı. "Burada endişelenmeni gerektirecek kadar uzun kalmayacağım ve yeminine sadık kalmanı beklemiyorum. Ama ocuğumun evlilik içinde doğmasını istiyorum. Onun, içinde yer almadığı bir şey yüzünden damgalanmasını istemiyorum. Eğer Morgen onu erkenden alırsa, kimsenin onun yasal olarak gebe kaldı." Kadın uzandı ve adamın açık olduğunu fark etmediği ağzını kapattı. "Lütfen, Kerrigan."

Ona ne söyleyeceğini bilmiyordu. O anda ona söylemek istediği son şey, kendisinin de çok uzun süre buralarda olamayacağıydı. ocuk doğup yaşamaya başladığında Morgen onu da öldürecek ve kılıcını kullanması için çocuğa teslim edecekti.

"Seren-"

Sözlerini susturmak için bir parmağını dudaklarının üzerine koydu. "Lütfen, Kerrigan," diye tekrarladı. "Kendisi için savaşamayacak olan ocuk için."

Dudaklarından çekmeden önce parmağının ucunu ısırdı. "Bunu ocuk için yapmayacağım, Seren. Ama senin için yapacağım."

Bu sözler gözlerini yaşarttı. Gözyaşları yüzünden aşağı dökülürken Kerrigan kaskatı kesildi.

Bu yüzden güçlü küçük faresi gerçekten de ağladı. Kaybettiği özgürlüğü için değil. Kurban edilen bekareti için değil.

Sadece kelimeler için ağladı.

Adam daha kıpırdayamadan kadın onu yakaladı ve başını döndüren bir öpücük için aşığı çekti.

Daha önce hiç böyle bir şey tatmamıştı ve bu, vücudunun yeniden kıpırdanmasına neden oldu. Evet, eğer bunlar Seren'le geçireceği son özgürlük anları olacaksa, o zaman bunları onun içinde geçirebildiği kadar uzun süre geçirmek istiyordu.

Dizini kızın bacaklarının arasına kaydırduğu anda kapısı çalındı. "Ne?" diye kükredi.

"Seninle konuşmam gerek."

Kerrigan, Blaise'in sesini duyunca hayal kırıklığıyla homurdandı. Mandrake şimdi de ortaya mı çıkmıştı?

Şimdi mi?!

En son istediği şey bu yataktan ayrılmaktı ama Blaise nadiren böyle isteklerde bulunurdu. Blaise'in onu rahatsız etmesi önemli bir şey olmalıydı. "Bize bir dakika izin verin."

Seren onun yanağına bir öpücük kondurduktan sonra giyinmek için altından çekildi. Normalde Kerrigan kendini kıyafetlerine geri döndürürdü. Ama ihtiyacı olan son şey güçlerini daha fazla tüketmekti. Kıyafetlerini çıkarırken yeterince kullanmıştı.

Pantolonunu çekti ve sonra Seren'in kırmızı tuniğı elinde tuttuğunu fark etti. Dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Onu mu giyiyordun?"

Başını salladı.

Gülümsemesi genişledi. "O zaman umarım sana iyi şans getirir. Seni bana getiren şansın aynısını."

Homurdandı. "Bunu şans olarak saymazdım, fare. Daha çok kötü talih ve delilik gibi."

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Harika bir gündü." Tunığı onun yanındaki yatağın üzerine koymak için hareket etti. "Ben büyük salonda bekleyeceğim."

Kerrigan başıyla onayladı. Kerrigan koridorun kapısını açtığı anda sağ bacağındaki greave'i bağlamaya çalışıyordu. Ne zaman bağlamaya yaklaşırsa kayıyordu. Eliyle tutarak, garip bir açıda olan bağcıkları sıkmaya çalışıyordu. Büyü olmadan bunu kendi başına yapmak çok daha zordu.

"Sorun mu yaşıyorsun?"

Kerrigan duvardaki kılıcı avucunun içine aldı. "Hayır. Neden?"

"Sorun yaşıyor gibi görünüyorsun. Tek yapmanız gereken A tırnağını B yuvasına yerleştirmek ve toka ya da dantel takmak."

"Kapa çeneni." Kerrigan zırhla boğuşurken kılıcı bacağının üzerinde dengeledi.

O ilkiyle uğraşırken, Blaise yataktan Seren'in yerleştirdiği kırmızı tuniği çekti. "Ooo, bak," dedi şakacı bir ses tonuyla. "Gerçekten çok yumuşak. Kırmızı, senin için ne kadar farklı bir görünüm, ey her zaman siyah giyer."

Kerrigan kaşlarını çatmak için durakladı. Mandrake çok tuhaf davranıyordu. "Sana ne oldu böyle?"

Blaise'in menekşe rengi gözlerinde eğlenen bir parıltı vardı. "Eğer giyinmek için bile kullanmayacak kadar güçsüzsen, o zaman bana ateş etmeyeceğini ya da beni boğmayacağını biliyorum. Bedensel yaralanma riski olmadan sana sataşmak için bir daha asla şansım olmayabilir. Bu nedenle, bu ahlaki bir durum haline geldi. zorunludur."

Bakışlarını adamotuna dikti. "Senden gerçekten nefret ediyorum."

"Biliyorum." Blaise kollarını tuniğin içine soktu. "Şimdi beni yakından izle.

Şöyle giyiniyorsun. Kollarınızı bu şekilde içeri sokuyorsunuz, başınızın üzerinden çekiyorsunuz ve vücudunuza yerleştiriyorsunuz."

Kerrigan aptala ters ters baktı. Nedenini bilmiyordu ama Blaise'in Seren'in onun için yaptığı tuniği giydiği düşüncesi onu şiddete yöneltti. "Çıkar şunu. Hemen şimdi."

"Bilmiyorum. Biraz hoşuma gitti." Kirpiklerini Kerrigan'a doğru kırıştırdı. "Rengi bana yakışıyor mu?"

"Bok gibi görünüyor. Şimdi çıkar

şunu." Blaise ona ters ters baktı.

Kerrigan kılıcı onun dizinden aldı. "Orduların neden kırmızı renk giydiğini biliyorsun, değil mi?"

"Olduğunu hiç bilmiyordum."

"Öyle ve bunun bir nedeni var." "Peki bu

ne?"

"Kan lekelerini gizler." Kerrigan konuşurken hançerini bıraktı.

Hançer doğruca hedefine uçtu... Blaise'in omzuna. Ama Kerrigan'ın amaçladığı gibi kumaşı delip onu yaralamak yerine, ileri geri titreyerek yerinde kaldı.

Blaise sallanan hançere dokunmak için uzandığında iki adam da ağzı açık kaldı. Kerrigan nefes alamıyordu. Bu olamazdı.

"Bu da ne...?" Kılıcı elinde, Blaise'in omzundaki hançeri almak için odayı geçti. Hançere baktı, yarı yarıya bir numara bekliyordu ama hançer hasarlı görünmüyordu.

Ne garip.

"Biliyordum," dedi Blaise nefesinin

altından. "Neyi biliyordun?"

"Senin küçük faren bir Merlin."

İnkâr ederek başını salladı. Bu mümkün değildi. Aslen Adoni'lerden gelen Merlinler her zaman ruhani bir güzelliğe sahipti. Güçlüydüler. Seren'in güzelliği içindeydi şüphesiz, ama onların türünün fiziksel mükemmelliğine sahip değildi. Sihirlerini boş verin.

Blaise yavaşça başını salladı. "Evet, Kerrigan. Bunu bir düşün. Hiçbir ölümlü silahın delip geçemeyeceği kadar güçlü bir kumaşı ne dokuyabilir?"

"Caswallan'ın Tezgâhı." Bu, Arthur Britanya kralı olduğunda ona verilen on üç kutsal nesneden biriydi. Her biri büyülü olan bu nesneler, kadim krala halkını yönetmek ve krallığına barış getirmek için ihtiyaç duyduğu gücü vermişti.

Arthur'un düşüşünden sonra Penmerlinler nesneleri Waremerlinlere iade etmiş, onlar da nesnelere göz kulak olmuş ve Morgen'den saklamaları için dünyaya göndermişlerdi. O kader gününden beri Morgen ve sarayı kayıp nesneleri bulmaya ve Camelot'a geri getirmeye çalışıyordu.

Kılıcı da bu nesnelerden biriydi. Morgen'in onun yaşamasına göz yummasının nedeni buydu. Kılıcı tam olarak kontrol edebilmek için onun soyuna ihtiyacı vardı.

Şimdi soyunun emrettiği nesneyle birlikte başka bir Merlin daha bulunmuştu. Kehanetin Seren'in çocuğunun bir sonraki Penmerlin olacağını söylemesine şaşmamalı. Seren'in kendisi de bu güçlere sahipti.

"Sence Morgen biliyor mudur?" diye sordu Blaise.

"Bilmiyorum. Ama asıl soru şu: Morgen biliyorsa, dokuma tezgahının nerede olduğunu biliyor mu? Bu senin kılıcın, onun masası ve Bir nesne daha olursa Merlin ona Mordred'i neredeyse ölü halinden diriltecek kadar güç verecekti."

Derin bir nefes alan Kerrigan, Seren'in tek bir kişinin tüm dünyayı yönetmesiyle ilgili korkularının bir kısmını anlamaya başlamıştı. Eğer o kişi siz değilseniz ve özellikle de size kızgınsa, durum gerçekten de kötüydü.

Morgen bu iş bitmeden hepsini öldürecekti.

Bunu düşünmek istemediğinden, hançeri tüm gücüyle Blaise'in karnına saplamadan önce hırladı.

"Pardon?" Hançer kırmızı kumaşın dokumasına saplanmaktan başka bir şey yapmayınca Blaise, "Pardon," dedi. "Bu da neydi şimdi?"

"Sadece kumaşın geçirimsiz olduğundan emin olmaya çalışıyordum."

"Bir dahaki sefere test etmek istersen, önce sana takalım, sonra hançeri *ben* kullanırım."

Kerrigan ona kuru bir bakış attı. "Şimdi ver onu." Blaise

homurdanarak tünici çıkarırken ona uydu.

"Peki seni buraya ne getirdi?" Kerrigan tüniciyi geri alırken sordu.

"Kapıda bir gargoyle var."

Kerrigan bu saçma yorum karşısında gözlerini devirdi. "*Bir* gargoyle mu? Beni bunun için mi rahatsız ettin? Tanrı aşkına, son zamanlarda hiç pencerenin önüne çıktın mı? Bence gidip tekrar sayman gerek."

Nefes nefese mırıldanırken zırhının bir sonraki tokasını salladı. "İnanılmaz derecede saçma bir şey için sözümü kesiyorsun. Geçitte bir gargoyle. Başımızın üzerinde uçan koca bir ordu var ve o sadece şimdi fark ettim. Sen neredeydin ki şimdiye kadarki tüm aksiyonu kaçırdın?"

"Dinlenmeye çalışıyordum, bilmeniz gerekiyorsa. Ama bunun dinlenmekle bir ilgisi yok. kaçırdığın küçük çağırma." Blaise boğazının arkasından sinirli bir ses çıkardı. "Kapıda *bir* gargoyle var dedim, sekiz yüz değil."

Kerrigan durakladı. "Ne demek istiyorsun?" "Garafyn dışarıda, görüşmek istiyor."

Bu sözler soğuk bir duş gibi üzerinden geçerken doğruldu. "Garafyn? Morgen Garafyn'i benimle konuşması için mi gönderdi? Onun bir dili bile var mı?"

"Görünüşe göre öyle. Ama sana katılıyorum. Kim biliyordu ki? Onun dilsiz olduğunu sanıyordum. Meğer gerçekten huysuz bir piçmiş ve dışarı çıkıp onunla biraz sohbet etmeni istiyormuş."

"Neden?"

Blaise omuz silkti. "Ben sadece hizmetçiyim. Benimle konuşmadı, ben de bu yüzden seni almaya geldim. Ama görüşmek isteyen gargoye kralı olduğu için bunun önemli olabileceğini düşündüm."

Kerrigan hâlâ şaşkındı. Garafyn Yuvarlak Masa'nın orijinal şövalyelerinden biriydi. Morgen tarafından lanetlenerek gargoye haline getirilmişti ve lanetli varlıklar dışında kimseye dostça davranmıyordu.

Garafyn'in ondan ne istediğini hayal bile edemiyordu. Garafyn mecbur kalmadıkça kimseyle iletişim kurmazdı.

Harcamaması gerektiğini bildiği gücü harcayan Kerrigan, kırmızı tunik de dahil olmak üzere zırhına geri döndü.

"Hey!" diye tersledi Blaise. "Gömleği bize ver, dostum. Beni koruyacak sihirli bir kılıcım olmadığı için ona ihtiyacım olabilir."

Kerrigan ona alaycı bir bakış attı. "Ejderha formundayken tunik sana hiçbir şekilde yardımcı olmaz. Dönüşüm geçirdiğin anda yırtarsın ve ben de bunun için seni öldürmek zorunda kalırım."

Blaise bunu bir dakika düşündükten sonra başını salladı. "İyi bir noktaya değindin. Sende kalsın."

İflah olmaz canavara başını sallayan Kerrigan, Blaise'in yanından geçip kaleye, oradan da bailey'e doğru yürüdü.

Garafyn'in elleri kalçalarında, kalkanın kenarında durduğunu ve çok sinirli görüldüğünü gördü. Yine de çoğu gargoyle mutluyken bile bu şekilde görünürdü. Sık sık mutlu olduklarından değil. Lanetli olmanın kötü yanı, iyi ya da eğlenceli olan çok az şey olmasıydı.

Garafyn iki metre boyundaydı. Yüzü çarpıktı, konuşmayı acı verici hale getiren büyük, aşırı büyümüş dişleri vardı. Diğerlerinden çok daha korkunç bir biçimi vardı. Sanki Morgen adamın görünüşünü sakatlamak için özel bir özen göstermiş gibiydi. Garafyn'in kanatları bile garip bir şekle sahipti. Bir yarasaninki gibi sivriydiler ve her kıvrımlarından sivri uçlar çıkıyordu.

Gözleri parlıyor gibi görünen koyu bir kan kırmızısıydı ve yaklaşırken Kerrigan'ı dikkatle izledi.

Gargoyle'in önünde durduğunda, Kerrigan alaycı bir kaşını kaldırdı. "Eee?"

Garafyn alçak, sıkılmış ve alaycı bir ses tonuyla konuştu. "Camelot Kraliçesi'nin emri üzerine buradayım. I-"

Kerrigan kaşlarını çattı. "Ne?"

Garafyn bıkkın bir nefes verdi. "Biliyorsun, o kaltak Taht mı? Kendisinin daha büyük bir şeytan olduğunu düşünen kişi, ki bu ironik bir şekilde doğru çünkü başka kimse daha büyük bir sürtük değil, ama bu konunun dışında. Seninle konuşmamı istedi, ben de burada güneşin altında kavruluyorum ve o lanet ejderhalardan birinin omzuma bok atmaması için dua ediyorum. Tanrım. "Güvercinlerden yeterince çektiğimi biliyor."

Blaise haklıydı, Garafyn huysuz bir piçti ve New Yorklu bir taksi şoförünü andıran bir aksanı vardı. Ama Kerrigan bunun için havasında değildi. "İkinizin de söyleyebileceği, duymak isteyeceğim hiçbir şey yok."

Garafyn ağzıyla garip bir tıklama sesi çıkarmadan önce boğazını temizledi. "Peki. Ama yarın o kılıcı senden alıp cesedini zincire vurarak götürdüklerinde, birkaç ay sonra kadının kafasına vurup içini açtıklarında, o çirkin suratlı ahmağın seninle konuşmaya çalıştığını ama senin cenaze töreni planlamak gibi yapacak daha iyi işlerin olduğunu unutma. G'head. İyi ölümler." Gitmek için döndü.

Kerrigan dudağını büktü.

"Garafyn?" Gargoyle duraklayıp

arkasına baktı. "Sen ne diyorsun?"

Garafyn tepenin dibinde bekleyen orduya bir göz attıktan sonra kırmızı gözlerinde bir parıltıyla Kerrigan'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Müzakereye hazır mısınız?"

"Ne söyleyeceğinize bağlı."

Garafyn kalkanın yanına geri döndü. Elini çenesine sildikten sonra kendi taş gibi derisini görünce yüzünü buruşturdu. Bir gargoyle olmaktan nefret ettiği aşikârdı.

"Bak, ikimiz de senden ve aşağıdaki sürtükten nefret ettiğimi biliyoruz. Ama düşünüyordum da. Bütün bu fiyaskodan kurtulmanın bir yolu yok. Kalkan açıkken beslenemezsin ve üçünüzü buradan sihrinle güvenli bir şekilde taşımak için çok zayıfsın. Ve bunu yapsanız bile, küçük köylünün sizi bulamayacağı çok fazla yer yok. o bebeği taşır."

Garafyn söylenmeye devam ederken yanağını kaşıdı. "Peki bu seni nereye götürüyor? Ben sana söyleyeyim. Boku yedin. Tamamen, tamamen ve zevkle. Ama biliyorsun, erkekleri becermek hiçbir zaman benim zevkime göre olmadı. Bu yüzden ikimizin de zevkine daha uygun bir şey düşünüyorum."

"Ve bu?"

Garafyn bir tiksinti sesi daha çıkardı. "Biliyorsun, o *kadar* da aptal değil. Bu kadar hoş görünmeyi bırak. Kollarını başının üzerine kaldır ve kızgınmış gibi davran."

Kerrigan kaşlarını çattı. "Ne?"

"Bak kızgın, bu yüzden kaltak sana teslim olma şartlarını verdiğimi sanıyor."

Gargoyle'a bakarak yüzünü buruşturdu. "Şaka yapıyor olmalısın." "Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?"

Hayır, oldukça ciddi görünüyordu. Kerrigan gargoyle'un önerdiği şeyi yapmadan önce kendi nefesini tiksintiyle dışarı verdi.

Garafyn gözlerini devirdi. "Oyunculuk senin uzmanlık alanın değil.

Kollarını indir." Kerrigan ona hırladı. "Oyun oynamaktan hoşlanmıyorum."

"Güven bana, bu bir oyun değil. Bu işi batırırsak, lanetlilerin sürtüğü beni bir tezgaha çevirecek."

"Henüz tezgahımız yok."

"Evet, etrafına bir bak, bizim de gargoylelerimiz ve ejderhalarımız olmaması gerekiyor, ama burada gibiler, ha? İnanın bana, geleceğimde tezgah var ve şansım yaver giderse o sürtüğ beni üstümde iğrenç kokulu bir bok hazırlamak için kullanacak. Ama sanırım yirminci yüzyılda bir köpeğin üzerine işeyeceği lanet bir çim süsü olarak sıkışıp kalmaktan iyidir."

"Konuya bağlı kalır mısınız? Hem ne demek istiyorsun?"

"Peki," diye homurdandı Garafyn. "Mesele şu. Morgen'in kampının etrafındaki hepimiz düşmek üzere olduğunuzu biliyoruz. Yarın geldiğinde, Taş Lejyonumu buraya getirebilir ve anatomimin hayati bir parçasını yontma riskini göze alabilirim ya da ben ve birkaç arkadaşım öfkeli sürüyü senin büyüünü yeniden şarj etmene yetecek kadar geride tutabilir ve hepimizi

burada."

Kerrigan Garafyn'in yıldız madalyonuna baktığını fark etti. Bu madalyon Merlin'in gücünün sembollerinden biri. Bir iletken olan madalyon, bir Merlin'in doğal güçlerini kullanarak kendi gücünü artırmasını sağlardı. Sıradan bir varlığın elindeyse ona sihir vermek için kullanılabilirdi.

Tılsımları

Garafyn gibi yaratıkların Camelot'tan kaçıp huzur içinde yaşaması için.

Garafyn, Taş Lejyonu'nun geri kalanı gibi, Morgen'in ve onun kölesiydi. Garafyn ya da mürettebatından biri Camelot'u terk ederse, Morgen onları hiç çaba harcamadan geri çekebilirdi.

Ama tılsımla birlikte bu değişecekti.

"Tek istediğin bu mu?" Kerrigan ona sordu.

"Hayır," diye tersledi o kalın, tuhaf New York aksanıyla. "Yeniden insan olmak istiyorum. Biraz da dünya barışı istiyorum, sırf bu yüzden. Ama bu asla gerçekleşmeyeceğine göre, sadece bu cehennem çukurundan ve kafasını ezmek istediğim bir kadının gözetiminden kurtulmak istiyorum." Morgen'den bahsederken Garafyn'in yüzündeki içten nefreti fark etmemek mümkün değildi.

Gargoyle sanki acı bir anı onu çekiştiriyormuş gibi durakladı. "Tesellim, Camelot'un görkemli günlerinde burada olmaman. Belirli bir sebep olmaksızın birkaçımızı toza çevirmen dışında seninle gerçek bir sorunum yok. İtiraf etmeliyim ki bu geçmişte beni kızdırmıştı ama yine de çoğunlukla doğuştan gargoyeler benim lanetli lejyonumdan daha fazla."

Bunu düşünürken durakladı. "Öte yandan, beni kızdırdıklarında aynısını benim de yaptığım biliniyor. İster inan ister inanma, senin öfke nöbetlerinle yaşayabilirim. Yaşayamayacağım tek şey, kraliçe sürtüğün kırmızı elbisesiyle boktan bir müzik eşliğinde dans etmesini bir gün daha izlemek. Ondan ve miyavlayan dudaklarından bıktım. O surat ve yirmi birinci yüzyıla gidip ona Starbucks getirmemi istemesi. Onun gibi görünürken bir bardak Starbucks getirmenin ne kadar zor olduğu hakkında bir fikriniz var mı?

Bu mu?" Hoşnutsuzlukla kaşlarını çattı. "Bir Spielberg filmi yaptığım yalanına inanacak çok fazla insan var, biliyor musun?"

Ve çirkin adam yine başka bir konuya sapmıştı.

"Sana nasıl güvenebilirim?" Kerrigan onu mevcut konuya geri döndürerek sordu.

Garafyn omuz silkti. "Aslında yapamazsın. Ama elinizdeki en iyi şans benim."

Bu doğru değildi. Kerrigan'ın elindeki tek şans oydu ve ikisi de bunu biliyordu. "Pekala. Kimi yanıma alacağımı nasıl bileceğim? Sanırım sadece adamlarının kurtulmasını istiyorsun, diğer gargoylelerin değil."

"Evet, diğer gargoyleler umurumda bile değil. Adamlarıma gelince... oh, biz açık olacağız. Sırtını sana dönmüş, savaşıyor biz olacağız. Diğerlerini de."

Bu mantıklıydı. Ama Kerrigan Morgen'den kaçmak için gitmeleri gereken yerin Garafyn'in formuna pek de uygun olmadığını biliyordu. "Seni nereye götüreceğim umurunda değil mi?"

"Morgen'in ulaşamayacağı bir yerde olduğu sürece, hayır. Eğer bu şerefsizleri bir daha görmememi sağlayabilirsiniz, kesinlikle hayır."

Kerrigan tepeden aşağı, diğerlerine baktı. Morgen'i göremiyordu ama aşağıda olduğunu biliyordu. Bunu hissedebiliyordu. "Konuşmamız hakkında *ona* ne söyleyeceksin?"

"Mantık dinlemeyen bir sik kafalı olduğunu." Omzunun üzerinden büyük bir ağaca baktı. "Yarın saat onda hepsinin meşenin yanında olmasını sağlayacağım. Hiçbiri sana yakın olmayacak, böylece beslenmek için zamanın olacak. Sen kalede kal, kalkanı indir ve kızıdan beslen. Mandraklar kaleye girmek için insan şekline girmek zorunda kalacaklar ve bu şekilde savaşmayı tercih etmedikleri için Morgen önce bizi gönderecek. Ben muhafızlarımla birlikte koşarak geleceğim."

Garafyn'in bunu yapması ne kadar tuhaftı. Büyük bir risk alıyordu. "Seni geride bırakmayacağım konusunda bana güveniyor musun?"

Garafyn o ürkütücü kırmızı gözlerini ona diktiğinde ayıldı. "Üç Günler önce, sana hiçbir konuda güvenmezdim. Ama seni bu şekilde gördüm."

Kadın. Sana güveniyor, bu yüzden belki de benim bilmediğim bir şey biliyordur diye düşünüyorum."

Kerrigan homurdandı. "Ya cesursun ya da tam bir aptal."

"İkisinden biri olmaktan kaçınmaya çalışıyorum çünkü ikisi de sizi öldürür... ve genellikle acı verici bir şekilde. Şimdi kaltağa kızgın bak."

Kerrigan yüzünü buruşturdu.

"Unut gitsin. Senin biraz oyunculuk dersine ihtiyacın var." Kalkandan bir adım geri çekildi. "Gidip Morgen'e teklifini reddettiğini söyleyeyim."

"Teklifi neydi ki?"

"Konuşmayı biliyorsun. Kadını ve kılıcını teslim edersen yaşamana izin verir. Vesaire, vesaire, vesaire."

Evet, konuşmanın özü buydu. Bunca yüzyıl sonra, Morgen biraz olsun daha orijinal değildi. Ondan sıkılmış olmasına şaşmamalı. "Ona reddettiğimi söyle."

"Merak etme. Söylememiş olsaydın bile, sırf Linda Blair'in baş döndürücü rutinini devam ettirebilmek için söyledim. Morgen'i komik bulduğum tek an bu." Garafyn başını ona doğru eğdi. "Yarın görüşürüz."

Kerrigan gargoyle'un tepeden aşağı, diğerlerine doğru ilerleyişini izledi. Böyle bir yaratığın onunla müttefik olması inanılmazdı. Ama sonra aklından eski bir söz geçti: *Düşmanımın düşmanı benim dostumdur.*

Garafyn ve muhafızlarına gerçekten güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu.

Tüm bunlar savunmasını düşürmesi için hazırlanmış ayrıntılı bir plan olabilir.

Yine de, eğer onu kandırıyorsa, planlarında bir kusur vardı. Morgen'in bunu düşündüğünden şüpheliydi. Kalede beslenebileceği tek bir kişi vardı.

Seren.

Ve onun çocuğunu taşıyordu. Eğer bu işi beceremezse Seren'i ve bebeği öldürecek, Morgen da Mordred'i diriltmek için en iyi şansını kaybedecekti. İki teklif de onun için iyi değildi.

Ama en azından ikincisi onu öldürmeyecekti. Sözlü olarak ne iddia ederse etsin, gerçeklerden şüphelenmeye başlamıştı. Seren onun için kullanılacak isimsiz bir piyondan çok daha fazlasını ifade etmeye başlamıştı.

Şimdi tek yapması gereken küçük faresine kükremeyi öğretmekti.

Bölüm 11

Kerrigan büyük salona ***girdiğinde***, Seren ve Blaise'i ocağın kenarındaki oymalı sandalyelerde oturmuş konuşurken bulduğunda ***nefesini yavaşça bıraktı***.

Konuşuyoruz.

Onları izlerken bu düşünce onu kısa bir süreliğine durdurdu. Birlikte gülerek boş boş sohbet eden iki eski arkadaş gibi oturuyorlardı.

Küçük bir köylü kızıyla güçlü bir mandrake'nin bu şekilde sohbet etmesi bir şekilde uyumsuz görünüyordu. Graylingler, sharoclar, Adoni, hepsini kabul edebilirdi. Ama bu...

Bu onun kafasını karıştırdı.

"Eee?" Blaise, Kerrigan'ın varlığını hisseder hissetmez sordu.

Kerrigan, Seren'in kolunu arkasına sarkıttığı sandalyesinin yanında durmak için hareket etti. Seren onu beklenti içinde izledi. Onları bu durumdan kurtarmak için harika bir plan. Öyle olmasını ne kadar isterdi. Gerçek şu ki, yarın hepsini öldürtmediği için şanslı sayılırdı.

"Yarın gücüm tamamen tükenmeden kalkanı bırakacağım."

Kuşku Blaise'in gözlerini kararttı. "Ve ne yapacaksın?"

"Gücümü geri kazanacağım ve bizi buradan çıkaracaksın."

Blaise'in Seren'i gerçekten göremediğini bilse de, mandrake Kerrigan'ın bakışlarına dönmeden önce ona baktı. "Peki güçlerini nasıl şarj edeceksin?"

Kerrigan, yüzü anında solgunlaşan Seren'e baktı. Elini karnının üzerine koydu. "Beni öldüreceksin."

"Hayır," dedi Kerrigan yavaşça. "Morgen gibi sen de bir Merlin'sin. Benim için yeterince güçlü olmalısın-"

"Bu yeni çılgınlık da ne?" Seren ayağa fırlarken sordu. "Ben mi? Bir Merlin mi? Deli misin sen?"

"Doğru," dedi Blaise oturmaya devam ederken sessizce. "Sen de Kerrigan ve Morgen gibisin... şey, sözümü geri alıyorum. Onların aksine, sen kötü değilsin."

İnkâr edercesine başını salladı. "İkiniz de delisiniz."

Kerrigan onun omzuna rahatlatıcı bir el koydu. Onun bunu öğrenmekten, özellikle de bu şekilde öğrenmekten duyduğu korkuyu anlayabiliyordu. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmede. "Bana bir şey söyle, Seren. Benim dokumamı yapmak için kullandığın tezgâh tunik... nereden aldın?"

"Annemindi."

Blaise bir sonraki soruyu sandalyesinden sordu. "Peki nereden bulmuş?"

"Ondan önce annesine aitti."

"Evet," dedi Kerrigan, "çünkü ikisi de senin dokuma tezgâhını korumak için dünyaya gönderilmiş Merlinlerdi. Tıpkı bana babalık eden isimsiz adamın Caliburn'un Merlin'inin kanını taşımış olması gerektiği gibi. Babamın, her kimse

onun mirasını hiç bilmiyordu. Ama annenin davranışlarına bakılırsa, senin kim ve ne olduğunu tam olarak biliyor olabilir. Onun ne olduğunu."

O konuşurken Seren nefes alamıyordu. Bir bakıma her şey anlamlıydı. Annesinin öngörü yeteneği. İyileştirme ve bakım yeteneği. Yerel rahiplerin kutsal olmayan güçler dediği şeylere sahipti. Ama annesinde şeytani hiçbir şey yoktu. O sadece başkalarına yardım etmek isteyen iyi ve terbiyeli bir kadındı.

Ve şimdi Seren düşününce, annesi her zaman ürkekti, sanki peşlerinde olabilecek birini arıyormuş gibi. Küçük bir kızken bunu hiç düşünmemişti. Ama şimdi düşününce, annesinin kaç kez uyumaktan korkar gibi gecenin geç saatlerine kadar ayakta kaldığını hatırladı. Yataklarını her zaman, ihtiyaç duyduklarında çabucak kaçabilecekleri bir yere yapardı.

Annesi Morgen ve hizmetçilerini biliyor olmalıydı.

Ama en çok da annesinin ona bir hediye verdiği günü hatırlıyordu tezgâhı doğum günü için almıştı. Seren eski, yıpranmış parçadan hoşnutsuzluk duyarak burnunu kırıştırmıştı. Küçüktü, annesinin elindeki üç parçadan fazla değildi. genişlikte açıklıklar.

Yine de, Seren'in önündeki masaya koyarken annesinin yüzü gururla parlıyordu. "Bu nesiller boyu bizim ailemizdeydi, küçük Seren. Anneme ve ondan öncekilere aitti. Şimdi de sana hediye ediyorum."

"Ama ben istemiyorum," diye sızlandı. "Yeni bir tane alamaz mıyım?"

Annesi, çocuğunun yüzündeki saçları sevgiyle geriye doğru tararken başını sallamıştı. "Bu çok özel bir dokuma tezgahı, Seren'im. Bir gün senin için dünyalara bedel olacak. Ve onunla kendine ait bir kader yaratacaksın."

Yine de Seren parmağını tiksintiyle ona doğru uzatmıştı. Yeni bir bebek istemişti, aptal ve eski bir dokuma tezgahı değil. Ailesine ait olsa bile bunun ne önemi vardı ki? Annesinin tek düşündüğü şey çalışmaktı.

Annesi ona hafifçe gülerek, kahverengi bir bez parçasına sarmıştı. "Bunu bir kenara koy çocuğum. Her zaman. Kimse sende olduğunu bilmesin."

"Neden?"

"Çünkü o da senin gibi çok özel ve değerli ve kimsenin ikini de benden almasını istemiyorum. Bir gün dokuma tezgahınla ne yapacağını tam olarak bileceksin. O zamana kadar onu yanında ve saklı tut."

Annesi dokuma tezgâhını topladıktan kısa bir süre sonra Seren bu sözleri unutmuştu. Annesi sadece birkaç hafta sonra çıraklık eğitimini ayarlamış ve ardından annesi ölmüştü.

O günden sonra Seren, kendisine kaybettiği annesini hatırlatan dokuma tezgâhından nefret etmiş. Annesinin ölümünün tüm acı hatıralarıyla birlikte onu da saklamıştı. Seren ancak geçen yıl Bayan Maude onu dükkândaki dokuma tezgâhını kişisel projesi için kullanırken yakalayıp cezalandırdıktan sonra annesinin dokuma tezgâhını hatırlamıştı.

Orada, diğer çıraklarla paylaştığı odanın soluk ay ışığında, herkes uyuduktan sonra, onu dikkatlice açar ve gece dokumak için dışarı çıkarırdı. Ve o çalıştıkça, dokuma tezgahı gözüne batan bir şey olmaktan çıkıyordu. Onun için güzelleşti ve zamanla bir arkadaşına dönüştü.

Öyle zamanlar oldu ki onun kendisiyle konuştuğuna yemin bile edebilirdi. Kesinlikle delilikti, bu yüzden başkalarına bundan hiç bahsetmemişti. Ama kalbinin derinliklerinde dokuma tezgâhının bir şekilde kumaşını yapmasına yardımcı olduğunu biliyordu. Dikişlerini yönlendirdiğini.

Gerçekten büyülü olabilir mi?

Hayır, eğer öyle olsaydı annesi ona söylerdi. Annesi böyle bir sırrı ondan asla saklamazdı. "Sana inanmıyorum."

Blaise kısa, şeytani bir kahkaha attı. "Eğer bu hakaretten dolayı beni öldürmeyeceğine söz verirse, Kerrigan'ı bıçaklayıp sana kanıtını göstermeyi teklif edeceğim."

Kerrigan kemerinden hançerini çıkarırken gözlerini adamotuna dikti, sonra da Seren'e uzattı. Ön kolundaki siyah çelik bağı çıkardı ve kırmızı tunik kolunun bir kısmını ortaya çıkardı. "Yarattığın kumaşı bıçaklamaya çalış."

Seren dürüstçe adamın deli olduğunu düşündü. İkisinin de. İsteyeceği son şey ona zarar vermektir ama yine de silahı ona saplaması için ısrar etti.

Hançeri alarak ona baktı. "Bu çok saçma. Seni kestiğimde sadece kızdıracağım."

"Hayır, söz veriyorum. Deneyin ve kumaşı bıçaklayın."

Tereddütle adamın dediğini yaptı. Sayılır. Hançerin ucunu hafifçe beze dokundurdu ve derisini delmekten başka bir şey yapmayacak kadar içeri itmeye çalıştı.

Kumaş onu tuttu.

Seren kaşlarını çatarak daha sert bastırdı ama hançerin ucu hâlâ kırmızı kumaşı delmeyi reddediyordu.

Hayır... kesinlikle rüya görüyordu.

Bıçaklamak için daha da çok uğraştı. Ve yine hiçbir şey olmadı.

"Bu olamaz," diye fısıldadı hasar görmemiş kumaşı parmaklarken. Hançerin ucunun battığı tek bir iplik bile yoktu. "Makasla kestim ve birbirine diktim. Neden şimdi ayrılmıyor?"

"Bunların hiçbiri savaş silahı değil," dedi Blaise alçak bir ses tonuyla. "Bir kılıç ya da hançerle bıçaklanamazsın ama bir çift makas... ölümcül şeyler."

Kerrigan başını salladı. "Boşluk."

Seren, kafasını karıştıran şeyler hakkında konuşmaya devam eden iki adama kaşlarını çatarak baktı. "Kumaşın bir okçunun penceresiyle ne ilgisi var?"

Kerrigan onu anlamış gibi görünmeden önce bir an kafası karışmış gibi baktı. "'Boşluk' bir şeyden çıkış yolu için kullanılan başka bir sözcüktür, Seren. Küçük bir çıkış. Örneğin, kumaşın savaş silahlarından etkilenmez ama makas ya da iğne gibi gündelik aletlerden etkilenmez."

"Çit direğine ya da çiftçi çapasına dikkat edin," diye ekledi Blaise kuru bir sesle. "Birinin ucu tam içinden geçer."

Kerrigan başını salladı. "Görünüşe göre bu yüzden kumaşı dikip şekillendirebildin, ama daha önce Blaise'i hançerimle bıçaklamaya çalıştığımda, kumaş onu korudu."

Blaise ona muzip bir sırıtışla baktı. "Kutsal nesnelerin her birinin onu işe yaramaz hale getirecek bir sırrı vardır. Genellikle silahın verildiği Merlin, onun güçlü yanlarının yanı sıra zayıflığının kaynağını da bilir. Annen muhtemelen dokuma tezgâhının sırlarını seninle paylaşmadan öldü."

Seren hâlâ buna inanmak istemiyordu ama nasıl inanmasını ki? Hançerin kumaşa karşı zırha karşı olduğundan daha etkili olmadığı inkâr edilemezdi.

"Ben bir Merlin'im," diye nefes aldı. "Ama neden güçlerim yok?"

"Var."

Kerrigan hançerini ondan alıp kınına sokarken başını kaldırıp ona baktı. "Nasıl yani?"

"Brea buradayken-"

"Brea *burada* mıydı?" Blaise onun sözünü keserek tersledi. "Ne zaman?"

Kerrigan onu susturmak için elini kaldırdı. "Ona bir yıldırım patlaması fırlattın. İlk başta bunun Caliburn'ü benden aldığın zamandan kalma bir şey olduğunu düşünmüştüm."

"Caliburn'ü de mi aldı? Bütün bunlar ne zaman oldu?"

Kerrigan ona kızgın bir bakış attı. "Sen uyurken. Ayrıca üç gargoyle tarafından saldırıya uğradık."

Blaise bön bön baktı. "Ve ben tüm bunlar boyunca uyudum mu?"

"Görünüşe göre. Senin değersiz olduğunu hep söyledim. Artık kanıtımız var." Blaise yüzünü ona çevirdi.

"Çocuklar," diye tersledi Seren, onları konu üzerinde tutmaya çalışarak, "lütfen kavga etmeyi bırakabilir miyiz?"

Adamlar düşmanca bakışlarını ona doğru çevirdiler.

"Böyle davranmaya devam ederseniz sizi ayrı köşelere göndereceğim."

Blaise'in yüz ifadesi hınzırlaştı. "Bana bir şaplak atmanı tercih ederim."

Kerrigan'ın gözleri alevlendi. "Bunu denersen karnın değişir."

"Çocuklar!" Ama bunu sert bir şekilde söylemiş olsa da, onların eğlenceli havası onu tamamen büyülemişti. Kerrigan'ın normal korkutucu tavrından çok hoş bir değişiklikti bu. Onun bu şekilde alay edebileceğini kim bilebilirdi?

Kerrigan, "Konuya dönelim," dedi. "Seren'in tezahür etmiş güçleri var. Onlara başka ne ölçüde sahip olduğunu bilmiyorum." Onunla tekrar yüzleşirken bakışları karardı. "Morgen bulmadan önce senin o dokuma tezgâhını bulmalıyız. Her kimdeyse onu kullanabilir."

Bu yeterince basitti. "Odamda, tüm kişisel eşyalarımı sakladığım küçük sandığımın içinde bıraktım."

Blaise kısık bir ıslık çaldı. "O tezgâha doğru gidersen Morgen bunu hemen anlayacaktır."

"Evet," diye kabul etti Kerrigan Blaise'e doğru dönerken. "Bunu yapmak zorundasın."

"Hayır," dedi Blaise, gözlerini kocaman açarak. "Ben intihara meyilli değilim. Şişlenmiş ve kızartılmış ejderha menüde görmek isteyeceğim bir şey değil."

"Gitmezsen öyle olacak. Morgen'in o dokuma tezgâhını bulmasını ikimiz de göze alamayız. Hiçbir kılıcın delip geçemeyeceği kumaşlara bürünmüş bir Adoni ordusu hayal edin."

Blaise'in midesi bulanıyordu. "Ve bir orduyu onlara makaslarla saldırmaya ikna etmeye çalıştığınızı düşünün. Neredeyse komik." İçini çekti. "Pekâlâ. Bizi buradan çıkar, ben de dokuma tezgâhına gideyim."

"Sana izin vermezler."

Adamlar ona bakakaldı. "Nasıl yani?" Kerrigan sordu.

"Hiçbir erkeğin girmesine izin verilmeyen odamızda. Efendi Rufus'un bile oraya girmesine izin verilmez. Bayan Maude erkeklerden uzak durmamızı sağlıyor."

"O zaman ne yapacağız?" Blaise sordu.

"Bana güçlerimi kullanmayı öğret."

Kerrigan'daki anlık tereddütü görebiliyordu. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Neden olmasın?" diye sordu Blaise'le birlikte.

Adamotuna baktı. "Sebebini biliyorsun. Öğrenmeye başladığında, savaş başlayacak."

Blaise düşünceli düşünceli çenesini ovuşturdu. "O iyilikten doğdu. İyi olacaktır."

"Ne savaşı?"

Adamlar onu bir kez daha görmezden geldi. "Neden şimdiye kadar güçlerini hissetmedi, Blaise? Bence annesi onları bağlamış olmalı."

"Büyük ihtimalle onu

saklamak için." "Ya da onu

korumak için."

Seren ıslık çaldı. Adamlar irileşmiş gözlerle ona baktılar.

"Sayın baylar," dedi sıkılmış dişlerinin arasından, her heceyi dikkatle vurgulayarak, "lütfen bu odada sizinle birlikte olduğumu ve benimle ve geleceğimle ilgili olduğu için bu tartışmaya dahil olmak istediğimi fark edin."

"Özür dilerim," dedi Blaise utangaç bir ifadeyle.

Kerrigan böyle bir özür dilemedi. "Her varlığın içinde sürekli devam eden bir savaş vardır. Bize doğru ve iyi olanı yapmamızı söyleyen yanımızla, kendine hizmet eden yanımız. Kimin zarar göreceğine bakmaksızın istediğini isteyen yanımız. Kılıcımı tuttuğun zamanı düşün. Sesini duydun. Cazibesini hissettiniz. Şimdi bu çağrının diğer her şeyi sağır edecek kadar güçlendiğini hayal edin."

O sesi çok iyi hatırlıyordu. Korkutucuydu. Gerçekten. "Sağır ediciydi ve kılıcı sana geri verdim."

Blaise inanamıyormuş gibi bir ses çıkardı. "Caliburn'u geri mi getirdin? Delirdin mi sen?"

"Hayır," dedi ona bakarak. "Onun gücü benim için değildi." "Ve

seni korkuttu," dedi Kerrigan.

"Evet, beni korkuttu."

Koyu renk gözleri onu uyarırcasına okşadı. "Şimdi bu gücün sana ait olduğunu hayal et. Yalnızca sana. Bu bir Merlin'in gücüdür. Yok edebilir ya da yaratabilirsin ama asla ikisini birden yapamazsın. Nasıl yapacağına dair son karar

Gücünüzü kullanmak tamamen size kalmış. Ancak bir kez seçildikten sonra

geri alınamaz."

Bu sözler sessiz odada yankılanırken Seren bakışlarının yere düşmesine izin verdi. Şimdi Kerrigan'ı ve onu bu hale neyin getirdiğini anlıyordu. "Sen yok etmeyi seçtin."

Başını salladı.

"Neden?"

"İyilik ya da dürüstlük hakkında hiçbir bilgim yoktu. Avalon'un Lordları ortaya çıkıp onlara katılmamı istediklerinde yüzlerime güldüm. Bana tükürenlere yardım etmek için neden gücümü kullanacaktım ki? Onlarla birlikte şeytana hepsi."

Seren onun yakışıklı yüzüne bakarken başını eğdi. "Ve yine de bana yardım ediyorsun."

Başka tarafa baktı.

"Doğru olan bir şeyi yapmakta utanılacak bir şey yok, Kerrigan," dedi yumuşak bir sesle. "İnsanlar anlamadıkları şeylere karşı öfkelenirler. Ve sana karşı öfkelenedikleri için üzgünüm. Ama bu değişmeyeceğin anlamına gelmez."

"Dönmeyecek," dedi Blaise sessizce. "Bu onun doğasında yok."

Kerrigan tereddüt etti. O kadar emin değildi. Gücün o karanlık kısmının ne kadar baştan çıkarıcı olduğunu biliyordu. Seren onunla sadece kısa bir süre karşı karşıya gelmişti. Bir ateş gibi tüketene kadar her şeye nüfuz etmişti. Kötülük hakkında hiçbir şey bilmeyen küçük bir kadındı. Güç hakkında hiçbir şey.

"Olduğun şeyi mahvetmek istemiyorum, Seren. Güç seni değiştirecek. Her zaman değiştirir."

Yine de gözünü kırpmadan onun bakışlarına karşılık verdi. "Ve kendimi koruyabilmek istiyorum. Bana bir savaşçının gücünü veremezsin ama bir büyücünün sihrini verebilirsin."

Bunu istediği için onu suçlayamazdı ve eğer yarın başarısız olursa, dünyada yalnız kalacaktı. Çocuğuyla yalnız.

Tanrı'nın kanı, sonunda ona zarar verebilecek bir şeyi ona öğretmek istemiyordu. Ama bu konuda gerçekten bir seçeneği yoktu. Eğer ona bir şey olursa, kız savunmasız kalacaktı ve bu dünyada savunmasızlara ne olduğunu herkesten iyi o biliyordu.

Onu bu şekilde bırakamazdı. Onu onun gibi bir şeyin avı olarak bırakamazdı. Durdurma yeteneği varken değil.

"Seni eğitmek için yeterli zamanımız olmadığının farkında mısın? Ne öğrenirsen öğren, onu kullanamayacaksın." En azından geleneksel yöntemlerle giderse.

Hayal kırıklığı gözlerini doldurdu.

Kadının yenilgisini görmek onu çarptı.

Yapma. Ayrıca, neden umursuyorsun ki? O senin çocuğunu taşıyacak bir piyondan başka bir şey değil. Ama o bundan daha iyisini biliyordu. Bu küçük fare onun için çok şey ifade ediyordu ve bu onu Morgen'in tüm ordusuyla kılıcsız ve zırhsız yüzleşmekten daha çok korkutuyordu.

Gerçeği duyunca lanetini ısırarak geri çekti. Ve ne yapması gerektiğini biliyordu. Tek umudu, ona yardım ederek onu yok etmek üzere olmamasıydı.

Bölüm 12

Kerrigan hâlâ sandalyesinde oturan **mandrake**'ye *sessizce*, "**Blaise**," dedi. "Bize odayı ver."

Blaise'in gözleri Kerrigan'ın ne yapmak üzere olduğunu anlamış gibi parladı.
Bir an için Blaise'in tartışmasını bekledi.

O yapmadı.

Bunun yerine ejderha ayağa kalktı ve Kerrigan'a her zaman bir hayaletin süzülüşünü hatırlatan o sessiz yürüyüşüyle kapıya yöneldi.

Seren'in yanına dönmeden önce yalnız kalmalarını bekledi. Bunu yapmak üzere olduğuna hâlâ inanamıyordu. Bunca yüzyıl boyunca hiç kimseye yardım etmemişti.

Hiç kimse.

Ama Seren haklıydı. Çocuğunun kendisi gibi istismar edilmesine seyirci kalamazdı. Onu bu dünyada yalnız bırakamazdı. Morgen eline fırsat geçerse ikisini de öldürür ve çocuğu kim bilir ne şekilde yetiştirirdi. Yapacağı en iyi şey Seren'i silahlandırmaktı, böylece o kaltakla eşit bir şekilde savaşabilirdi. Eğer Seren'in tüm güçlerini açığa çıkarırsa, o zaman hızlıca eğitilebilir ve Morgen ve ordusuyla savaşmak için bunları nasıl kullanacağı gösterilebilirdi.

Doğru kararı verdiğini umarak kılıcı kalçasından çözdü ve sandalyeye dayamak için kendini zorladı. Ama bu çok zordu. Kılıcını bir seferde birkaç saniyeden fazla elinden bırakmayı hiç sevmezdi; bu durum Morgen'i sık sık kızdırırdı çünkü onunla hep kılıcı elindeyken sevişirdi.

Ama artık bunların hepsi geride kalmıştı.

Kerrigan onu tekrar önüne çektiğinde Seren ne bekleyeceğinden emin değildi. Anlamadığı bir dilde bir şeyler mırıldanırken yanağını onun başına yasladı. Kollarını Seren'in etrafına dolayan Kerrigan, kırmızıya benzer tuhaf bir sis etraflarını sararken onu kucağında hafifçe salladı.

Rahat nefes al. Kerrigan kulağına usulca ilahi söylemeye devam ederken, kelimeler kafasının içinde konuşuluyordu. Ama itaat etmek zordu. Pus onu boğuyor gibiydi. Nefes alamayacak kadar yoğundu. Boğuluyormuş gibi hissediyordu. Nefes nefese. Dayanılmazdı ve ciğerleri çabalamaktan yanıyordu.

Tam bu yüzden öleceğinden emin olduğu anda boynunda keskin bir acı hissetti. Tırnaklarını Kerrigan'ın kalçalarına geçirirken boğazına bir çığlık düğümlendi.

Kerrigan, Seren'in masum kanının tadını alınca hırladı. Midesi acıyla kasıldı ama bunu görmezden geldi. Bu zamandan daha eski bir ritüeldi. Türlerinin ilk üyeleri tarafından uygulanmıştı.

Başlangıçta kan töreni, insanları yöneten Pendragon'un güçlerini elementleri yöneten Penmerlin ile evlendirmek için kullanılırdı. Penmerlin daha sonra öldürülür ve güçler sadece yeni taç giyen Pendragon'a bırakılırdı, böylece halkını daha iyi yönetebilirdi.

Ama Seren'i öldürmeye hiç niyeti yoktu. Geri çekilip onu kollarının arasında çevirirken dudaklarını yaladı. Gözleri artık kendisine ait değildi, onu bozan kara büyü yüzünden simsiyahtı. Onu besleyen ve büyüleyen büyü.

Sarhoş olmuştu. Artık saf değildi. Artık masum değildi.

Ona yaptıklarından dolayı kalbi kırılan Kerrigan zırhının boynunu açtı ve başını onun için eğdi. Teklif ettiği şeyi almak için hiç vakit kaybetmedi.

Kerrigan dişlerini onun boynuna geçirip güçlerini kendi bedenine çekerken lanet okudu. Artık birleşmişlerdi. Tüm ruhları paylaşan iki ruh. bir Merlin'in yeteneklerinin bilgisi. Kanı, öğrendiği her şeyi içinde taşıyordu. Tecrübe ettiği her şeyi.

Onun aksine, Seren güçlerini öğrenmek zorunda kalmayacaktı. Güçler, onları kullanma yeteneğiyle birlikte artık onun içinden geçecekti.

Daha da zayıfladığı için oda yüzmeye başladı.

Açgözlülükle onun özünü içerken ona sarıldı. Çok fazla tüketeyeğinden korkan adam geri çekildi.

Ona doğru ilerledi.

Kerrigan onu kollarının arasına aldı. "Yeter, Seren! Çok fazla alırsan beni öldürürsün."

Gözleri artık insani değildi, tamamen kırmızıydı ve siyah gözbebekleri ona kendisinin bir yansımasını gösteriyordu. Solgun görünüyordu. Ama burada kontrol hâlâ ondaydı. Kadın değil.

"Daha fazlasını istiyorum." Sesi derin ve şeytaniydi.

Kerrigan nefret ettiği bu ses karşısında dişlerini sıktı. Ona en kötü halini göstermişti. Ve bundan nefret ediyordu. "Hayır."

Bu kelime kafasının içinde yankılanırken Seren çılgık attı. Garip bir şekilde acı vericiydi ve içindeki yeni yaratık bu sözün söylenmesine isyan etti. Kerrigan'ı şimdi almasını ve onu reddederek neden olduğu acıyı ona ödetmesini talep ederek onu tırmaladı.

Ona hayır demeye nasıl cüret eder!

Görünmez bir rüzgâr odanın içinden geçip saçlarını savururken başını arkaya yasladı. Sıcak ve kötüydü, etini yalıyor, onu arzulu yapıyordu. Tüm vücudu yatıştırılmayı talep ederken dudaklarını aklıkla yaladı.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Bu güçtü. Ham ve karmaşık olmayan. Tıslayarak, avucunun içine kanalizе edebilene kadar içinden akmasına izin verdi. Bir kahkaha atarak, kendisine en yakın olan masaya doğru serbest bıraktı.

Masa parçalanarak küle dönüştü.

Oh, bu iyi hissettirdi. Çok iyi. Artık onu hiçbir şey durduramazdı. Bu bilgiyle sersemlemiş bir halde kapıya doğru ilerledi ama Kerrigan'ı karşısında buldu.

"Nereye gidiyorsun, küçük fare?"

"Burada fare falan yok," dedi kafasının içinde yankılanan bir sesle. "O kaltakla yüzleşeceğim ve onu öldüreceğim."

"Hayır, Seren. Henüz o kadar güçlü değilsin."

"İzle beni." Adamın yanından geçmeye başladı ama adam onu yakaladı. Ona bir patlama gönderdi ama adam onu savuşturdu.

Öfkelenerek ona saldırmak için harekete geçti.

Kendini onun etrafına sardı, hareket edememesi için kol ve bacaklarını sıkıştırdı.

Seren çığlık attı.

"Şşş," diye fısıldadı kulağına. "Bırak güç senin içinden aksın. Seni tüketmesine izin verme. Birkaç dakika bekle, artık acımayacak." Derin sesi, uzun zaman önce daha çocukken annesinin ona söylediği yumuşak, nazik bir ninniye başladı. İçinin derinliklerine ulaştı ve yabancı bir şeye dokundu. Yumuşak ve sessiz bir şeye.

Annesinin kucağında küçük bir çocuk olduğunu hatırlayınca öfkesi geri çekildi.

"Benim için iyi ol, Seren. Her zaman." Ona mırıldanan annesinin şefkatli sesiydi, Kerrigan'ınki değil.

Ve sonra kötülük geri döndü. Alay etti ve bu hassas düşüncelere karşı savaştı. İntikam ve kan istiyordu.

İyiliğe ne ihtiyacın var? Kovun onu. Gülün ona. Artık kendi gücünüz var. Başka kimseye ihtiyacın yok. Onu al ve seni incitmeye cüret eden herkesi incitmek için kullan...

Bu ses ezici ve soğuktu ve onu yakan bir dizi imgeyi de beraberinde getiriyordu.

Gerçekten de içinde bir şeyler çatırdadı, patladı ve kendisine ait olmayan bir anı selini serbest bıraktı...

Daha genç bir Kerrigan gördü. Yetersiz paçavralar giymişti, sadece on sekiz yaz yaşındaydı. Kılıcını başının üzerinde tutarken dehşet içinde titriyordu. Kılıcı kavrarken yanıyordu ama yine de onu çaresizce sıkıca tutuyordu. Etrafını saran karanlık ormanın ağaçlarında yankılanan kahkahaları duyabiliyordu ama bu sesi çıkaran kadına dair hiçbir şey göremiyordu.

"Göster kendini," diye hırladı, kabzayı kavrayışı daha da sıkılaşmıştı. "Senden hiç korkmuyorum."

"Belki de yapmalısın."

İlahi ses kulağına fısıldadığında öne doğru sıçradı. Arkasını döndüğünde karşıdaki kadını görünce ağzı açık kaldı. İnsana yakışmayacak kadar kırmızı bir elbise giymiş olan bu kadın, o güne kadar gördüğü en güzel kadındı. Solgun saçları ve teni, elbisesinin canlılığıyla tam bir tezat oluşturunuyordu.

"Kimsin sen?"

Ona baştan çıkarıcı bir surat ifadesi verirken dudaklarını yaladı.
"Ben Morgen, feylerin kraliesiyim."

Kılıcını ona doğru çevirdi, eğer kılıcı ondan almaya kalkarsa onu
öldürmeye hazırdı. "Ben feylere inanmam."

Ona alaycı bir gülümseme verdi. "O zaman boğazıma dayadığın kılıcı
açıkla. Peşindeki adamları onlara dokunmadan nasıl öldürdüğünü açıkla."

Adamların nasıl yere serildiğine dair hiçbir açıklaması yoktu. Büyülü bir
şeydi ve bu dünyadan doğmamıştı. şu anda bile elindeki silahın yaşam
gücünü hissedebiliyordu. Onun gücünü hissediyordu. Bu onu bir şekilde
değiştiriyordu.

Kılıç canlı gibiydi, iradesini zihnine fısıldıyordu.

Kadın ona elini uzattı. "Benimle gel evlat, seni kral yapacağım."

Onun irkin teklifiyle alay etti. "Neyin kralı? Köylülerin mi?

Dilencilerin mi?" "Hayır," dedi vaat ve baştan çıkarma dolu sesiyle. "I
size en çılgın hayallerinizin ötesinde zenginlik ve güç verebilir."

Buna inanmakta daha da zorlandı. "Oldukça aktif bir hayal gücüm var
ve aptal değilim. En alttakilerin kralı olmadıkça hiçbir köylü kral olamaz
ve benim buna ihtiyacım yok. Ben doğduğumdan beri *onların*
hükümdarıyım.
doğum."

Morgen onu merakla incelerken başını eğdi. "ok güvensizsin, benim
kötü kalplim. Ama korkma. Bir köylü, aslında köylü olmadığı halde kral
olabilir."

Kadının sözleri onu duraksattı. "Sen ne diyorsun?"

Uzandı ve eliyle adamın kılıcını cesurca kenara itti. Tehlikeyi
umursamadan yavaşça ona yaklaştı ve kalçalarını müstehcen bir şekilde
salladı. "Sen saklandın, evlat, senden korkanlar tarafından

senin doğuŖtan hakkın. Senin kaderinde bu kılıcı bulmak ve dünyanın gelmiŖ ge miŖ en büyük kralı olmak olduğunu biliyorlardı."

Kerrigan onun sözleri karŖsısında gözlerini kapadı. İnanmaya ya da umut etmeye cesaret edebilir miydi? İçini bir ürperti kapladı. Soğuk parmağını sağ yanağında gezdirdiğinde bu ürperti daha da arttı.

"Benimle gelin ve size bir daha asla açlık ve yokluk hissetmeyeceğiniz harikalar dünyasını göstereyim."

Bunu d Ŗ nd k  nefes alamıyordu. Öyle olmasını ne kadar isterdi. Hayatı boyunca hiçbir Ŗeyi olmamıŖtı. Asla yeterli yiyeceği olmamıŖtı. Asla yeterli giysisi olmamıŖtı.

Asla haysiyetli olma.

Tüm varlığı yakıcı, acı verici isteklerden ibaretti. Ruhunda kabarcıklı yaralar bırakacak kadar güçlü bir  zlem.

"Morgen!"

Kerrigan bir kadın sesinin keskin çığlığını duyunca gözlerini açtı. Bu yeni gelen, bir Amazon savaŖ sı gibi uzun ve gururlu duruyordu. Uzun kıvıll saçları  r lm Ŗ ve keskin, k Ŗeli yüzüne doğru  ekilmiŖti. G r n Ŗ  yeterince hoŖtu ama yüz hatlarında onu yorgun ve soğuk gösteren bir sertlik vardı.

Bir erkeğin altın zırhını giydiğinden bahsetmiyorum bile. LoŖ ıŖıkta parılıyor, vücudundaki kadınsı kıvrımların izlerini gizliyordu.

Yanında bir Ŗ valye duruyordu. Sadece iki santim uzunluğundaki Ŗ valyenin yüzü, güzellik konusunda her kadınınkine rakip olabilecek nitelikteydi. Yüz hatları kırılğan ve mükemmeldi ve yüzünün etrafına geliŖig zel dökülen dalgalı altın rengi saçları da bunu tamamlıyordu.

Kerrigan ne onlar gibi bir Ŗey ne de giydikleri tuhaf altın zırhı g rm Ŗ .

Morgen onun yanında durmak için hareket etti, böylece uzun, biçimli bir kolunu onun omuzlarına dolayabildi. "Pek l , burada neyimiz varmıŖ? KeŖiŖ ve

Frigid. Merlin bu kez ne kadar ilginç bir kombinasyon göndermiş."

Kadın kılıcını çekti ve bir adım öne çıktı. "O bize ait. Ondan uzaklaş Morgen, yoksa yok olursun."

Morgen yüksek sesle güldü. "Beni öldüremezsin, bunu ikimiz de biliyoruz. Şimdi kılıcını kınına sok Elaine, yoksa o güzel yüzünü mahvetmek için kullanacağım. senin." Kulağına nefes vermek için bir dakika bekledi. Adamın vücudu anında sertleşti.

Morgen yine gülerek Elaine'le konuşmaya devam ederken onun kulağıyla oynadı. "Kuralları biliyorsunuz Kraliçe Frigid. Buradaki küçük adamımız için ikimizin de eşit şansı var. Hangi yolu izleyeceğini seçmesi gereken kişi o. Senin ya da benim yolum..."

Elaine küfretti.

Morgen onu görmezden geldi. "Ne yapacak?" Diğer ikisiyle alay etmek için ondan uzaklaşırken nefesini sertçe içine çekti. "Bu belirsizlik beni öldürüyor... Ah, beklemenin ıstırapı ve dehşeti."

Elaine kuru bir sesle, "O zaman bu işi uzatalım derim," dedi. "Şansınız varsa ölürsünüz ve bu savaş sonsuza dek sona erer."

Morgen, Kerrigan'a dönüp bakana kadar dudağını büktü. Yüzü yumuşayarak en şefkatli ifadeye büründü. "Benimle gel ve sana arzu ettiğin her şeyi vereyim. Zenginlik. Güç. Kadınlar. Bir daha kimse seninle alay edemeyecek."

Kerrigan'ın kalbi arzuyla çarpıyordu. Umut etmek için çok fazlaydı ve bunu çok iyi biliyordu. Her şeyin bir bedeli vardı. Hiç kimse karşılığını istemeden hiçbir şeyden vazgeçmezdi. "Peki bunun bedeli nedir?"

"Bedeli yok. Liderleri ve kralları olarak fey orduma katılacaksın. Her dileğin yerine getirilecek." Morgen geri dönüp onun boynuna sarıldı ve kulağına mırıldandı. "*Ben* bile senin olacağım."

Kadının çıplak ve yatağında olduğu bir görüntü zihninden geçerken nefesini sertçe içine çekti.

"Kes şunu Morgen," diye tersledi Elaine. "Onun kafasına imgeler yerleştiremezsin. Bu kurallara aykırı."

Morgen omuz silkerek uzaklaştı. Görüntüler düşüncelerinden kayboldu. "İyi o zaman. Ona teklifinizi yapın ve erdeminizi görmesine izin verin."

Elaine de Morgen gibi yüzünü yumuşatmaya çalıştı ama aynı etkiyi yaratmadı. Sadece acı çekiyormuş gibi görünüyordu. "Bizimle gel ve bu dünyada iyi ve dürüst olan her şeyin yanında yer al. dünya."

"Bizler hakkın şampiyonlarıyız," dedi adam. "Benim adım Galahad ve biz daha yüksek bir düzene hizmet ediyoruz. İffet, fedakârlık ve alçakgönüllülük bizim yeminimizdir. Bize katılın ve hayatınızın başka hayatları daha iyi hale getirmekle geçeceğini bilin."

Elaine, teklifi için onu öldürebilecekmiş gibi yüzünü buruşturarak Galahad'a baktı. Nitekim omzuna o kadar sert vurdu ki Galahad acı içinde yüzünü buruşturdu.

Kerrigan şaşkınlık içinde ikisine baktı. Ciddi miydiler? İffete ne ihtiyacı vardı ki? Gerçekten de bütün gecelerini bu yükü hafifletecek kadınlar bulmaya çalışarak geçirmişti.

Fedakârlık ve alçakgönüllülüğe gelince, her ikisi için de yetiştirilmişti ve açıkçası kısa yaşamında bunlardan fazlasıyla nasibini almıştı. Canı cehenneme.

Galahad elini ona uzattı. "Kılıcını bize ver delikanlı. Tarikatımıza katıl ve hiç bilmediğin bir ailen olsun."

Ve ona hiçbir zaman iyi hizmet etmeyen başka bir şey daha vardı. Babasının kim olduğunu bilse bile, adamın bir piç olduğundan emindi. Bir çeşit. Kendi *tatlı* annesinin bir zamanlar onu satmaya çalıştığından bahsetmiyorum bile.

Aile... onu da bir kenara atabilirler.

Morgen dudaklarını ağızla yaladı. "Kılıcını bana yemin ettir evlat, sana tevazu öğretmeye çalışan herkesi dize getirme gücüne sahip olacaksın.

kurbağalara. Bırakın keşişler iffetlerini ve ailelerini yaşasınlar, biz de hayatımızı dolu dolu yaşayalım. Arzu ettiğin şeyi al ve senin olsun."

Burada verilecek bir karar yoktu. En azından onun gibi bir çocuk için. Bu dünyaya isimsiz bir piç olarak doğuştan lanetlenmiş olarak gelmişti. Eğer bu dünyadan ayrılacaksa, bunu kendi şartlarıyla yapacaktı.

Morgen'e döndü. "Sizinle geleceğim leydim. Ve sizin şampiyonunuz olacağım."

"İffet," diye alay etti Elaine Galahad'a. "Bunu seçmek zorundaydın, ha?"

Morgen, Elaine ve Galahad'a doğru dönerken zaferle güldü. "Benim dünyama hoş geldin, evlat. Sana söz veriyorum, benim davamı seçtiğine memnun olacaksın..."

Seren, bu anıların ardından Kerrigan ve onun Morgen'e hizmetiyle ilgili diğer anılar kaybolurken gözlerini kapattı.

Kendisinden önceki tüm diğerleri gibi, kraliçe de ona yalan söylemişti.

Onun hizmetinde huzur yoktu. Gücü ve serveti vardı ama başka hiçbir şeyi yoktu. Rahatlık yoktu. Dostluk yoktu. Sıcaklık yoktu. Onu sadece yalanlar ve düşmanlar bekliyordu.

Kılıç bir lütuf olduğu kadar bir lanetti de.

Onun ve kendisinin duyguları karşısında bunalan Seren kendini kaybediyor gibi hissetti.
Düşüyor.

Bu şekilde yaşamak istemiyordu. Tek başına. Şüpheli. Soğuk. Sürekli tetikte ve kızgın. Her zaman zalim.

Gözlerini kapattığında kendini tekrar küçük dükkânlarındaki dokuma tezgâhının başında gördü. Wendlyn oradaydı, onlar çalışırken gülüyordu. Marie onlara daha fazla iplik veriyordu. İnsanlar pencerelerinin önünden geçip onları dikizlerken güneş parlıyordu.

"Evlendiğim zaman," dedi Wendlyn neşeyle, "hepiniz için buraya naneli tartlar getireceğim ve size kendi dükkânınızın olmasının ne kadar harika bir şey olduğunu anlatacağım."

Marie güldü. Mavi gözleri iyi huylu bir mizahla parıldıyordu. "Evlendiğimde kocamdan uzakta sizin gibileri ziyaret edecek kadar zamanım olmayacak."

Çok zayıf ve solgun olan Sara onunla alay etmişti. "Peki ya sen, Seren?"

Seren işine ara verip camdan dışarı, aralarında küçük bir çocukla karşıdan karşıya geçen bir çifte hülyalı gözlerle baktı. "Evlendiğimde kocamla birlikte geri döneceğim ve burada hâlâ çalışan kim varsa özgür bırakacağım. Hepinize iş teklif edeceğim ve karnımız ağrıyana kadar naneli tart yiyeceğiz."

Wendlyn o sırada eğilmiş ve ona sarılmıştı. "Seren'imiz, her zaman önce bizi düşünür." İşine dönmeden önce onu sıkıca kucaklamıştı. "Kocana kavuşacaksın. Bunu biliyorum. Ve o gerçekten de iyi bir adam olacak."

"Evet," diye onayladı Marie. "Seren'imiz için en iyisi."

Sadece en iyisi...

Seren gözlerini açtığı anda kendini yerde, Kerrigan'ın kucağında otururken buldu. Onu nazıkçe sallamaya devam ederken kollarını ona dolamıştı.

Geçmişin sesleri artık sessizdi. Hepsi gitmişti. İçinde tuhaf bir boşluk bırakmışlardı. O da aynı şeyi hissediyordu ama hissetmiyordu. Artık daha fazla bilgiye sahipti. Sanki bir şekilde etrafındaki evrene bağlıydı. Onun gücünü hissedebiliyordu. Güzelliği. Gücü.

Vücudu titreyerek, elini Kerrigan'ın yanağına koymak için uzandı. İlk kez teni soğuk değildi. Neredeyse normal bir sıcaklıktaydı. Gözlerini açıp ona bakarken bıyıkları avucuna sürtündü.

Bakışları kilitlenip birbirlerine kenetlenirken zaman durmuş gibiydi. Aralarında daha fazla gizli bir şey yoktu. Bu adamın kalbine göz atmış ve onu iddia ettiği kadar soğuk ve acımasız bulmuştu.

Hayatı boyunca, etrafındakiler onu kendi amaçları için kullanırken acı çekmekten başka bir şey bilmemişti. Geçmişindeki hakaretler kafasında yankılanıyordu. Acıtıyor ve alay ediyorlardı.

Ve asla iyileşmeyen bazı yaralar olduğunu öğrendi. Zamanın köreltmediği bazı acılar.

Zavallı Kerrigan.

Onu rahatlatmak isteyerek, dudaklarını kendi dudaklarıyla yakalayabilmek için başını aşağı çekti.

Kerrigan başını avucunun içine aldı ve ağzını açarak onu içinde ağırlamak. Güçlerini onunla paylaşmanın onlara neler yapabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Artık biliyordu.

Hayatında ilk kez başka bir varlığı içinden görmüştü. Annesinin nazik sesini duymuştu. Birlikte çalıştığı kadınların kahkahalarını duymuştu. Kabullenmeyi. Sevgiyi. Bu onu şaşırtmıştı.

Ama bundan daha fazlası, onu parçalara ayırdı. Artık hiç bilmediği bir şeyi biliyordu. Normalliğin ayrıcalığına sahipti. Nezaket ve şefkate. Küçük faresinin bu kadar sakin ve nazik olmasına şaşmamalı.

Böyle bir hayatın kendisi gibi bir şeye yasak olduğunu fark ettiğinde acı onu yakaladı. Onun dünyasında asla böyle bir nezaket olmayacaktı. Ne kahkaha ne de rahatlık. Bir iblis lordu olmaya ve kendisi gibi zalim olan diğerlerinin arasında yaşamaya uzun zaman önce karar vermişti.

Ancak çocuğu başka bir meseleydi. Camelot'ta doğmasına izin vermezdi. Morgen ve sarayı onu bozmak ve mahvetmek için oradayken olmazdı.

Ne pahasına olursa olsun Seren'i ve bu çocuğu güvende görecekti.

Bir şekilde onlar için bir yer bulacaktı, böylece kız yaşayabilecek ve onun asla bilemeyeceği bir parçasına sevgi verebilecekti. Göremeyeceği ya da tutamayacağı bir parçasına. Onun çocuğu.

En iyisi buydu.

Öpücüklerini geri çekerek ona bir gülümseme sundu. "Bugün çok şey atlattınız leydim. Dinlenmelisiniz."

Seren derin bir nefes aldı, parmakları dudaklarıyla oynamak için onun ağzında oyalanıyordu. "Yorgunum ve aynı zamanda değilim." Başını kaldırıp baktı Dudaklarından, ateşiyle yanan o karanlık gözlerine. Morgen onun dünyasına girmeden önce onu gördüğünde nasıl göründüklerini şimdi hatırlıyordu. "Gözlerin eskiden maviydi."

"Bu uzun zaman önceydi."

Seren onu daha iyi görebilmek için göğsüne yaslandı. "Yarın birlikte duracağız ve Morgen'le savaşağız."

Başını iki yana salladı. "Yapamayız. İçindeki bu güçlere alışman biraz zaman alacak. Şu anda bile benimkilerin bana üstün geldiğı zamanlar oluyor."

"Belki, ama şu anda kendimi çok huzurlu hissediyorum. Rahat. Sanki her zaman güçlerim varmış gibi." Onun yaralı parmak eklemlerini öptü ve teninin sıcak kokusunu içine çekti.

Kerrigan onun ne hissettiğini anlamasını sağlayabilmeyi diledi. Ama dürüst olmak gerekirse, onunla geçirdiğı bu anın tadını çıkarıyordu. Sıcaktı. Hepsinden önemlisi, huzurluydu. Ona saldırmak ve yakınında kim varsa canını yakmak isteyen öfkeli sesler yoktu. Acı yoktu.

Sadece ikisi o anın içinde kaybolmuşlardı.

Ama yarın farklı bir hikâye olacaktı. Yarın Morgen onlarla buluşacaktı ve o zayıf olacaktı. Seren güçlerine sahip olacaktı ama gerçek bir

onları kullanma deneyimi. Tek umutları, onlara ihanet edebilecek ya da etmeyecek huysuz bir gargoyl'un ellerindeydi.

Lanet olsun. Onları buradan uzak bir yere götürmeyi ne kadar da isterdi. Morgen'in, büyü'nün olmadığı bir yere.

Hayatınız hep istemekle geçiyor.

Bu doğrudu. Daha fazlasını istemek onu burada onunla birlikte olmaya iten şeydi. Onu ona götüren şey buydu.

Ve yarın büyük olasılıkla onu ölüme götüren şey de bu olacaktı. Çünkü Seren'i kollarında tutarken bir şey acı bir şekilde netleşti. Seren'le yaşadığı değişim onu değiştirdiği kadar Seren'i değiştirmemişti. Artık eskisi gibi değildi...

Onu kabul etmeden önce değişmiştin.

Bu doğrudu ve o da bunu biliyordu.

Onu önemsemek bir zayıflıktı. Onu savunmasız bırakıyordu ve Morgen'in bunun onun Aşil topuğu olduğunu zaten bildiğinden hiç şüphesi yoktu. Yarın tek bir yanlış adım atarsa, küçük bir hesap hatası yaparsa, Morgen kazanacak ve o ölecekti.

Bölüm 13

Kerrigan geceyi Seren'le birlikte yatakta uzanarak geçirdi. İçindeki şeytan onu terk etmek istiyordu ama adam bunu yapmıyordu ve dinlediği kısım da buydu. Onlar yorganın altında çıplak bir şekilde sarmaş dolaş yatarken kılıcı başının üstündeki duvara asılmıştı.

Vücudu kalkanın gerginliğinden dolayı ağrıyordu ve şu anda bile dışarıdaki çirkin yaratıkların ve ejderhaların kalkanı yırtmaya çalıştıklarını duyabiliyordu. Yarın bundan kurtulacaklarını umuyordu.

Dışarıdaki seslere aldırmayan Seren, göğsüne sarılmış, adam onun ipeksi saçlarıyla oynarken huzur içinde uyuyordu. Nefesi göğsünü gıdıklıyor ve her nefes verişinde göğüs uçlarının büzüşmesine neden oluyordu.

Gitmesi gerektiğini biliyordu. Bu küçük yaratığın solmuş kalbine girmesine izin vermemeliydi.

Hiç kimseye güvenilemezdi. Yine de kız onun içini şiddetli ya da soğuk olmayan bilinmeyen duygularla dolduruyordu. Ve onunla kollarında uzanırken, daha da tuhaf düşüncelere kapılmaya başladı.

Onun çocuğunu tuttuğunu, ona baktığını hayal etti.

Zihninde kendisini bir tüccar olarak görebiliyordu; dükkânında çalışıyordu, çocukları koşuşturup gülüp oynarken yanında da karısı vardı. Büyük pencerelerden içeri süzülen güneş ışığını görebiliyordu.

küçük bir kızın solgun saçları gülüyor ve tombul eliyle kirişi yakalamaya çalışıyordu.

Seren'in tatlı sesi kulaklarını kızlarının başarısı için övgülerle doldurdu...

"Ah, sen bir embesilsin," diye nefes alarak bu görüntüleri kovdu. Ne kadar yavan bir rüyaydı. Tüccarlar ve köylüler birer piyondtu. Onlar aptallar ve dilencilerdi.

O bir kraldı. Lanetlilerin kralıydı ama yine de kraldı. Ve dünyayı ele geçirmek onun hakkıydı.

Taç giyme töreni kan ve ateş içinde olmuştu. Doğrusu, bundan hoşlanıyordu. Nazik ya da merhametli olmak istemiyordu. Acımasızlık bir adama iyi hizmet eden tek şeydi. Güçlüler istediklerini alırken zayıflar acı çekiyordu.

Ve çok güçlüydü.

Bir daha asla başkaları tarafından alay edilen ve küçümsenen o zavallı, hırsız köylü olmayacaktı. O günler mutlulukla geçmişti ve bir daha asla gelmeyeceklerdi. Bundan emin olacaktı.

Kerrigan içindeki sıcaklığın boşaldığını hissetti. Ateş gözlerine geri döndü. Başını geriye yaslayarak, büyüünün bir kez daha ruhunun her köşesini istila eden soğuk bir şarap gibi içinden aktığını hissetti. Evet, çok güçlüydü ve öyle de kalmaya niyetliydi. Bu dünyada ve Camelot'ta saygı duyulan tek şey güçtü. Ve onun gücü diğerlerinden daha fazlaydı.

Kararlılığını ortaya koyarak Seren'in altından çıktı ve zırhını giydi.

Ona bakmayı reddederek Caliburn'ü aşağı çekti ve kalçalarına bağladı. Zayıflık zamanı geçmişti. Bu Seren'le güzel bir ara olmuştu ve çocuğunun acı çekmemesini sağlayacaktı. Ama sonunda, olduğu şeye geri dönmek zorundaydı.

Kötü adamların kralı. Onun dünyasında bir e e yer yoktu. En tepede sadece bir kişi için yer vardı ve o da kendisiydi. Seren'e ve onun kendisini ona ba layan önemsiz duygularına ihtiyaçı yoktu. İhtiyacı olan tek şey kılıcı ve b y s yd . Diğer her şeyin canı cehenneme.

Rüyası,  ıracak olmadan önceki gençliğinde bildiği gibi tatlı, sıcak bir güne dönüşürken Seren i  çekti. Annesi Yorkshire'da küçük bir köyün terzisinin yanında i e girmişti.

Annesi çalışırken, o da evlerinden çok uzak olmayan bir tarlada oynuyordu. Kendisine göz kulak olan kadının kulübesi. Annesinin kenarlarına sarı ejderhalar diki i soluk yeşil ete ini giymişti. Bu onun en sevdiği elbiseydi.

Başını arkaya atmış, tarlada daireler çiziyor, güzel mavi gökyüzünün üzerinde dönüp durmasını izliyordu.

"Seren?"

Annesinin kadanslı sesiyle oyununa ara verdi. Ba ının dönmesiyle biraz tökezledi. "Evet, anne?"

Annesi yakla tı a ve ba  dönmesi geçtikçe, artık küçük bir kız olmadığını fark etti. Artık yetişkin bir kadındı.

O kendisiydi.

 n nde duraklayan annesi saçlarını yüzünden geriye doğru taradı ve alnından öpmeden önce ona tatlı bir şekilde gülümsedi. " ok de i mi sin, benim küçük hazinem."

Annesinin mübarek sesini tekrar duyduğunda içini yakıcı bir keder dalgası kapladı. Gözlerinden ya lar süzüldü. "Seni özledim anne."

Annesinin dudakları titredi. Seren'in aksine, annesi kadınların en güzellerinden biriydi. Saçları sarının daha koyu bir tonuydu ve bal sarısı tonları vardı. Çocukken annesinin saçlarını taramak için saatlerini harcardı.

Annesi örmeden önceki gece. Saçları her zaman bahar çiçekleri gibi kokardı. En iyi dokunmuş ipekten bile daha yumuşaktı. Bu değerli anılar şimdi içine doluyor ve ruhunun derinliklerine kadar sızlamasına neden oluyordu.

"Ben de seni özledim Seren'im," dedi annesi şefkatli bir sesle. "Bazen kaldığım sessiz sığınakta bana fısıldadığını duyuyorum." Seren'in yanağını avucunun içine alırken yüz hatları kendi acısını ve kederini gösteriyordu. "Birçok kez sana cevap vermek istedim ama veremedim. Ama sen asla yalnız değildin, benim değerli kızım. Asla."

Gözünün kenarından neşeli bir hüznün gözyaşı süzüldü. "Neden şimdi buradasın?"

Annesi altın elbisesinin yakasının altına uzanarak küçük bir madalyon çıkardı. Bu ona Kerrigan'ın taktığına çok benziyordu. Üzerinde aynı yıldız ve bir ejderha vardı. "Bunu almanın zamanı geldi de geçiyor bile."

Annesi onu avucunun içine yerleştirdi ve yumruğunu onun üzerine kapattı. Seren'in yumruğunu iki elinin arasında tuttu. "Büyük büyük büyükbaban kralına ihanet eden ve tüm bunları harekete geçiren kişiydi. Kötülüğün onu baştan çıkarmasına izin verdi ve ölümcül bir hata yaparak Arthur'un Sofrası'nın kardeşliği. Bizler Emrys Penmerlin'in soyundan geliyoruz ve şu anda taşıdığınız kızınız da bir gün atamızla aynı zorluklarla karşılaşacak. Neyi seçeceğini bilmiyorum. Ama onun izinden giderse, dünya Morgen ve iblisleri için sonsuza dek kaybolmuş olacak."

Annesi yüzündeki gözyaşını sildi. "Ağlama, Seren. Benim için değil. Huzur içindeyim, çocuğum. Büyüyene kadar seni güvende tuttum ve şimdi... hayatın sana bağlı. Ne yaparsan o olacak."

Keşke bu kadar basit olsaydı ama Seren daha iyisini biliyordu. Kontrolünde olmayan o kadar çok şey vardı ki. "Peki ya Kerrigan?"

Annesinin bakışları sanki ondan bir şey saklıyormuş gibi mesafeli bir hal aldı. "Onun yolu da kendi yolu ve bunu söylemek bana düşmez. Ama güçlü olmalısın, çocuğum. Kalbinle dinle ve başkalarının seni kandırmasına izin verme."

"Ama beni kandırdıklarını nasıl anlayacağım?"

"Seren?"

Derin bir erkek sesi duyunca döndü. Annesi solmaya başlamıştı.

"Anne, bekle! Lütfen beni bırakma."

Ama annesi yine de ortadan kayboldu.

"Anne!" Seren gözyaşları içinde uyandığında Blaise'in yatağının yanında durduğunu gördü.

Ona iki kez göz kırptı. "Üzgünüm Seren, ben kadın değilim." Kaşlarını çattı. "Aslında dişi olmadığım için üzgün değilim, ama annen olmadığım için üzgünüm... Sonra yine, bunun için de gerçekten üzgün değilim. Aslında hiç üzgün değilim, sadece bir şeyler söyleme ihtiyacı hissettim."

Seren ona sinirlenerek odaya göz gezdirdi. Annesinden hiçbir iz yoktu. Rüyasından da... en azından elinde bir şey olduğunu fark edene kadar.

Yere baktığında madalyonu tam annesinin koyduğu yerde buldu. Madalyonu görünce kalbi hızla çarptı ama bunu Blaise'den sakladı. Nedenini bilmiyordu. Sadece paylaşmak istediği bir şey değildi.

"Kerrigan nerede?"

"Koridorda seni bekliyor." Blaise ilerledi ve Kerrigan için diktiği kırmızı tuniği ona uzattı.

Seren kaşlarını çattı.

"Bunu takmanı istiyor. Her ihtimale karşı."

Onun düşünceli tavrı karşısında kaşları eriyerek gülümsemeye dönüştü. "Birazdan aşağıya ineceğim."

Blaise onu yalnız bırakmadan önce başıyla onayladı.

Düşünceleri rüyası üzerine çalkalanan Seren yataktan fırladı. Havada bir ürperti vardı. Yoksa vücudunda mıydı? Tam olarak kestiremiyordu. Tek bildiği soğuk ve ürkütücü olduğuydu.

Bu hissi bir kenara bırakarak hızla kolyesini taktı ve kıyafetlerini giyerek aşağıdaki adamlara katıldı.

Büyük salonda görüldüğünden habersiz olan Kerrigan yine siyah zırhını giymiş, Blaise ise kahverengi bir tunik ve hortum giymiş, beyaz saçları sırtından aşağı sarkacak şekilde serbest bırakılmıştı.

"Bir kadına benziyor muyum?" Blaise, ocağın önündeki sandalyelerden birinde oturan Kerrigan'a sordu.

"Evet."

Blaise onun bu hızlı yanıtından tamamen rahatsız olmuş görünüyordu.

"Affedersiniz?" "Ne?" Kerrigan ona masum bir ifade verdi. "Benden Yalan mı?"

Blaise öfkeli bir hareketle kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ben bir kadına benzemiyorum."

"O zaman neden bana sordun?"

"Seren onu uyandırmaya gittiğimde beni annesi sandı." Uzandı ve elini saçlarına doladı. "Belki de bunu kesmeliyim."

"Faydası olmaz. O zaman *çirkin* bir kadın gibi görünürsün."

Saçlarını çözen Blaise ona ters ters baktı. "Teşekkür ederim Karanlıklar Lordu.

Bana bir iyilik yap, asla kendini bir intihar hattında çalışmak için işe alma."

"İntihar hattı mı?" Seren onlara yaklaşırken sordu. "O da ne?"

Blaise onunla yüzleşmek için döndü. "Bu..." Durakladı ve sanki bunu tanımlamak için bir yol arıyormuş gibi baktı. "Boş ver. Gerçekten hiçbir anlam ifade etmeyecek

sana."

Ezoterik bir şekilde konuşup konuşmadıklarını merak etmeye başlamıştı. Sadece kafasını karıştırmak için. "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, sen bir kadına benzemiyorsun. Kerrigan benziyor."

Kerrigan sandalyesinden homurdandı. "Pek sayılmaz."

Blaise bir an için bunu düşündü. "Sadece kadın uzun boylu, kıllı ve sakallıysa. Düşündüm de, bana eskiden Camelot'ta yaşayan bir cadıyı hatırlatıyorsun."

Kerrigan kırmızı gözlerini adamotuna dikti. "Kapa çeneni."

Seren, Kerrigan'a ve salgıladığı zehre bakarak dudak büktü. "Keyfi yerinde, değil mi?" diye sordu Blaise'e.

"Evet, ve bütün sabah böyleydi. Ne oldu? Battaniyeyi onunla paylaşmadın mı?"

"*Yeter* dedim."

Seren, Kerrigan'ın öfkeli ses tonuna kaşlarını çattı. Adam ona onunla ilk tanıştığı günü hatırlatmıştı. Küstah ve tehditkâr. Son zamanlarda ona gösterdiği şefkat artık yoktu. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

Başını sallamadan önce yüzünde adı konmamış bir duygu belirdi. Ayağa kalktı. "Yakında gargoylelerle buluşmamız gerekiyor. Bunu yapmadan önce, neler olacağını açıklamam gerekiyor. Kalkanı düşürdüğümde senden hemen beslenmek zorunda kalacağım. Bana boyun eğmek zorunda kalacaksın. Eğer savaşmayı seçersen, bu seni öldürebilir. Anladın mı?"

Evet, bunu tamamen anlıyordu. Hoşuna gitmiyordu ama anlıyordu.

Başını salladı.

"Canın yanacak Seren," dedi Blaise sessizce. "Muhtemelen çok acıyacak." Seren onun ciddi ses tonu karşısında yutkundu. "Ne kadar kötü?"

Cevap veren Kerrigan oldu. "Kaçmak isteyeceğin kadar kötü ama kaçarsan onu kontrol edemem. Eğer kontrolü kaybedersem..."

Büyük ihtimalle ölmüştü. Seren içinde bulundukları durumun ciddiyeti karşısında kesik kesik bir nefes aldı. "Pekâlâ. Sebep olduğun her türlü acıya katlanacağım."

Blaise ona saygılı bir bakış attı. "Sen benden daha cesur bir adamsın."

"Kadın demek istiyorsun."

Yüzünü ona doğru çevirdi. "İşte yine başladın, bana kadın." Kerrigan'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Yemin ederim, bana kompleks veriyor."

Seren onun bu oyunu karşısında başını salladı, son kısmı tam olarak anlamamıştı. Ama işin özü hakkında iyi bir fikri vardı.

Kerrigan'a baktığında, onun mizahtan yoksun olduğunu fark edince ayıldı.

Adama yaklaştı ama adam uzaklaştı. "İyi olduğunuzdan emin misiniz lordum?"

"Ben iyiyim." Sesi keskin ve kırılmıştı. İç geçirerek

başını salladı. "Peki kalkan ne zaman düşecek?"

"Dışarı çıkar çıkmaz." Kerrigan onun yanından geçip Blaise'e baktı. "Yeterli güce sahip olduğumda, hepimizi buradan Morgen'in ordusuyla birlikte takip edemeyeceği bir geleceğe ışınlayacağım. Yirminci yüzyılın yeterli olacağını düşünüyorum."

Blaise içini çekti. "Seren orada hiçbir şey anlamayacak."

"Fark eder mi? En azından oradan bir ejderha ya da gargoyle çıkarsa, bize yaklaşmadan insanlar tarafından vurulurlar. Vahşi olabilirler ama onlar bile napalmdan ya da silahlı bir füzeden kurtulamaz. Radar onları tespit ettiğinde, icaplarına bakılacak ve bunu biliyorlar. Bu onları en azından bir süreliğine yolumuzdan uzak tutacaktır."

"Yirminci yüzyıl nedir?" Seren sordu.

Blaise derin bir nefes verdi. "Hayal edebileceğin hiçbir şeye benzemeyen bir dünya." Tekrar Kerrigan'a baktı. "Bu onun hassasiyetlerini bozacak."

"Daha iyi bir yer düşünebiliyor musun?"

"Pek sayılmaz. Silahları konusunda haklısın. Ama bunun Morgen'i uzak tutacağını düşünüyor musun?"

"Hayır. Ancak, Adoni orduyu alarma geçirmeden portaldan her seferinde sadece iki kişi geçebilecek. Bunu çok az sorunla halledebiliriz."

Blaise başını salladı. "Peki ya bizimle birlikte olan gargoylolar? Gündüz saatlerinde pek uyum sağlayamıyorlar."

"Bırakın oturacak bir bina bulsunlar. Onlar benim sorunum değil. Onlara söz verdiğim tek şey Morgen'den kaçmaktı. Ondan sonra ne yapacakları onların bileceği iş."

Blaise ona baktı. "Kötü olmaktan gerçekten hoşlandığını hiç fark ettin mi?"

"Evet." Ama işin en tuhaf yanı, bunda çekici, neredeyse sevimli bulduğu bir şey olmasıydı. "Yardım etmek için ne yapabilirim? Bu mu?"

"Ölme," dediler hep bir ağızdan.

"Dürüstçe söyleyebilirim ki hayatta kalmak için elimden geleni yapacağım."

"Güzel," dedi Blaise dışarı bakmak için pencereye doğru yürürken. "Garafyn söz verdiği gibi onları tepeden aşağı indiriyor."

Kerrigan, kalbini sızlatan tanımlanamaz bir ifadeyle ona bakıyordu. Bu ifadede ona bir gün önce kanlarını paylaştıkları zaman gördüğü çocuğu hatırlatan bir şey vardı.

Ona karşı rol yaptığı kadar soğuk değildi ve kanını tutuşturan da içindeki erkekti. Onun içinde olmakla ilgili bir şey vardı. Ona dokunmak istemesine neden olan bir varlık.

Ama şimdi bunun için zamanları yoktu.

Kerrigan bakışlarını Seren'den Blaise'e çevirdi. "Unutma ki bizi zaman içinde kaydırmak beni daha da zayıflatacak ve Seren'den tekrar şarj olamayacağım. Bizi takip edebilecek her neyse onunla savaşmak sana ve gargoylere bağlı olacak."

Blaise başını eğdi. "Hiç korkmayın. Üstesinden gelebiliriz."

Kerrigan sol eldivenini çıkardı ve kemerinin içine soktu. "O zaman şu işi bitirelim."

Önce Blaise çıktı.

Seren, Kerrigan'ın yanında durakladı. Güneş ışığı saçlarının koyu dalgalarında oynayıyordu. Gözleri şimdi siyahtı, huzursuzdu ve ne olduğunu merak etti onun kasvetli ruh haline neden oluyordu. "Size güveniyorum lordum. Bu konuda bize zarar vermeyeceğinizi biliyorum."

Kerrigan o berrak, güven dolu yeşil gözlere bakarken nefes alamıyordu. Tanrı aşkına, hiç bu kadar saf olduğunu hatırlamıyordu. Şu anda bile Garafyn'in onlara ihanet etmesini bekliyordu. Bu gargoyle'un doğasında vardı.

Tıpkı doğasında yok etmek olduğu gibi.

Sadece Seren'i yok etmek istemiyordu. Kaşlarını çatarak elini Seren'in elinin üzerine koydu. Morgen'in tüm ordusundan daha fazla güce ve cesarete sahipti.

Saçlarının kokusunu içine çekmek için eğildi, sonra şefkatli bir öpücük kondurdu. dudaklarına bir öpücük kondurdu. Doğuştan gelen iyiliğin, tatlı kadınlığın tadını alıyordu ve doğrusu ondan daha fazlasını istiyordu. Onu üst kata çıkarmak ve günün geri kalanını onunla sevişerek geçirmek istiyordu.

Ama yapamadı. Önlerinde bekleyemeyecekleri bir savaş vardı. Tek umudu onu hayal kırıklığına uğratmamaktı.

Kerrigan geri çekilerek şatodan çıkıp Blaise'in onları beklediği bailey'e doğru ilerledi.

Mandrake'nin yanında durakladı. "Eğer düşersem madalyonumu al ve Seren'i hemen buradan götür. Onu saklayabildiğiniz her yere saklayın."

"Elimden geleni yapacağım."

"Güzel. Şimdi bırak da gidip en kötüsünü yapayım."

Seren'in Blaise'in temkinli bakışlarıyla buluştuğunu gördü ve onu eski ahşap asma köprüye kadar takip etti. Azalan güçlerine uzanarak, düşmanlarını kör etmeye yardımcı olması için dünyanın sisini çağırdı. Ejderha nefesi denen bu büyü, bir zamanlar Emrys Penmerlin'in, Uther'in Igraine'le yatabilmesi ve Kral Arthur'u masum soylu kadının üzerine salabilmesi için çağırdığı büyüünün aynısıydı.

Yoğun sis ileriye doğru yuvarlandı ve nemliliğinin içinden Morgen'i hissedebiliyordu. Sisın kaynağını biliyordu ve çok öfkeliydi. Onun ordusunu topladığını hissetti...

Birbirlerine çarpmadan önce ejderhaları aşağı çağırdı ve gargoylere tepeye tırmanmalarını emretti.

"Adoni! Oklarınızı hazırlayın!"

Ama onlara asla ateş emri vermezdi ve bunu biliyordu. Körü körüne Seren'e saldırıp onu öldürme ihtimali çok yüksekti.

Şimdi tam zamanıydı.

Derin bir nefes alarak kalkanı indirdi. Başındaki ağrı hemen kesildi. Bu rahatlama için minnettar olarak Seren'e döndü. Sol elini uzattı, ancak onun açık bakışlarıyla karşılaşınca durakladı.

Ona güveniyordu.

Kadının bakışlarındaki şefkati görünce kalbi duracak gibi oldu.

Yap hadi.

Bu onların kaçmak için tek şansıydı. Elini kadının göğüslerinin arasındaki vadiye yerleştirmeden önce bakışlarını daralttı. Onu çekerken yaşam gücünün anlık dalgalanmasını hissetti. Sıcaktı. Canlandırıcıydı.

Ama Seren acı dolu bir çığlık attığında daha yeni başlamıştı. Cesurca karşı koyarken gözleri yaşlarla doldu. Söz verdiği gibi, geri çekilmek için hiçbir hareket yapmadı. Tutuşunu kırmak için hiçbir hareket yapmadı. Gözyaşları gözlerini aşırp yanaklarından aşağı süzülürken dudakları titreyerek öylece durdu.

Acı dayanılmazdı ama yine de eski bir Amazon gibi güçlü duruyordu.

Kerrigan elini çekerken lanet okudu. Bunu yapamazdı. Ona yapamazdı. Bu şekilde yapamazdı.

Seren sendeleyerek geri çekildi. Kalbi acıyla çarparken onu göğsüne bastırdı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı usulca.

"Şimdi güçlü müsün?" Sözleri kesik kesik nefesler halinde çıkıyordu.

Hayır, değildi. Ama onu tekrar incitmeyi kendine yediremiyordu. Kafasını kaldırıp sisin içinden Blaise'in göz kırpmayan bakışlarıyla karşılaştı ve adamotunun ne olduğunu bildiğini fark etti.

Kerrigan'ın geri adım attığını biliyordu. Ama o mor bakışlarda küçümseme yoktu. Nefret de yoktu.

Eğer bilmeseydi, Blaise'in onunla gurur duyduğunu düşünecekti.

"Görünüşe göre savaşarak çıkacağız." Blaise anında ejderhayı aldı Form.

Kılıcını çeken Kerrigan, Garafyn ve Anir'in kendilerine yaklaştığını görmek için döndü. Arkalarından kıvrılan bir sis dalgasıyla uçarak gelip önüne kondular. Ürkütücü sarı ve kırmızı gözleri parlıyordu ve gri bedenleri sise neredeyse mükemmel bir şekilde karıştığı için onları gerçekten görebilmesinin tek yolu buydu.

"Gidelim," dedi Garafyn.

Blaise tek gözüyle çirkin yaratığa bakabilmek için başını eğdi. "Senden daha fazla olacağını sanıyordum?"

"Diğerleri geride kaldı. Siktir et onları. Her taş kendi başına. Bekleyecek vaktimiz yok."

Blaise ejderhasının başını eğerek alçak bir ses tonuyla konuştu. "Küçük bir sorunumuz var."

"Hayır," dedi Garafyn sertçe, "yok. Hadi gidelim."

Kerrigan başını salladı. "Gidemeyiz."

"Neden olmasın?"

Kerrigan onlarla savaşmak için kendini hazırladı. "Ondan beslenemem."

Garafyn'in kanat çırpışı sisi yararak çirkin yaratığın yüzündeki öfkeli ifadeyi görmesini sağladı. Gözleri sisin içinde ürkütücü bir şekilde kırmızı parlıyordu. "Yapamaz mısın yoksa yapmaz mısın?"

"Yapamam."

"Saçmalık!" Garafyn homurdandı. "Ne zamandır insanları öldürüyorsun? Altı yüz yıl ya da onun gibi bir şey mi? Bunu yaptığını sayısız kez gördüm. Şimdi bana aptalca davranma. Kahretsin." Sisine içine bakmaya çalışırken omzunun üzerinden baktı. Diğerlerini duyabiliyorlardı ama göremiyorlardı. "Burada bir araba yoluna dönüşmek üzereyiz, Kerrigan. Bir şeyler yap."

Kerrigan homurdandı. "Senin bir tezgah olacağını sanıyordum."

"Hayır, ikimizin de pek affedici olmadığını bildiğimiz Kraliçe Kaltak'a kazık attım. Bu noktada bir tezgahı bile değerlendirmiyorum. Tabii bir top gibi büyüyüp evcil hayvanının suyunu emmezsen."

Blaise gargoylere doğru ilerledi. "Bence onları öldürmelisin, Kerrigan."

Anir Blaise'e tısladı. "O zaman ejderhayı em," dedi Kerrigan'a. "O değersiz bir ölçek parçası."

Kerrigan onlarla alay etti. "Ben hiçbir erkeğin enerjisini emmem. Asla."

Seren Kerrigan'ın elini tuttu. Morgen'in ordusu onlara doğru yaklaşıyordu ve kalbi, ilerleyen yaratıkların vahşi sesiyle çarpıyordu. Adımları ve homurtuları etraflarında yankılanıyordu. Bu ses sisi karıştırdı ve taş duvarlar.

Gittikçe yaklaşıyorlardı.

Her an etrafları sarılabilirdi.

Seren aniden kafasının içinde bir sesin fısıldadığını duydu. İçgüdüsel olarak, bunun Kerrigan'ın geçmişte kullandıklarına benzer bir büyü olduğunu biliyordu.

Onunla konuşanın büyüğü olduğunu fark etti. Bir gün önce uyandırdığı güçleriydi. Gözlerini kapatarak onu dinledi ve kelimeleri yüksek sesle tekrarlardı. Bunu yaparken, etrafındaki hava sanki cızırtı ve yankı. Sisin içinde bir şey çatırdadı ve etraflarındaki renkleri kıvılcımlandırdı.

"O ne yapıyor?" Garafyn sordu.

"Bizi bu durumdan kurtarmak." Kerrigan onu kollarına çekti ve onunla birlikte ilahi söylemeye başladı.

Seren onu takip etti. İkisi sihirlerini birleştirirken insanların çığlıklarını duydu.

Bir an asma köprünün üzerindeydiler, bir an sonra ise açık bir arazinin ortasında duruyorlardı. Morgen ya da ordusundan hiçbir iz yoktu.

Gözlerini açan Seren etrafına bakındı. Gün ışığında bir tür ormanda gibi görünüyorlardı. Tepelerinde bir şeyin uçtuğunu görünce kaşlarını çattı. İlk başta bunun bir ejderha olduğunu düşündü, ama kanatları hareket etmiyordu.

Kocaman ve gümüş

rengindeydi... "Bu da

ne?"

Kerrigan onun işaret ettiği şeye baktı. "Bir uçak." Kaşlarını

çattı. "Bir ne?"

"Büyük. Gümüş. Kuş," dedi Garafyn sinirli bir şekilde, her heceyi vurgulayarak sanki basit zekalıydı. "İnsanlar içine tırmanıyor ve bir yerden başka bir yere uçuyorlar."

Seren onu tekrar görmek için yukarı baktı ama çoktan gitmişti. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır."

Buna inanamıyordu, uçağı tekrar görmek istiyordu. Ama etrafına bakındığında Kerrigan'ın iyi görünmediğini fark etti. Yüz hatları sıkışmış ve çizilmişti.

"İyi misin?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," dedi alaycı bir tavırla.

Blaise tekrar bir erkeğe dönüştü. "Ne zaman ve nerede olduğumuza dair bir tahmini olan var mı?"

Kerrigan kılıcını kınına soktu. "Emin değilim. Belli belirsiz New York'un taşrasına benziyor. Stirling Ormanı, sanırım."

Seren onun sözleri karşısında kaşlarını çattı. "New York mu? Eskisine ne oldu?"

Adamlar onun sorusunu duymazdan geldiler.

Blaise Garafyn ve Anir'e doğru döndü. "Gargoyleleri saklamamız gerekiyor.
Canavarlar, gidip çömelecek bir bina bulun."

Garafyn dudağını büktü. "Ejderha, git bir-"

Kerrigan, "Yeter," diyerek onların sözünü kesti. "Blaise haklı. Birinin hepimizi bir arada görmesi göze alabileceğimiz son şey."

Garafyn ona hırladı. "Evet, bir çim süsü gibi davranmaktan bıktım."

"Çim süsü nedir?" Seren tekrar denedi.

Garafyn tiksintili bir nefes verdi. "Köpeklerin üzerine işediği bir bahçede duran bir heykel."

"Evet," dedi Anir, "kısacası biziz. New York'tan gerçekten nefret ediyorum."

Blaise homurdandı. "Hey, en azından saklanabileceğin bir sürü bina var." Garafyn hiç de eğlenmiş görünmüyordu.

Kerrigan gargoylelere şeytani bir bakış attı. "İstedığınız zaman Orta Çağ'a ya da Camelot'a dönmekte özgürsünüz."

"Evet, doğru," dedi Anir. "Sanki o insanlar bizi bir kazığa bağlayıp yakmıyorlar. Taşın kolay yanmadığını anladıklarında gerçekten kafaları karışıyor. Camelot'a gelince, siktir et onu."

"Evet," diye hırladı Garafyn. "Özellikle de Kraliçe Kaltak'ın canına okuduktan sonra." Kerrigan'a baktı. "Siz nereye gidiyorsunuz?"

Onlar cevap veremedi, yanlarında parlak bir şey parladı.

Bir Adoni önlerine inmek için geldiğinde Kerrigan döndü. Tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Sizin bir eviniz yok mu?" Kılıcını çekti, Adoni'ye doğru hamle yaptı ama Adoni geri adım attı.

Bunu yaptığı anda Garafyn onun boynunu kırdı.

Adoni, Kerrigan'ın ayaklarının dibine düşüp öldü.

Kerrigan dudağını büktü. "Bunu yapmak zorunda mıydın?" "Yardım ettiğimi sanıyordum."

"Beslenmem gerekiyor ve bu benim için harika bir yiyecek kaynağı olabilirdi." Garafyn teslim olmak için ellerini kaldırdı.

"Başka bir iyi arkadaşımız bizi bulmadan önce nereye saklanabileceğimiz konusunda bir önerisi olan var mı?" Anir sordu.

Garafyn nefesinin altından, "Plüton'u düşünüyorum," dedi.

Kerrigan bu tuhaf kelimeyi hiç kabul etmedi. "Hareketli bir şeye ihtiyacımız var. Hareket halinde olursak yerimizi tespit etmekte zorlanırlar."

"Bekle," dedi Anir sesinde bir uyarı notuyla, "*X-Files*'ın bir bölümünü izledim. Mulder Batı Yakası'na ulaştığı anda adamın kafası patlıyor. Bunun biz olmasını istemiyorum."

Seren onların konuşmaları karşısında tamamen şaşkına dönmüştü. "Lütfen biri bana neler olduğunu anlatsın."

Garafyn ona alaycı bir bakış attı. "Nasıl öleceğimizi tartışıyoruz. Anir kafa patlamasına oy veriyor. Benim oyum ise bağırsakların deşilmesi. *Acı verici* bir şekilde karın deşme."

"Kapa çeneni," dedi Blaise Seren'e dönmeden önce. "Bizi hızlıca hareket ettirecek bir şeyler bulmalıyız."

"Eminim atlar vardır-"

"Çok yavaş. Bundan çok daha hızlı hareket eden ve yorulmayan bir şeye ihtiyacımız var."

Kerrigan sanki gözlerinin arasında bir ağrı varmış gibi başını ovuşturdu. "Bize bir mobil ev yapacak kadar enerjim kaldı. Sanırım. Ama yakında beslenmem gerekecek ve-"

Başka bir Adoni ortaya çıkınca sesi kesildi. Seren'i görmeden bir an önce gözleri kıpkırmızı oldu. İki kişi daha içeri girerken hava çatırdadı.

Adoni onlara saldırdı.

Anir birini yakalarken diğer ikisi Seren'e saldırdı. Kerrigan birini geri püskürtmek için kılıcını savurdu.

Seren güçlerini diğerini patlatmak için kullandı ama onun üzerinde hiçbir etkisi olmadı. Kadın saldırdı ve darbeleri adamın üzerinden sıyrıldı.

Adoni onun saçlarını tuttu ve güldü. Sanki onu zamanda geriye götürmek üzereymiş gibi etraflarındaki hava parıldadı.

Panikleyerek, Kerrigan'ın dövüştüğü kişiyi Blaise'e doğru fırlattığını gördü, o da Kerrigan ona doğru koşabilsin diye Blaise'e saldırdı.

Onlara ulaşmadan Garafyn onu tutan Adoni'yi yakaladı ve sırt üstü çevirdi. "Sipariş üzerine yapılmış bir vegemite Adoni. Ye onları, huysuz."

Kerrigan elini Adoni'nin göğsünün üzerine koyduğunda Seren irkildi. Yaratık acı içinde çılgılık atarken Blaise bir tanesini öldürdü ve Anir de savaştığı Adoni'nin işini bitirdi.

Adoni'nin rengi solsa bile Kerrigan'ın yüzüne rengin geri gelmesini izledi. Başka tarafa bakmak istedi ama yapamadı. Kerrigan'ın hayatta kalmak için yapmak zorunda kaldığı şeyin acımasızlığı karşısında büyülenmişti. Bunu ona yaptığı için Morgen'a lanet olsun. Bir kadının sadist doğası yüzünden Kerrigan'ın bu hale gelmesi doğru değildi.

Ama bu düşünce aklından geçerken bile, Kerrigan rahatlamış bir iç çekti. Ayağa kalktığında, Londra'da tanıştığı o korkutucu şövalye yine karşısındaydı.

Garafyn gülümser gibi oldu. "Son damlasına kadar iyi, ha?"

"Bana bulaşma Garafyn," diye uyardı Kerrigan. "Şu anda kanatlarını sırtından çekip çıkaracak ve bunu yaparken de gülecek pozisyondayım."

"İyi bir noktaya değindin."

Kerrigan onları yola benzeyen bir yere götürdü, ancak yolun tuhaf siyah bir yüzeyi vardı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Sıcaktı, üzerinde hem kırık hem de düz çizgiler vardı. Oraya varır varmaz, birdenbire dev bir şey belirdi.

Tekerlekleri olan büyük, uzun bir kutuya benziyordu. Bir vagon

olamayacak kadar büyüktü. "Bu bir ev mi?" diye sordu.

"Sayılır," dedi Anir. "Bu bir mobil ev."

Onun sözleri karşısında şaşkına dönmüştü. "Bir ev nasıl mobil

olabilir?" Anir güldü. "İçeri girin ve görün."

Kerrigan kapıyı açtı. "O haklı, Seren. Daha fazlası gelmeden içeri girmeli ve buradan gitmeliyiz."

Seren, Blaise'i tuhaf cihazın içine kadar takip etti. Blaise onu iki bankın çevrelediği bir masaya doğru çekerken, gargoyleler içeri girip kanatlarını etraflarına sardılar. Kerrigan da onlara katıldı ve kapıyı kapattı.

"Ben sürerim," dedi Blaise.

"Duh," dedi Garafyn. "Kerrigan'ın dinlenmesi gerekiyor. Anir ve ben polislerin araba kullanan heykeller görmeye alışık olduğunu sanmadığım için bizi kenara çektiririz ve oradaki Queenie de hiç otoyol ya da araba görmediği için bizi öldürür."

daha önce." Sanki aklına başka bir fikir gelmiş gibi durakladı. "Araba kullanmayı biliyorsun, değil mi?"

Blaise şeytani bir sırıtma yaptı. "Sanırım *göreceğiz*, ha?"

Garafyn'in midesi bulanmış gibiydi. "Adamotlarından gerçekten nefret ederim."

Kerrigan gargoyale'a bakarak başını salladı. Garip bir şekilde Garafyn'den hoşlanmaya başlamıştı ve bu onu gerçekten korkutuyordu.

Blaise direksiyona geçmek için öne doğru ilerlerken Garafyn'e, "Rahatla," dedi. Mandrake'ye baktı. "Arka yollardan gittiğinizden emin olun."

"Ne? Bir ABD şehrinde büyük bir savaş istemiyor musunuz?"

"Bu umurumda bile değil. Ama hızlı hareket etmemiz gerekiyor ve trafik sıkışıklığı yaşamak istemiyorum."

"İyi bir noktaya değindin." Blaise oturdu, sonra motoru çalıştırırken Kerrigan gözlerini kapatıp biraz dinlenebilmek için küçük koltuk sırasına geçti.

Blaise onları yola çekti ve boş otoyolda ilerlemeye başladı.

Seren oturduğu yerden kalktı ve Kerrigan'ı arka tarafa kadar takip etti.
Hepsi

Her şey düşünüldüğünde, oldukça sakın davranıyordu ama Camelot'tan sonra yirmi birinci yüzyılın mucizeleri muhtemelen onun için ılımlıydı.

"Ne?" diye sordu adam, kadın onun yanına

otururken. "Bizi yine bulacaklar, değil mi?"

Kızın sesinde duyduğu korku karşısında iç çekti. Bir yanı onu teselli etmek istiyordu ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Bunun yerine dürüst olmayı seçti. Neyle karşı karşıya olduklarını bilmeye hakkı vardı. "Evet."

"O zaman ne yapacağız?"

Onun yeşil gözlerinde parlayan endişeyi görmek için gözlerini açtı. "Kaçmaya devam edeceğiz, Seren. Yapabileceğimiz tek şey bu."

"Ama ne kadar süre

için?" "Ne kadar

sürerse."

"Biliyorsun," dedi Garafyn masadan. "İkiniz ayrılırsanız saklanmak daha kolay olur. Üç Merlin'in gücünü gözden kaçırmak oldukça zor. Ama bir..."

"Onu korumasız bırakmayacağım," diye homurdandı

Kerrigan. Garafyn kaşlarını çattı. "Ne zamandan beri

vicdanın var senin?" "Benim vicdanım yok."

"O zaman neden onu koruyoruz?"

Kerrigan cevap vermedi. Doğrusu ne söyleyeceğini bilmiyordu. Dürüst olmak gerekirse bunu neden yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Onu koruyarak elde edeceği hiçbir şey yoktu. Gerçekten de yoktu.

Sadece kaçınılmaz olanı geciktiriyorlardı. Morgen onları tekrar tekrar bulacaktı. Acımasız olacaktı.

Seren'in bakışlarıyla buluşabilmek için başını eğdi. "Biliyor musun, seni ilk tanıdığımdan beri başıma bela olmaktan başka bir şey olmadın."

Alınmak yerine gülümsedi. "Siz gelip beni bildiğim her şeyden uzaklaştırdığınızda ben kendi işime bakıyordum lordum."

Gülümseyerek uzandı ve kızın yanağındaki bir tutam saçını geriye doğru taradı. Teni çok yumuşaktı. Sıcaktı. Tüm hayatı boyunca, hiç bu kadar

Elini tutup onu cehenneme kadar takip edene kadar nezaket.

Tek sorun meleklerin cehennemde, şeytanların da cennette yaşayamamasıydı.

Kerrigan motorun uğultusunu dinledi. Seren bu zaman diliminde buraya ait değildi. Yeni bir dil ęrenmesi gerekecekti. En basit işleri nasıl yapacağını yeniden ęrenmeliydi. Bu dőnyada hayatta kalmak hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Bu kağışı planlayan salak kimdi?" Kerrigan acı acı sordu.

Cevap veren Blaise oldu. "Beyinlerinin yerinde taş olan iki kişi."

Garafyn ęfkeyle, "Buna iğerliyorum," dedi. "İkinizden birinin daha iyi bir ęnerisi yok gibiydi."

Kerrigan, Seren'in yanağının yumuşaklığını okşamaya devam ederken yorum yapmadı.

Nereye saklanabilirler ki? Geręekten mi?

Bunlar iki gargoyle, bir albino ejderha, bir iblis lordu ve tek hayali dokumacı olmak olan basit bir hizmetęiydi. Hiç de dikkat çekici değillerdi. Seren'in yakında hamileliğinin ağırlaşacağı geręeęinden bahsetmiyorum bile. O zaman hareket edemeyecekti. Koşamayacak ya da savaşamayacaktı. Bu hamileliğin onun gőçleri üzerinde ne tőr etkileri olacağını bilmiyordu.

Başka kadınlarla birlikte olmaya ihtiyaçı vardı. Bunu atlatmasına yardım edebilecek biriyle. Onu ondan daha iyi koruyabilecek biriyle.

Çocuklar ya da doğum hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Sadece nasıl can alınacağını biliyordu.

Eğer tek bir dileği olsaydı, o da Seren'le baş başa huzurlu bir gőn geçirmek olurdu. Onunla, onu esir alan kişi ya da koruyucusu olarak değil, saf ve basit bir erkek olarak geğireceği bir gőn. Ama onun hayatında basit olan hiçbir şey yoktu. Saflığa gelince... Elinden gelse gőlerdi.

Hayır, bitmişti. İyi bir mőcadele vermişlerdi. Ama sonunda, geręeęi biliyordu.

"Garafyn. Anir."

Gargoyleler ona baktı. Kerrigan eğildi ve boynundaki madalyonu çıkardı. Kılıcının gömülü olduğu taşın yanında bulduğu parçayı incelemek için bir an durdu. Madalyonun önemini ona açıklayan kişi Morgen olmuştu. Bir Merlin'in elindeyken gücünü artırırđı. Ayrıca bir Merlin'in insan dünyasında zayıf düşmesi halinde onu Camelot'a geri döndürmeye de yarayabilirdi. Gargoylelerin ya da büyüsü olmayan diğerlerine belirli güçleri kanalizetmelerine izin verecekti.

Bu sayede çirkin yaratıklar artık Morgen tarafından görülemeyecekti. Ondan saklanabileceklerdi. Ama bundan da öte, Merlin'in bir portal açıp onları göndermesine gerek kalmadan zamanda yolculuk etme yeteneğine sahip olacaklardı.

Hâlâ gargoylelerin taş bedenlerinde lanetlenmiş olsalar da Garafyn ve Anir özgür olacaktı.

İç geçirerek tılsımı Garafyn'e fırlattı, o da tek pençeli eliyle tılsımı yakaladı.

Gargoyle bunun ne olduğunu anlayınca ağzı açık kaldı.

"Verilen hizmetler için ödeme."

Gargoyleler birbirlerine şaşkın şaşkın baktılar.

"Morgen'in yaptığı gibi bizi köle olarak tutmayacaksın değil mi?"

Garafyn sordu. Kerrigan başını salladı. "Yeterince kölelik oldu. Artık özgürsünüz."
Göz ucuyla Seren'in yüzündeki ağlamaklı ifadeyi gördü.

Garafyn madalyonu boynuna takarken eli gerçekten titredi. İki saniye sonra gargoyleler ortadan kayboldu.

"Gerçekten çok nazıksın," dedi usulca. Minik eli onunkini tutarken o kadar güzeldi ki. Bu kadar küçük bir şey ona nasıl bu kadar derinden dokunabilirdi?

Yine de onun duygusallığıyla alay etti. "Ben nezaketten ne anlarım ki?"

Nazik bir gülümseme dudaklarını bükerek elini kaldırdı ve bir ömür boyu savaşmaktan yara bere içinde kalmış parmak eklemlerine tatlı bir öpücük kondurdu. "Sen öğrenme."

Hayır, değildi. Her zaman olduğu gibiydi. Soğuk. Hesapçı. Çünkü öyle olmasaydı, yapmak üzere olduğu şeyi asla yapamazdı.

Kerrigan dikiz aynasından Blaise'in kaşlarını çattığını gördü ama bakışlarını hemen kaçırıldı. Garafyn haklıydı. Sahip oldukları tek umut ayrılmaktı.

Ve bu yapmak istediği son şeydi.

Derin bir nefes alarak gözlerini kapattı. "Brea! Kılıcını geri istiyorsan, gel ve al."

Bölüm 14

Kerrigan, güçleriyle Kelt tanrısını **yanlarına çağırırken Seren'in** soluğunun **kesildiğini duydu**. Tek umudu Brea'nın onu dinliyor olmasıydı. Ama Tuatha Dé Danann'ın kılıcı ne kadar çok geri istediği düşünülürse, Brea'nın ortaya çıkacağına dair iyi bir bahse girebilirdi.

Belalı biri olmak buraya kadarmış. Birinci sınıf bir ahmak olmak üzereydi.
Peki ne için?

Ucuz bir köylü parçası.

Kerrigan öfkeyle bu düşünceyi bastırdı. Bu Seren değildi ve o da bunu biliyordu. O çok daha fazlasıydı. Ve onun hakkındaki gerçeği bilmesinden nefret ediyordu. Çünkü sonunda bu onun çöküşüydü. Onun gözlerine bakıp kullanılacak bir piyondan daha fazlasını gördüğü, kalbine bakıp masum şefkati gördüğü an kendi sonunu hazırlamıştı.
yıkım rotası.

Kahretsin, tam bir aptaldı. Ve her geçen dakika daha da büyük bir aptala dönüşüyordu.

Brea, Kerrigan ve Seren'in önündeki koltuğa hızla otururken Blaise arabayı ıssız yolun kenarına çekti. Bir kot pantolon ve balıkçı yaka giymişti,
Brea bu zaman diliminde tamamen evindeymiş gibi görünüyordu. Tanrı'nın karanlık gözleri onlara bakarken şüphe doluydu.

"Beni neden çağırdınız?"

Kerrigan, hiçbir mantıklı gelmeyen birçok nedenini düşünürken durakladı. Bunu neden yaptığını gerçekten bilmiyordu. Tek bir temel gerçek var ki o da yapılacak doğru şeyin bu olduğudur.

Daha önce hiç doğru şeyi yapmadın.

Bu doğrudu. Yapmamıştı ama yine de kendini bunu yapmaktan alıkoyamıyordu. *Masum biriyle kan ticareti yaparsan böyle olur. Seni bozan onun saflığı.*

Yine de kızın masumiyeti, küçücük elini onunkinin içine soktuğu ve onu atının terkisine çekmesine izin verdiği anda onu bozmuştu.

O aptalca güven eylemiyle geleceğini mahvettiğini düşündüğünde yanılmıştı. Tek bir bencillik eylemiyle yok edilen onun geleceğiydi.

Hayır, onun felaketi bencillik değildi. Tamamen başka bir şeydi. Daha önce hiç hissetmediği bir şey.

Şefkat. Sıcaklık. Ve adını koymaya cesaret edemediği başka bir duygu çünkü onun gibi bir şey için uygun değildi. Bu, ona layık olanlar için asil bir duyguydu.

Seren gibi biri için bu bir duyguydu.

Brea'nın bakışlarını eşit bir şekilde karşıladı. "Seren'i Avalon'a götürmeni istiyorum." Kerrigan bu sözler karşısında en çok kimin yüzünün

afalladığından emin değildi, Ama Brea'nın yüz ifadesinin çok komik olduğunu kabul etmek zorundaydı. Ne yazık ki gülmek istemiyordu.

Seren'in yüzü solgunlaşırken bir elini onun pazularına doladı. "Sensiz gitmeyeceğim," dedi sesi kırılarak.

Bu sözler onun daha önce hiç tanışmadığı bir parçasına hitap ediyordu. Tamamen kusurlu olduğunu düşündüğü bir parçasına.

Kalbi.

Ve Şimdi kırılıyordu. Ama bu yapılmak zorundaydı. Başka seçenek yoktu. Onu güvende tutmak istiyorsa olmaz.

Elini onunkinin üzerine koydu ve hafifęe sıkarak güvence verdi. "Sana orada katılacağım."

Brea gözlerini ona dikti. Tanrı onun yalan söylediğini biliyordu ve Blaise'in yüzündeki ifadeye bakılırsa o da biliyordu.

Seren ona bakarken gözleri acıyla doluydu. Ona güvenmişti ve bu güveni yıkıyor olmaktan nefret ediyordu. "Neden beni almıyorsun?"

Kadının elinin altındaki yumuŐaklıđın tadını ęıkardı. Çok kğk bir eldi ama yine de onu temellerinden sarsacak güce sahipti. Ona daha önce hiç yapmadığı Şeyleri yaptırıyordu. Birini nemsemiği zaman geręekten yapması gerekenin uzaklaşmak olduğunu biliyordu.

Derin bir nefes alarak en iyi yaptığı Şeyi yaptı. Yalan söyledi. "Yapamam, Seren. Perdenin içinden geçerken bir refakatęiye ihtiyacınız olacak ve ben

anahtarımı ęirkin yaratıklara verdim." Bunun zerine yeşil gözleri parladı. "Benim bir anahtarım var."

Kadın kırmızı tuniğin altından eşleşen bir madalyon ęıkarıp ona uzattığında afalladı. Ağzının açık kalmaması için ęenesini kapattı. "Bunu nereden buldun?"

"Annem bunu bana rüyamda verdi."

ŐŐte bu ilginęti ve eğer daha fazla zamanları olsaydı, onu bu konuda daha fazla sorgulardı. Ama onun bir tılsıma sahip olması hiçbir Şeyi deđiŐtirmedi. Aksine, kararlılığını daha da gğlendirdi.

"Avalon'da seninle tanışması ve başına bir Şey gelmemesini sağlaması için Brea'ya ihtiyacın olacak."

"Ama sen neden gelmiyorsun?"

"Morgen onu bulmadan önce gidip dokuma tezgâhını almalıyım... tabii henüz bulmadıysa. Sen Brea ile git, ben de en kısa zamanda Avalon'da sana katılacağım."

Blaise onların oturduğu arka tarafa doğru ilerlerken Kerrigan ayağa kalktı. "Ona dikkat et," dedi sertçe adamotuna. "Brea'yla dışarıda konuşmam gerek. Tek başıma."

Blaise başını salladı, aynı anda Seren de itiraz etti. Onun peşinden gitmek için ayağa kalkıyordu.

Kerrigan onu nazikçe koltuğuna doğru iterken, "Hemen döneceğim," diye söz verdi.

Yeşil gözlerini tehditkâr bir şekilde ona dikti. "Öyle olsanız iyi olur lordum."

Seren'in onları duymaması için Brea'yı dışarı çıkarmadan önce onun esnek yanağını avucunun içine alarak başını ona doğru eğdi. Birkaç küçük buzağı ve ineğin otladığını görebildiği küçük bir meranın yanına park etmişlerdi. Neyse ki tuhaf kıyafetlerini fark edecek ya da arıza yapıp yapmadıklarını soracak başka araba yoktu.

Ama bu uzun sürmeyecekti. Biri onları durdurup sorgulamadan önce buradan çıkmaları gerekiyordu. Ya da daha kötüsü, Morgen onları tekrar bulmadan önce.

"Kılıçla ilgili bir şey mi söyledin?" Brea karavandan çıkar çıkmaz sordu.

Kerrigan, Seren'in onları duyamayacağından emin olmak için kapıyı kapatırken başını salladı. "Bana onu şahsen koruyacağına söz ver, ben de karşılığında sana kılıcı vereyim."

Brea hâlâ onun samimiyetinden pek emin görünmüyordu. "Orada bir 'ama' var, hissediyorum."

Tanrı zekiydi, statüsü ve doğumu göz önüne alındığında bu o kadar da şaşırtıcı değildi. "Söz vermeni istiyorum, çocuğum yeterince büyüdüğünde

kendisine teslim edilecektir." "Bu

kadar mı?"

Kerrigan başını salladı.

İnançsızlık Brea'nın alnını kararttı, sanki hâlâ işitme duyusunun kusurlu olmadığına inanmakta güçlük çekiyormuş gibiydi. "Benim sözüme güvenir misin?"

Kerrigan da buna inanmakta güçlük çekiyordu. Ama bu konuda başka seçeneği yoktu. Seren ve çocukları için sunabileceği en iyi şey buydu. "Tanrıça Danu üzerine yemin edersen, evet. Bunun arkasında durmaktan başka seçeneğin olmayacağını biliyorum."

Brea ona kaşlarını çatı. Sanki sıra dışı bir şey sezmiş gibi yaklaştı. "Sende ne değişti?"

Kerrigan ondan uzaklaştı, tanrının ilgisinin yoğunluğundan rahatsız olmuştu. "Sen neden bahsediyorsun?"

Tanrı sanki bilinmeyen bir nesneyi inceliyormuş gibi başını eğdi. "Neşeli Gard'da Caliburn'ü senden ilk almaya çalıştığım zamanki gibi değilsin."

Bu sözler onun öfkesini alevlendirdi. Onun bu sözleri Duyguları bir başkası için çok açıktı. Kendisi için hiçbir şey ifade etmemesi gereken küçük bir kadına olan zaafını başka kimsenin bilmesini istemiyordu.

Ve yine de her şeyi kastediyordu.

"Aptal olma. Benimle ilgili hiçbir şey değişmedi. Eskisi gibiyim."

Brea'nın kaşları daha da çatıldı. Şaşırtıcı bir şekilde, tanrı onun teklifi karşısında tereddüt etti. "Eğer Caliburn'ü alırsam, tekrar ölümlü olacağının farkına varacaksın. Kanayacaksın."

"Biliyorum."

"İkinizin yaptığı savaşlar yüzünden Morgen sizi öldürecek."

Kerrigan dişlerini sıktı. Tanrı orada yanılıyordu. Morgen bunun için fazla kinciydi. Onu öldürmeyecekti. Ölümü dilemesi ve yalvarması için elinden geleni yapacaktı.

Bu ona asla veremeyeceği bir tatmindi.

Ama bunu Brea'ya söylemedi. Onun yerine Tanrı'yla erkek erkeğe yüzleşti.

"Onu Avalon'a götüreceğinize ve orada kimsenin ona ya da bebeğe zarar vermeyeceğinden emin olacağınıza dair bize söz verin."

Brea ilk kez itiraz etmedi. "Sana söz veriyorum."

"Danu'nun kanı üzerine."

"Danu'nun kanı üzerine." Brea elini uzattı. "Şimdi kılıcı bana ver."

Kerrigan başını salladı. Bunu yapamazdı. Henüz yapamazdı. "Eğer yaparsam, Seren beni kılıcım olmadan gördüğü anda bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktır. Onu al, Avalon'un duvarları arasında güvenli bir şekilde saklandığında kılıcı sana vereceğim."

Brea alay etti. "Sana güvendiğimi bir an bile düşündün mü iblis? Özellikle de geçmişte yaptıklarından sonra?"

"Sana söz veriyorum."

Brea dudağını büktü. "Bu senin hayatın kadar değersiz."

Bu sözler için Tanrı'yı suçlayamazdı. Brea haklıydı. "Seren bir şeyden şüphelenirse seninle gelmez."

Brea geri adım attı, sonra avucunu gökyüzüne doğru kaldırdı. Elinde başka bir kılıç belirmeden bir an önce bir ışık parladı. Parlak cilalı çelikten yapılmıştı, deri kaplı bir sapı ve ejderha gözü vardı. kabzaya yerleştirilmiş taş.

Kerrigan kaşlarını çatı. Eğer bilmeseydi, bunun Caliburn olduğuna yemin edebilirdi.

Brea kılıcı ona doğru uzatırken, "Hiçbir gücü yok," dedi. "Ama ona dokunmadıkça bunu bilemeyecek."

Bu iyi bir plandı ve ilk kez buna ekleyeceği başka bir şey yoktu.

İç geçiren Kerrigan, Caliburn'ün kemerini çözmeden önce başını eğdi. Kılıcın kafasının içinde çılgılık attığını duyabiliyordu. Gitmesine izin vermemesi için ona yalvardığını duyabiliyordu. *Ben seninim... Biz birbirimize aitiz.*

Yüzyıllardır ikisi birlikteydi...

Benim diyebileceği tek şey buydu. Onun için gerçekten önemli olan tek şey. Güç. Güç. Bu kılıç onu kral yapmıştı. Bir çocuğu bir adama dönüştürmüştü.

Tüm hayatı boyunca, bu kılıç ona göz kulak olan tek şeydi.

Kılıcın gücü onu tüketirken Kerrigan Caliburn'ü avucunda sıkıca tuttu. Bu kılıcı tuttuğu sürece kimse ona dokunamazdı. Kimse ona zarar veremezdi.

Her şeyi bırakıyordu.

Aptal olma.

Seren'in onu göremeyeceğini bildiği için renkli camlara baktı. Ama o içerideydi ve onu Morgen'den koruyabilecek tek kişi oydu.

Kılıcı ya da faresi.

Küfrederek kılıcı Brea'ya uzattı, bunu yapmak elini yaksa da.

Tanrının yüzündeki şok ifadesi gerçekten paha biçilemezdi. Elindeki kılıca sanki yok olmasını bekliyormuş gibi baktı. "Gerçekten de o."

Kerrigan, Brea'nın diğer elinden sahte kılıcı kapıp kalçasına bağlarken hiçbir şey söylemedi. "Bunu bilmemeli. Asla."

Brea cevap vermedi. Sadece Caliburn'a sanki bir hayaletmiş gibi bakmaya devam etti.

Keşke öyle olsaydı. Kerrigan'ın Caliburn'ü kaybettiğinde içinde hissettiği yokluk, daha önce hiç hissetmediği kadar derin bir acıydı. Sanki hayatı bir parçasını kaybetmiş gibiydi. Ve onu geri almamak için tüm iradesini kullanması gerekiyordu.

Ama yapamazdı ve bunu biliyordu.

Kerrigan Brea'ya bakmadan tanrının yanından geçip karavana geri döndü.

Sürücü koltuğunun yanında Adoni'lerden birinin belirmesiyle aynı anda içeri girdi. Sahte kılıcını kınından çıkarırken öfkeden deliye dönmüştü. Erkek Adoni ona doğru hamle yaptı. Adoni dudaklarına onları kesen bir darbe indirirken Kerrigan tısladı. Yüzyıllar sonra ilk kez, Adoni'nin acısını hissetti. kendi kanının tuzunu tattı.

Gözleri alev alev yanarken kılıcını Adoni'nin bedenine sapladı ve sonra onu çekip kurtardı.

"Fazla zamanımız yok," dedi Seren ve Blaise'e yaklaşırken. "Eğer hareket etmezsek bizi bulabilirler."

Blaise'in kesik dudağına şaşkınlıkla baktığını fark etti ama neyse ki Seren kılıcın gücünün bu kısmını anlamamıştı.

Kanı silen Kerrigan, Seren'i ayağa kaldırdı. "Şimdi Brea'yla gitmelisin." Blaise'in kaşlarını çatmasıyla karşılaştı. "Senin de onunla gitmene ve onu korumana ihtiyacım var."

Seren karavanın ortasında durup daha ileri gitmeyi reddederken hızla, "Hayır," dedi. "Brea'yla gideceğim ama Blaise'in seninle gitmesini tercih ederim."

Bir şey olur da ona ihtiyacınız olursa diye tezgahı alın."

Kerrigan tartışmaya başladı ama daha iyi biliyordu. Kaybedecek zamanları yoktu. Ayrıca, Blaise bu işi kolaylaştıracaktı. Kolyeyi ve tezgahı mandrake ile birlikte Avalon'a gönderebilirdi.

Başını sallayarak Seren'i dar koridordan kapıya ve Brea'nın beklediği yolun kenarına götürdü. Neyse ki tanrı kılıcı onların göremeyeceği bir yere saklamıştı.

Brea'nın önünde durması için onu hareket ettirdiğinde Kerrigan rahatlamış bir nefes verdi.

Kerrigan elini bıraktığında Seren kalbinin sıkıştığını hissetti. Bu işte doğru olmayan bir şeyler vardı. Adını koyamadığı bir şey. Sanki bir umutsuzluk havası onu sarmıştı.

Ne planlıyordu?

"Dikkatli olacak mısın?" diye sordu, bıyıklarının avuçlarına batışını hissedebilmek için yüzünü ellerinin arasına alarak. Yine de ona doğrudan bakmaktan kaçındı.

"Evet. Dikkatli olacağım."

"Söz mü?"

Bu, adamın ona bakmasını sağlamayı başardı. "Söz veriyorum."

Bir an için adamın gözlerindeki koyu kırmızı közleri, bir parça yanaklarında gölge. Şövalyesi gelmiş geçmiş en yakışıklı adamdı.

"Dönüşünüze kadar dakikaları sayıyor olacağım."

Gözlerindeki karanlık hüznü geri döndü. "Ben de öyle."

Onu kollarının arasına çekti. Adam onu baştan aşağı ısıtan nazik bir kucaklamayla sardı.

Sonra kollarını sıktı ve geri çekti. "Artık gitmelisin, Seren."

Ama o istemedi. Bu adamın gitmesine asla izin vermek istemedi. İsteksizce geri çekilmeye başladı ama Kerrigan dudaklarını yakıcı bir öpücükle yakaladı. Kerrigan'ın tadına bakarak inledi, sanki onu hiç bırakmak istemiyormuş gibi ona sarılışına bakarak.

İnleyerek tekrar uzaklaştı, sonra onu kollarıyla sardı ve yanağını başına yasladı. Uzaklaşmadan bir an önce kollarını sıktı. "Seni yakında göreceğim." Bu sözleri söylerken bile onun elini sıkıca tutuyordu.

Bir an bile onsuz kalacağı düşüncesi kalbini küt küt attırıyordu. Avalon'da dokuma tezgâhıyla birlikte ona katılabilmesi için kolyesini ona uzattı. "Anon. Çabuk ol."

Başını salladı ve elini bıraktığında içinden korkunç bir önsezi geçti. Konuşmak için ağzını açtığında iki Adoni daha belirdi.

"Ona iyi bak," diye hırladı Kerrigan Brea'ya, onlarla savaşmak için dönerken. "Bekle," dedi Seren ama artık çok geçti. Tanrı ona çoktan dokunmuştu
Kol.

Kerrigan'ı son görüşünde iki Adoni savaşçısıyla çarpışırken görmüştü.

Bildiği bir sonraki şey, üzerinde parlak bir güneşle huzurlu bir sahilde olduğuydu. Seren gözlerini kısarak şimdiye kadar gördüğü en berrak, en mavi okyanusa baktı. Su, kar beyazı kumlara nazikçe vururken martılar başının üzerinden ötüyordu. Sağında uzanan kara parçası, güneşe doğru yükselen dik bir uçurum oluşturunuyordu.

Uçurumun tepesinde gün ışığında parıldayan altın bir kale vardı. Çok güzeldi. Büyüleyiciydi. Sahil şeridini uçurumun üzerindeki kaleden ayıran yemyeşil bir orman vardı.

"Avalon bu mu?" diye sordu

Brea'ya. "Evet."

"Cennet gibi görünüyor." Sesi bir fısıltıdan daha azdı. Kerrigan'ın burada olup burayı görmesini ne kadar isterdi. Camelot'tan çok daha güzeldi.

Burası Kral Arthur'un sarayını kurduğu yere benziyordu.

Brea ona gülümsedi. "Tam olarak değil. Hiçbir şey asla mükemmel değildir. Ama bu Yakınlaş ve burada çok mutlu olacaksın." Elini ona doğru uzattı. "Gel çocuğum."

Şatoya doğru sahilde onu takip etti. Ormana yaklaştıklarında, önlerinde inanılmaz derecede çarpıcı sarışın bir kadın belirdi. Kadın altınla süslenmiş beyaz bir elbise giymişti. Kumaşın dokuması kusursuzdu. Seren'e mükemmel bir kar tarlasını hatırlatıyordu.

Bu yeni gelen kişide kusursuz bir nezaket havası vardı. Bu hava onun her yerinden akıyordu. Onun huzurunda olmak bile Seren'in içini sıcaklıkla dolduruyordu.

"Brea," dedi selamlayarak. "Görüyorum ki asi kâhyamızı bulmuşsun."

"Tam olarak değil. Daha ziyade o beni buldu." Durakladı. "Aquila

Penmerlin,
Seren'le tanış."

Kadın tatlı tatlı gülümsedi. "Bana Merlin de, Seren. Çoğu insan öyle der."

Seren cevap veremedi gülümsemesi soldu ve Merlin tekrar Brea'ya bakarken yerini tuhaf bir kaş çatmaya bıraktı. Sanki bir şey onu üşütmüş gibi kollarını ovuşturdu. "Caliburn sende mi?"

Seren'in kalbi onun sözleri karşısında durdu. "Hayır. Caliburn Kerrigan'la birlikte.
Öyle değil mi?"

Brea başını sallamadan önce biraz mahcup görünüyordu. Kerrigan'ın kılıcı elinde belirmeden önce etrafındaki hava bir anlığına parladı.

Silahı tanıdığında Seren'in çenesi gevşedi.

Tanrı bunu Merlin'e değil, Seren'e uzattı. "İçimde bir gün buna ihtiyacın olacağına dair bir his var."

Almayı reddetti. "Bunu nasıl buldun?"

"Kerrigan onu bana seni buraya getirmem karşılığında verdi. Kılıcın çocuğunuza gittiğinden emin olmamı istedi."

Önsezisi şimdi anlam kazanırken acısı içini parçaladı. "O geri gelmeyecek."

Brea'nın gözlerinde hiç sempati yoktu. "Gelmek zorunda kalacaktı ama sanırım bu yüzden Blaise'in onunla gitmesine izin verdi. Kerrigan'ın sana dokuma tezgahını getirmesi yerine, Blaise olacak."

Kendi aptallığına duyduğu öfke artarken Seren onun kolunu tuttu. Bunun için Kerrigan'a lanet olsun! "Beni ona götürün. Şimdi!"

Brea elini onun kolundan çekti. "Yapamam. Kerrigan'a seni buraya getireceğime söz verdim ve sözümün arkasında durmak zorundayım."

Merlin'e doğru döndü. "Beni ona gönderebilir misin?"

Brea'nın aksine, Merlin'in mavi gözleri sempati doluydu. Bu Belli ki kadın ona karşı merhamet duyuyordu. "Korkarım yapamam, Seren. Özür dilerim. Nerede olduğunu bilmiyorum. Kerrigan izini süremeyeceğim kadar güçlü."

Umutsuz bir çaresizlik dalgası onu ele geçirirken Seren gözlerini kapattı. Ve o anda Kerrigan'dan nefret etti. Onu bu şekilde nasıl terk edebilirdi? Çocuklarını terk eder?

Ona katılmaya bile çalışmamıştı. Onu sadece Kelt tanrısına teslim etmiş ve kendi sonuyla baş başa bırakmıştı.

Onun hareketlerinden etkilenerken kılıcı iki eline aldı. Gücünün uğultusunu hissedebiliyordu. Ona cıvıldadığını hissediyordu. Ama bir kez olsun kontrol ondaydı.

Çünkü bende Kerrigan'ın kanı var.

Öyle olmak zorundaydı. Kılıcın şu anda ona bu kadar sakin gelmesinin başka bir nedeni olamazdı.

Merlin alçak ve saygılı bir ses tonuyla Brea'ya, "Bundan vazgeçtiğine inanamıyorum," dedi.

"Yapabilirim." Seren, Kerrigan'ın kimsenin bilmediği bir yönünü biliyordu. Bu, dünyaya asla göstermediği bir parçasıydı.

Bu onun sevdiği tarafıydı. Hayır, bu doğru değildi. Onun her şeyini seviyordu. Hırlayan o iğrenç, homurdanan parçasını bile.

Ve bir şekilde onu tekrar bulacaktı... ve sonra onu öldürecekti.

Adoni'nin işini bitirip karavanı yolun kenarından çözdüklerinde Kerrigan derin bir nefes aldı.

"Seyahat etmek iyi bir düşünceydi," dedi Blaise kollarını göğsünde kavuştururken.

Kerrigan öfkesinden çenesinin titrediğini hissetti. "Devam ettiği sürece. Lanet olası Morgen ve onun ısrarı." O kaltak onu asla rahat bırakmayacaktı. Seren'in içinde bu kadar güç varken olmazdı.

"Peki Seren'i nasıl geri alacaksın?"

Kerrigan cevap vermedi.

Blaise menekşe rengi gözlerini ona dikti. "Onu geri alacaksın... Değil mi?"

Yüz hatlarını boş tutmaya özen gösterdi. "Avalon'da olması daha iyi." "Evet ama ya Masa'nın kontrolünü ele geçirmek? Bunu yapamazsın
onsuz."

"Bir masaya ne ihtiyacım var? Yemek bile yiyemiyorum."

Blaise daha da şaşkın görünüyordu. "Ne oldu? Adoni sana vurduğunda kafanda bir şey mi gevşedi? Bilirsin işte. Dünya hakimiyeti. Güç. Zenginlik. Alo? Sen kimsin ve efendime ne yaptın?"

Kerrigan cevap veremedi dört Adoni daha portaldan içeri girdi.

Kerrigan ilk Adoni'yi yakaladığında, "Bırak beni, seni kaltak," diye hırladı.
burnuna bir dirsek attı. Bu kavgadan gerçekten yorulmaya başlamıştı.

Bir diğeri onu karnından yakaladı ve yere fırlattı. Canavarın ağırlığı onu neredeyse ezerken Kerrigan acı içinde homurdandı. Kaburgalarının kırılmaya başladığını hissedebiliyordu. Bacağını bükerek Adoni'yi tekmeledi ve üzerindeki ağırlık kalktığında rahatlamış bir böğürtü çıkardı.

Blaise bir başkasıyla dövüşüyordu.

Kerrigan kılıcını kınından çıkardı ve Adoni'ye saldırdı. Birini omzundan yakaladı ama geri çekilirken diğeri kolunu kesti.

Diğerinin işini bitirmek için dönmeden önce kılıcını saldırgana saplamak için bir tıslamayla döndü.

Onu kaplayan kanı gören son iki Adoni anında ortadan kayboldu.

Blaise başını eğdi. "Neden onlar..." Kolundaki kanayan yarayı görünce sesi kesildi. "Bunu hayal etmiyordum, değil mi? Kanaman var."

Kerrigan uzun ve yorgun bir nefes verdi. Doğrulamaya gerek yoktu. bariz. "Onlar daha fazlasıyla dönmeden buradan gitmeliyiz. Yaralandığımı Morgen'a bildirdiklerinden eminim."

Blaise şaşkınlıkla ona baktı. "Delirdin mi sen? Morgen seni şimdi yakalarsa başına neler geleceğini biliyor musun?"

"İnanın bana, biliyorum." Kabusların ve çocuk hikayelerinin konusuydu.

Blaise kolunu ona doğru uzattı. "Onlar bulmadan önce gidip o dokuma tezgâhını almalıyız."

Kerrigan başını sallayarak daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı. Uzandı ve Blaise'in uzattığı kolunu tuttu, böylece büyüsünü kullanabilecek ve onları Seren'in zamanına geri döndürebilecekti.

Dokumacı dükkânının arkasındaki boş bir ara sokağa girdiler. Kerrigan şüphe uyandırmamak için bir anlığına zırhını bu döneme daha uygun bir şekle soktu. Aynı şekilde Blaise de kıyafetini bir çift kahverengi pantolon ve koyu mavi bir paltoyla değiştirdi.

Dükkânın önüne doğru ilerlerken hiç konuşmadılar. Kerrigan, genç bir çocuğun yanından koşarak geçip binaya girdiğini ve çalışan kadınlara bağırdığını görünce durakladı, sonra da ahşap bir merdivenden çıkarak gözden kayboldu.

Robert. Seren'in ona dükkânın sahiplerine ait olan çocuktan bahsettiğini hatırlıyordu. Seren delikanlıyı çok sevmişti.

Kapıyı açıp Blaise bir adım gerisindeyken içeri girdiğinde içinde garip duygular kıvrıldı.

Dükkân oldukça küçüktü. Solunda dört kadın vardı. tezgâhlarında sessizce çalışıyorlardı. Bu mesafeden bile ellerinin ne kadar yıpranmış olduğunu görebiliyordu... tıpkı Seren'inki gibi. Bakışları, çekici bir esmerin yanında, boş olduğu her halinden belli olan bir tezgâhın önünde durdu.

Pencere.

Seren'in yeri. Yıllarını bu dükkânın sahipleri için çalışarak geçirdiği yer burasıydı. Orası, Seren'in Tüm hayatı başkaları için köle gibi çalışarak geçtiği için insanlar dışarıda sürükleniyor.

Ama Damé Fortune için, tıpkı arkadaşları gibi o da hâlâ burada olacaktı. Üzerinde çalıştığı yarım kalmış bir kumaş bile vardı.

onu almadan önce.

"Yardımcı olabilir miyim lordum?"

Yaşlı bir kadının sesiyle döndüğünde dükkân sahibinin karısıyla karşılaştı. "Bayan Maude?"

Adını bilmesine şaşırılmış görünüyordu. "Evet, lordum? Sizi tanıyor muyum?"

"Hayır, güzel eşim. Buraya York'lu Seren'e ait eski bir dokuma tezgahını almaya geldim."

Yaşlı kadının gözleri bu isim karşısında öfkeyle parladı. "Burada o sürtünme parçasına ait hiçbir şey yok-"

Kerrigan onu boğazından tutup sıkıkça kelimeleri boğuldu. Öfkesi onu ele geçirdi ama gözlerini karanlık tutmaya ve kırmızıya dönmelerine izin vermemeye dikkat etti. "Kimi aşağıladığına dikkat et, yaşlı kadın. Onun adı Seren ve sen bu adı lekeleyemeyeceksin. Anladın mı beni?"

Nefes nefese başını salladı. Kerrigan onu

serbest bıraktı.

"Değiştiğini düşünmem buraya kadarmış," dedi Blaise, kadının anlayamayacağı şekilde, yirminci yüzyıl İngilizcesiyle, nefesinin altından.

Kerrigan Blaise'e cevap vermezken, Blaise morarmış boğazını ovuşturan kadına ters ters baktı. "Seren'in eşyalarını istiyorum ve onları Şimdi."

Hâlâ öksüren kadın, kendisine en yakın olan çırağa doğru tökezledi. Konuştuğunda sesi kalın ve derindi. "Ayağa kalk seni tembel herif ve Lord Hazretlerine istediği şeyi getir."

Kız başıyla onayladıktan sonra sahibesinin emrini yerine getirmek için hızla ayağa kalktı.

Kerrigan onun peşinden merdivenleri çıktı. Onu dükkânın en ucundaki tavan arası odasına götürdü.

Yatakhanelerini oluşturan yetersiz mobilyaları görünce tereddüt etti. Her kız yerde duran ince, önemsiz bir şilte ile küçük bir paletle mahkûm edilmişti. Her yatakta bir tane küçük, düz yastık ve bir tane de ipliksi battaniye. Her paletin sağında sade bir sandık vardı. Burada sıcak hiçbir şey yoktu. Misafirperver hiçbir şey yoktu. Kasvetli bir yerden daha iyi değildi. Camelot'un atmosferi.

Yine de küçük faresinin, bir gün ona sahip çıkacak olan mütevazı tüccarını hayal ettiği yer burasıydı...

Öfke içinde kabardı. "Kimsin

sen, kızım?"

Yukarı bakmak için paletlerden birinin önünde durakladı, sonra onun bakışlarıyla karşılaşmadan önce kendini tuttu. Gözleri tekrar yere düştü. "Wendlyn, benim Lordum."

"Wendlyn," dedi, Seren'in anılarından onu hatırlarken sesini yumuşatarak. "Siz ikiniz arkadaşsınız."

Pencereye en yakın sandığın kapağını açarken başıyla onayladı. "Seren'in tüm eşyaları burada lordum."

Kerrigan odaya girmek için eğilmek zorunda kaldı. İçinde neredeyse hiçbir şey bulunmayan sandığa yaklaşırken konuşmadı. Soğuk havalar için mütevazı bir pelerin vardı. Bir çift yamalı hortum, eski bir eteklik ve yırtık pırtık beyaz bir kombinezon. Bunları kenara çekip, her iki tabanında da birer delik olan tek bir çift deri ayakkabı buldu.

Küçük faresinin dünyada sahip olduğu tek şeyin bu olduğunu fark ettiğinde acı ona sert bir şekilde çarptı. Ve bununla çok gurur duyuyordu. Ne de olsa potansiyeli vardı...

Yüreği burkularak her bir eşyayı topladı, ta ki en altta kahverengi bir beze sarılmış küçük dokuma tezgâhını bulana kadar. Sanki

diğer eşyaları gibi değersizdi. Yine de onun için paha biçilemezdi. Eğer bu dokuma tezgâhı olmasaydı, Seren'in varlığından asla haberdar olamayacaktı.

Onu çekip çıkardığında, sarılı olduğu kahverengi kumaştan küçük bir kolye düştü. Kerrigan bu manzara karşısında kaşlarını çatı. Avalon'un hanedan ejderhasını bulmak için sandığa uzandı. Arthur'un sembolü. Bunun annesine ait olması gerektiğini hemen anladı.

"Bunun burada ne işi var?"

Kız kolyeye baktı, sonra gözlerini kaçırdı. "Biz köylüyüz lordum. Kolye Seren'in annesine aitti. Bayan Maude bunu bilseydi, ondan alır ve kendi bakımı için satardı, bu yüzden Seren onu sakladı. Bazen geceleri çıkarıp annesi için dua ediyor, sonra tekrar saklıyordu."

Onun bunu yaptığını hayal edebiliyordu. Ham duyguları yüzünden elleri titrerken parmaklarını bagajın kapağında gezdirdi ve Seren'in her gün onu açıp dikkatle kapattığını hayal etti. Kendini ona bağlı hissetti.

Ama o artık onun geçmişiydi.

Derin bir nefes alarak her şeyi topladı ve ayağa kalktı. Tam uzaklaşmaya başlamıştı ki, kızın sesi onu durdurdu.

"Lordum?"

"Evet?" Arkasına dönüp baktığında onu yere bakarken buldu, kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Seren'i sorabilir miyim? O... o iyi mi?"

Faresi için duyduğu endişe onu ısıttı. "Evet, Wendlyn. Sağlam ve sağlıklı ve bundan çok daha iyi bir yerde."

Kadının yüzündeki rahatlamayı gördü. "Lütfen ona kendisini sorduğumu söyler misiniz lordum? Ve ona iyi dileklerimi iletir misiniz?"

"Kesinlikle yapacağım."

"Teşekkür ederim."

Odadan çıkmadan önce başını eğdi ve Blaise'i merdivenlerde onu beklerken buldu.

"İyi misin?"

Kerrigan ona ters ters baktı. "İyi görünmüyor

muyum?" "Hayır. Tuhaf görünüyorsun."

Adamotunun yanından geçerken yüzünü buruşturdu. Binadan ayrıldıktan sonra Kerrigan durdu. Seren'in kutunun sediriyle karışmış kokusunu içine çekebilmek için eteğinin kolunu yüzüne doğru kaldırdı.

Onu şimdiden özledi.

Her şeyin farklı olmasını ne kadar da isterdi. Kendisinin farklı olmasını. Ama dilemek boşunaydı. Bu işin yolu buydu.

Kararlılığını ortaya koyarak bohçayı Blaise'e uzattı. Bunu yaparken küçük bakır bir yüksük kumaştan düştü. Kerrigan onu almak için eğildi.

Ne kadar değersizdi. Ne kadar

değersiz. Ama Seren'indi.

"Avalon'a gitmeyi planlamıyorsun, değil mi?" Blaise sordu.

"Hayır," dedi elindeki küçük yüksüğü kavrarken. "İkimiz de Avalon Lordlarının kıyılarına gelmeme asla izin vermeyeceklerini biliyorum. Onları suçladığımdan değil. Beni hoş karşılamaları ya da hoş görmeleri için çok uzun zamandır savaş halindeyiz. Ben seçimimi yüzyıllar önce yaptım. Bununla yaşayacak kadar erkeğim."

Blaise kaşlarını kaldırdı. "Dürüst olmak gerekirse, ben de oraya gitmek istemiyorum. İyi adamlar hakkında ne düşündüğümü biliyorsun. Sıkıcıdırlar."

Kerrigan onun sözlerine kısa bir kahkaha attı. "Eğer benimle kalırsan Morgen seni öldürür. Ayrıca Seren Avalon'da yalnız kalacak ve korkacak. Bir arkadaşına ihtiyacı var."

"Sana sahip olmayı tercih ederdi."

Kerrigan Seren'in iki kolyesini de mandrake'ye uzattı. Yüksüğü vermeye başladığında durakladı.

Bu onun gitmesine izin veremeyeceği bir parçasıydı. Yumruğunu üzerine kapatarak elini indirdi.

Blaise ona sert bir bakış attı. "Senin için ona söylememi istediğin bir şey var mı?"

"Sadece Wendlyn'in sözlerini ona ilet."

"Ama senden bir şey yok mu?"

Kerrigan başını salladı. "Kelimeler her zaman aldatıcıdır. Aramızda söylenecek başka bir şey yok."

Blaise'in yüzündeki ifadeden, mandrake'nin tartışmak istediğini anlayabiliyordu ama tartışmadı. "Biliyorsun ki ben buradan ayrıldığımda, sen bu sefer."

"Hayır, hâlâ beni ayakta tutacak Merlin'in büyüüne *sahibim*." Bununla hâlâ onlardan kaçabilirdi.

"Ama başka bir şey yok."

Bu doğru değil. Elinde bakır bir yüksük ve ona bildiği tek huzur duygusunu veren sarışın bir kadının anısı vardı.

Daha önce hiç sahip olmadığı kadar çoktu.

"Savaşmaya devam edeceğim. Bu benim en iyi olduğum şey."

Blaise uzun ve yorgun bir nefes verdi. "Bunca yüzyıldır seninle birlikte olmak benim için bir onurdu, Kerrigan. Seni her zaman bir dost olarak gördüm."

"Biliyorum. Bu yüzden itaatsizliğin yüzünden seni asla öldürmedim." Blaise güldü.

"Ama," dedi Kerrigan, onun eğlencesini bölerek. "Senden bir şey isteyeceğim."

"Ve bu?"

"Seren hamileliğini göstermeden önce onunla evlenecek birini bulun. En büyük korkusu doğacak bebeğin piç olması."

"Eğer isteksizse?"

"Olmayacak. Çocuğun onu sahiplenecek bir babaya ihtiyacı olduğunu biliyor." Ama o babanın kendisinden başka biri olduğu düşüncesi içini acıtıyordu.

O onun...

Bunun acısı onu boğarken dişlerini sıktı. Kahretsin, fedakârlığa her zaman küfretmiş olmasına şaşmamalıydı. Ne yararı vardı ki? Tek yaptığı canını yakmaktı.

Yine de onun için acı çekmeye hazırdı ve en şaşırtıcı kısmı da buydu.

"Ona bir koca bulacağım."

"Teşekkür ederim."

Blaise başını ona doğru eğdi. "Tanrı yardımcın olsun, Kerrigan."

Bunun üzerine homurdandı. "Tanrı yardımcın olsun dostum. O asla benim gibilerle birlikte olmadı."

Ve sonra mandrake'nin Avalon kıyılarında kendini göstermek için bu varoluştan kayboluşunu izledi.

Kerrigan, Blaise onsuz ortaya çıktığında Seren'in kıymetli yüzündeki incinmiş ifadeyi hayal ederken yüksüğün etrafındaki tutuşunu sıkılaştırdı.

Ama olan oldu. En iyisi buydu.

Başını sallayarak, iç sesinin ona aptal olduğunu haykırışını dinledi. Seren kraliçe olarak yaşayabilsin diye krallığını takas etmişti. Peki ne için?

"Sevdiğim kadın için," diye fısıldadı. Gerçek onu yakıp kavurdu. Onun hastalıklı kalbine nasıl girebildiğinden emin değildi ama girmişti.

Ona en kötü yanını göstermişti ve o da içinde sahip olduğunu bile bilmediği en iyi yanını ortaya çıkarmıştı.

Artık bu işi bitirmenin zamanı gelmişti. Kılıç ya da Seren'in kolyesi olmasa bile, büyüğü Morgen'in ordusundan kaçmak için zaman yolculuğu yapmasına yetiyordu ama ne amaçla?

Hayatında bir kez bile korkak olmamıştı ve şimdi de olmayacaktı. Türünün hiçbirinin Seren'i bir daha avlamayacağından emin olmanın tek bir yolu vardı.

"Morgen!" diye bağırdı ara sokakta. "Beni istiyorsan, buradayım."

Birkaç saniye içinde dört Adoni ortaya çıktı. Ara sokağa doğru parladılar,
Sonra bir tuzak bekliyormuş gibi endişeyle etrafına bakındı.

Kerrigan onlarla ve korkularıyla alay etti. "Oh, bu da ne Morgen? Sen ne zaman korkak oldun ki? Yüzleş benimle."

Morgen, Adoni'lerin arasında belirdi. Kollarını kavuşturmuş, bakışlarını ona dikmişti. "Nerede o?"

Yüzünü tamamen boş tuttu. "O gitti."

"Nereye gittin?"

"Avalon'a."

Öfkesi yüzünü buruşturmadan önce ağzı açık kaldı. "Delirdin mi sen? Neden gitmesine izin verdin?"

Hissetmediği bir umursamazlıkla omuz silkti. "Ait olduğu yer orası."

Morgen öfkeyle çılgılık attı. "Aklını tamamen mi yitirdin? Neden böyle bir şey yaptın?"

Ona alaycı bir gülümseme sundu. "Bunu sadece seni kızdırmak için yaptım. Ne zaman kendini kaybet sen yüzün kıpkırmızı oluyor."

Tıslayarak aralarındaki mesafeyi kapattı. Ve yaklaştıkça, artık Caliburn'e sahip olmadığını fark ettiği anı görebiliyordu.

Öfkesi bir inançsızlık dalgası altında eridi. Sanki etrafındaki havayı hissediyormuş gibi elini kaldırdı.

Yavaş, şeytani bir gülümseme dudaklarını kıvırdı. "Ben öfkemi ve piyonumu kaybetmiş olabilirim ama sen, sevgili çocuk... bundan daha fazlasını kaybedeceksin. *Çok* daha fazlasını."

Bölüm 15

Seren Merlin'in hakkını vermek zorundaydı; kadın onu kesinlikle evinde hissettirmişti. Şatoya getirildi ve Neşeli Gard'da kaldığı odayı bir izbe gibi gösteren bir odaya yerleştirildi.

Ama odasına adımını atar atmaz başına tuhaf bir şey geldi. Her şey dönmeye başladı. Bir an ayağa kalkmış Merlin'i dinlerken, bir an sonra korkunç bir acıyla yere diz çökmüştü.

Sanki parçalara ayrılıyormuş gibi

hissediyordu. "Seren?"

Merlin'i duyabiliyordu ama dört ayak üzerinde diz çökmüş, onu tutan şeyle savaşmaya çalışırken cevap veremiyordu. Sanki bir şey içinde bir volkan patlamaya hazırlanıyordu.

Birden odanın içinde bir şeyler uçuşmaya, kırılmaya, yuvarlanmaya

başladı. Tüm dünya kontrolden çıkmıştı.

Ve sonra... daha da yabancı bir şey hissetti. Vücudunda zehir gibi süzülüyor, yavaşça, metodik olarak hareket ediyordu.

Bu Kerrigan'ın büyüydü. Tüm insanlıktan yoksun olan o karanlık ve korkutucu parçası. Merlin'in güçlerinin içinde kök saldığını hissedebiliyordu ve onlarla birlikte arkaik bilgiler de geliyordu. Her şeyi tüketiyorlardı ve inanılmaz derecede acı vericiydiler.

Merlin, Seren'in gözlerini açtığını görünce geri çekildi. Artık yeşil değil, içinde kırmızı çizgiler olan korkutucu bir sarı tonundaydılar.

"Seren?"

"Benden korkuyor musun?" Duyduğu Seren'in nazik sesi değil, derin, şeytani bir sestti.

"Hayır." Ama Merlin bunun yalan olduğunu biliyordu. Bundan korkuyordu. Seren'den yayılan kötülüğü hissedebiliyordu. Kadını neyin ele geçirdiğini bilmiyordu ama bu iyiliksever ya da nazik bir şey değildi.

Ve sonra yeni bir girdap odanın içinden hızla geçti. Soğuk rüzgârlar onu sağa sola savururken gözleri kamaştırıyordu. Nesneler yere düşerken tablolar ve duvar halıları duvarlardan koptu. Nesneler ona doğru o kadar öfkeyle uçuyordu ki onları teşhis bile edemedi.

Merlin elinden geldiğince eğilmeye çalıştı ama bu yeterli olmadı. Her şey acı veren bir kararlılıkla vücuduna çarptı. Elbisesi vücuduna yapışırken, saçları rüzgârda savruldu.
"Seren!"

Şeytani kahkahalar ona cevap verdi.

Merlin, bir şey Seren'in etrafını sarmak için odanın öbür ucuna koşmadan bir an önce yanında başka bir parıltı gördü.

İki saniye sonra rüzgar durdu.

Merlin elini alnında en çok zonklayan yere götürdüğünde orada bir kesik olduğunu gördü. Parıltının ne olduğunu anladığında kanı sildi.

Şimdi Seren'i bir annenin ılık atan çocuğunu tuttuğu gibi tutan Blaise'di.

"Seren," diye mırıldandı adamotu ona. "Bırak gitsin."

Seren çılgınca haykırdı. "Gücü istiyorum. Beni besliyor." "Ama bebeğini öldürebilir."

Rüzgâr bir an için hızlandı, ancak bu sözler Seren'e ulaştığında bir kez daha sakinleşti.

Merlin odadaki güç buharlaşırken içinden bir sarsıntı geçtiğini hissetti.

Blaise hâlâ Seren'i kendisine doğru tutuyor, kollarında hafifçe

sallıyordu. "Bu Kerrigan'ın gücü Seren, senin değil. Onu sana sadece Morgen'in ordusuyla savaşıbilmen için onu kontrol etmene yardım etmek üzere yanında olacağını düşündüğü için verdi. Artık ona ihtiyacın yok. Şimdi bırak gitsin."

Seren sanki can simidiymiş gibi ona sarıldı. "Kerrigan nerede? Onu buraya getirmen gerekiyordu."

Merlin'in kalbi Seren'in ses tonunda duyduğu acıyla sıkıştı.

"Onu Londra'da bıraktım."

Seren Blaise'in göğsünü itmeden önce solgun yüzüne öfke çöktü. "Bırak beni. Onu buraya getireceğine söz vermiştin."

"Biliyorum, Seren. Biliyorum."

Merlin odayı geçip yanlarında yere diz çöktü. Seren'in acısını dindirebilmeyi ne kadar isterdi ama Seren'in bunu aşğını biliyordu. "En iyisi bu, Seren. Kerrigan buraya ait değil."

Gözleri tekrar sarıya döndü. "O zaman ben de bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun."

Seren başka bir ses duyunca durakladı. Bu ses ne Merlin'e ne de Blaise'e aitti.

Dahası, ses vücudunun dışından gelmiyordu. Sadece kafasının içinde duyabiliyordu.

"Kerrigan?" diye zar zor adını fısıldadı.

"Evet, küçük fare. Burada seninleyim. Ve Merlin'in dediğini yapmanı istiyorum. Bırak sana ve bebeğe o baksın." Sesinin derin temposu ona müzik gibi geliyordu ama yeterli değildi.

Gözlerini kapatarak, düşüncelerini onunla konuşmak için kullandı.
Burada olmanı tercih ederdim.

"Biliyorum. Ama güven bana, en iyisi bu. Orada güvendesin."

Ya sen?

"Ben iyiyim, küçük fare. Morgen'in pençelerinden kaçtım ve onun beni ya da seni bulmasını engellemek için seyahat etmek zorundayım. Benim için endişelenmene gerek yok. Merlin ne derse onu yap, bana ne zaman ihtiyacın olursa burada olacağım."

Neredesin?

"Ben... Ben seninle olabileceğim yerdeyim. Ama şu anda değil. Biraz gitmem gerekiyor."

Onun kendisinden uzaklaştığını hissetti.

"Kerrigan!" diye bağırarak Blaise'den uzaklaşmaya

çalıştı. Ama artık çok geçti. Blaise gitmişti.

Başını kaldırıp hâlâ onu tutan Blaise'e baktı. "Neyim var benim böyle? Neden hiçbir şeyi kontrol edemiyorum?"

Cevap veren Merlin oldu. "Vücudun kendini alışmaya çalışıyor Kerrigan'ın sana verdiği şeytanı. Size onun kötülüğünü ortadan kaldıracak bir temizlik getirebilirim.

senden güçler."

"Hayır," dedi sözünü keserek. "Ben bir arınma istemiyorum. Kerrigan'ı içimde tutmak istiyorum."

Merlin kuşkuyla baktı ama itiraz etmedi.

Blaise onu bıraktığında, Seren'in bakışları onun yanında yerde duran eşyalarına kayd. Hiçbirini bir daha görmeyi düşünmemişti ve değersiz bir yığın eşya olsa da, bu birkaç şey onun için dünyalara bedeldi.

Dokuma tezgâhını eline aldı ve minnettarlık onu sararken tezgâhı

ona doğru tuttu. Blaise Wendlyn'in sözlerini aktarırken neredeyse

kendini yeniden bütün hissetti.

Arkadaşlarını tekrar görebilmeyi ne kadar isterdi ama Morgen buna asla izin vermezdi ve bunu biliyordu. Eğer onlara giderse, Morgen onu bulurdu.

Blaise elini ona uzatmadan önce tereddüt etti.

Adam avucuna soğuk bir şey koyduğunda Seren kaşlarını çattı. Elini açtığında annesinin iki kolyesini gördü. Biri onu rahatlatmıştı ama diğeri...

Bu onu çileden çıkardı.

"Kerrigan'ın buraya gelmesine imkân yok."

Blaise başını salladı. "Kapının kapalı olduğundan emin olmak istedi. Senin güvenliğin için."

"Güvenliğim için mi?"

"Evet, Seren. Ne yaptıysa senin için yaptı."

Yine de ona mantıklı gelmiyordu. "Ama neden? Neden gelmiyor?"

"Kerrigan bizim dūřmanımız," dedi Merlin sessizce. "Ve o bunu biliyor. Geçmiř yūzyıllar boyunca onunla savařmıř olan adamlar onu burada asla hoř karřılamazlar."

řařırmıř bir halde eliyle Blaise'i gōsterdi. "O da bir dūřman deęil mi? O Kerrigan'ın hizmetkārı."

Merlin'in sonraki sōzleri onu çok řařırttı. "Blaise yūzyıllardır bizim dostumuzdur, Seren. O Avalon'un dūřmanı deęil."

"Ne?"

Blaise başını salladı. "ocukken Emrys Penmerlin beni yanına aldı. O zamanlar Camelot Morgen'in eline geçtiğinde oradaydım ve Emrys ortadan kaybolduktan sonra ceza olarak hizmetkārı olmam için beni esir aldı. Kerrigan'a verildim ama yıllar boyunca Merlin'le pek çok kez temas kurdum."

"Onlar için casusluk mu

yaptın?" "Evet."

Seren tiksintiyle başını salladı. "Kerrigan hakkındaki gerçeği biliyorsun. Ona onun kōtū olmadığını sōyle. O da buraya ait."

Blaise başka tarafa baktı.

ōncekinden daha da kızgın bir halde Merlin'in bakışlarıyla karşılaştı. "Başka bir insanın iyiliği için bu kadar fedakārılık yapan bir adamın buraya girmesine izin verilmemesi Merlin'in isteği mi?"

Merlin i çekti. "Geçmişimizde bilmediğin ya da anlamadığın çok şey var. Kerrigan-"

"Onun aleyhinde tek bir kelime bile duymak istemiyorum," diye hırladı sıkılmış dişlerinin arasından.

Yere bakan Seren, annesinin rūyasında ona verdięi madalyonu gōrdū. Evet, bununla Kerrigan'a gidebilirdi. Burada kalmak zorunda deęildi.

Blaise madalyonu Seren'in elinden kapmadan önce bu düşünce henüz tamamlanmamıştı. "Avalon'dan ayrılamazsın, Seren. Asla."

"Bana biraz daha şarap getir, köle."

Kerrigan, Morgen'in kırbacının ısırığını sırtında hissedince tısladı. Kerrigan ona bir büyücü topu göndermeye çalıştı ama Morgen topu kolayca savuşturdu ve bir diğerini doğrudan göğsüne gönderdi. Patlamanın etkisiyle ayakları yerden kesildi ve taş zeminde sekmeye başladı.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama yapamadı. Vücudu çok fazla ağrıyordu. Kadının tacizinin acısı, kırılmış cam gibi içini parçaladı.

Morgen odayı geçip onu tekmeleyerek sırt üstü yatırdı. Açık bir nefretle ona baktı. "Zavallı solucan. Şu haline bir bak. Dün Camelot'un kralı Kerrigan'dın. Şimdi ise isimsiz bir köleden başka bir şey değilsin. Değersizsin. İğrençsin. Peki ne için? Seni hiç umursamayan bir köylü için." Dudağını kıvrırarak onu tekrar tekrar tekmeledi.

Kerrigan hareket bile edemiyordu. Ona destek olacak Caliburn'ün büyüü olmadan, Merlin'in büyüü Morgen'inkiyle boy ölçüşemezdi.

"Hanımefendi?"

Morgen duraksayarak kapı aralığında duran kadın Adoni'ye baktı. "Ne?"

"Salonda bir sonraki kralın kim olacağı konusunda kavga ediyorlar."

Morgen boğazının arkasından tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Sen," diye hırladı Kerrigan'a, onu tekrar tekmelemeden önce, "burada kal."

Odadan sinsice çıktı.

Kerrigan nefes almak için mücadele ederken birkaç kalp atışı boyunca orada yattı. Yerden kalkması gerektiğini bildiğinden derin bir nefes aldı ve itmeye çalıştı.

ayağa kalktı. Yapabildiği en iyi şey, bir acı dalgası ona saldırırken doğrulmak oldu.

"Al."

Baktı ki Brevalaer her zamanki gibi çıplak, yanında, elinde bir bardak su tutuyor.

"Ne yapıyorsun?" diye hırladı Morgen'in Adoni sevgilisine.

Brevalaer'in gözlerinde acıma yoktu, sadece içten bir sempati vardı. "Buna ihtiyacın var."

Bu sözler onu sadece şüphelendirdi. "Neden bana yardım *ediyorsun*?"

Brevalaer bardağı onun yanına koydu. "İster iç ister içme. Sen beni ilgilendirmiyorsun."

Adoni fahişesinin geri çekilmesini izledi.

Morarmış eli titreyen Kerrigan bardağı aldı ve açgözlülükle içti. Hiçbir şeyin tadı o tatlı sudan daha güzel olmamıştı. Hiçbir şey...

Seren'in dudakları dışında.

Bu düşünciyi aklından uzaklaştırdı.

Brevalaer, Morgen'in kırmızı minderli sandalyelerinden birine oturdu ve Kerrigan'ın içişini izledi. "Morgen'in ekmeğine yağ sürdün, biliyor musun?"

"Nasıl yani?" Kerrigan derin bir yudum daha su içmeden önce sordu.

"Tek istediği o pisliği yatağına alıp hamile bırakmandı. onu. Magda'yı bile başından beri seni baştan çıkarması için ikna etmeye çalışıyordu. Köylüye asla dokunmamalıydın."

Kerrigan hırlayarak boş bardağı ona fırlattı ve Brevalaer kolayca eğildi. "Bu seni ilgilendirmez."

"Haklısın," dedi alçak bir ses tonuyla. "Öyle değil. Ama size bir sorum var."

Kerrigan ayağa kalktı ama bacakları öylesine sertti ki tekrar düşmeyi bekliyordu. Düşmemek için gösterdiği iradedden başka bir şey sayesinde ayakta kalabildi. "Ve bu?"

"Buna değdi mi?"

Brevalaer'in garip ses tonuna kaşlarını çattı. Sanki adamın anlamadığı bir sorunun cevabını duymaya ihtiyacı varmış gibiydi. "Buna değdi mi?"

"Kadın. Bunu onun için tekrar yapar mısın?"

Kerrigan gözlerini Morgen'in en sevdiği oyuncağa dikti. Adoni fahişe sınıfında doğan Brevalaer, ergenlik çağından itibaren başkalarını memnun etmek ve kendisi için hiçbir şey almamak üzere eğitilmişti.

Kerrigan şimdiye kadar Adoni fahişesine hiç saygı duymamıştı. Ama şimdi... şimdi anlıyordu. Aşk kavramı Brevalaer'e olduğu kadar ona da yabancıydı ve Adoni Kerrigan'ın neden böyle bir şey yaptığını anlamaya çalışıyordu.

"Evet. O tüm bunlara ve daha fazlasına değer."

Brevalaer'in gözlerinde küçümseme yerine saygı gördü. "Hâlâ sahip olduğun şeyi bu varoluşla takas ederek aptallık ettiğini söylüyorum."

Kerrigan zayıf bir yarım kahkaha attı. "İnanın bana, size daha fazla katılamazdım."

Seren yeni güçlerini öğrenirken günler geçti. Merlin'in yardımını ve Kerrigan'ın ortak kanıyla, kısa sürede bu güçlerde ustalaşmayı başardı.

Ama Kerrigan'ın kanı ve taşıdığı bebek yüzünden dikkatli olmak zorundaydı. İçindeki iblisin dışarı çıkmak gibi kötü bir eğilimi vardı. Ona yaklaşan herkese, hatta Merlin ve Blaise'e bile saldırmak ve zarar vermek isteyen acımasız bir canavardı. İçindeki canavarla yaşamak zordu ve

Kendisinin bu yönüyle mücadele etti, bu da onun her şeyi gerçekten takdir etmesini sağladı.

Kerrigan'ın ona gösterdiği nezaket. Nezaket kesinlikle onun doğasında yoktu.

Her geçen gün, içindeki şeytanla yavaş yavaş hesaplaşıyordu. Bir

türlü kabullenemediği şey ise

Çocuğu piç doğmasın diye ona evlenme teklif eden Avalon Lordları.

Yakışıklı oldukları kesindi. Ve Kerrigan'ın tahmin ettiği gibi, ona son derece nazik ve saygılı davranıyorlardı.

Ona bir kraliçe gibi davrandılar.

Ama istediği bunlar değildi. Artık yanında sessizce oturan, kibar konuşan bir adam hayal etmiyordu. Homurdanan ve tersleyen karanlık, huysuz bir canavar hayal ediyordu.

"Kerrigan?" diye fısıldadı odasında tek başına oturmuş, bir gece önce uykusu kaçtığında başladığı küçük bir duvar halısı üzerinde çalışıyordu.

Cevap gelmedi.

Seren nefesini tuttu. Ne zaman ona seslense ve o cevap vermese, aklından en kötü senaryolar geçiyordu. Bir yerlerde yaralı yattığı ve yardım alamadığı düşüncesi. Ya da daha kötüsü, Morgen'in onu bulup öldürmüş olabileceği korkusu.

"Kerrigan?" diye tekrar denedi.

"Evet, Leydi Fare. Ben buradayım."

Rahatlamış bir halde, kafasının içinde onun sesini duyunca gülümsedi. Gündüzleri genellikle sessizdi. Ama geceleri... geceleri onunla usulca konuşur ve peşindekilerden kaçarken zaman içinde yaptığı yolculukları anlatırdı.

"Bugün neredesiniz lordum?"

"Karnaval sırasında Venedik'teyim. Burası çok güzel. Her yerde ozanlar ve akrobatlar var. Morgen'den ve ondan saklanacak bir sürü yer var.

casuslar."

"Güvende misin?"

"Evet, Leydi Fare. Ben her zaman güvendedeyim. Ama kendim hakkında konuşmak istemiyorum.

Nasılsın?" "Seni

özledim."

Onun acısını da kendi acısı gibi hissedebildiğine

yemin etti. "Ben de seni özlüyorum ve sürekli seni

düşünüyorum."

Seren yatağının yanındaki duvarda asılı duran kılıcına doğru ilerledi. Nedenini bilmiyordu ama kılıcı ona Brea'nın verdiğini henüz söylememişti. Aslında onu yakınında tutmayı seviyordu. Bu ona kendini bir şekilde daha yakın hissettiriyordu.

Dokunduğu kişinin Kerrigan olmasını dileyerek soğuk metali

okşadı. "Goblenin nasıl gidiyor?"

"Pekâlâ," dedi, sesi kırılarak. "Ama ben-" "Şşş... Şimdi

gitmeliyim. Tanrı sizi korusun leydim."

Adamın tekrar kendisinden uzaklaştığını hissettiğinde bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü.

Her zamanki gibi onun yokluğu içini parçalıyordu. Bu boşluğu hissetmekten nefret ediyordu. Onu bu kadar çok özlemekten nefret ediyordu.

Belki de Kerrigan ve Blaise haklıydı. Yapılacak en iyi şey diğerlerinden biriyle evlenmek olurdu, ama bunu yapmaya kendini bir türlü ikna edemiyordu. Başka bir erkek istemiyordu.

Sadece bir tane istedi.

İç çekerek, dışarıdaki koridorlarda dolaşabilmek için odasından çıkmak üzere kılıçtan uzaklaştı. Şato muazzamdı, her türlü mucize ve zevkle

doluydu.

Hiçbiri onu memnun etmedi.

Huzursuzdu. En önemlisi de, burada nadiren yalnız kalmasına rağmen yalnızdı.

İç geçirerek, kralların, şövalyelerin, Merlinlerin ve savaşların resimlerinin yerden tavana kadar sıralandığı galeri odasında durakladı. Özellikle bir tanesi her zaman dikkatini çekmiş gibiydi. Atası Emrys'in resmiydi bu.

Tablonun boyu bir metreyi, eni ise bir metreyi aşıyordu. Yeşillikler arasında her türden çiçeğin açtığı kış bahçesinin karşısındaki duvarın ortasında asılıydı.

Emrys'in figürü ürkütücü olduğu kadar komuta ediciydi de. Onun hakkında duyduğu hikâyelere bakarak düşünebileceğinden çok daha gençti. Uzun saçları Blaise'inkiler kadar beyaz olmasına rağmen, otuzlu yaşlarının başından daha yaşlı görünmüyordu.

Gece vakti karanlık bir uçurumun kenarında duran adam siyah bir cübbe giymişti ve elinde yılanı benzetilmiş, gözleri uğursuz bir kırmızıya bürünmüş koyu yakutlarla kaplı bir asa tutuyordu. Gözlerinden derin bir parıltı yayılıyordu.

Gözleri tıpkı onunkiler gibi yeşildi ve sanki onu görebiliyormuş gibi resimden dışarı bakıyordu. Okyanustaki dalgalar gibi tuvalden sıyrılan ağır fırça darbelerine dokunmak için uzandı. Boya kalbi kadar soğuktu ama yine de sahneye içsel bir bağ hissetti.

"Sana yalan söylüyor, biliyorsun."

Arkasından gelen derin ve tok bir sesle döndüğünde, salona açılan kapıda uzun boylu, yakışıklı bir adamın durduğunu gördü. Yaklaşık iki buçuk yaşlarında görünüyordu ama yine de yarı yaşındaki bir adam kadar zayıf ve kaslıydı.

Dalgalı, koyu kahverengi saçları omuzlarına dökülüyor, birkaç günlük bıyıklarıyla bile keskin ve zarif bir yüzü çerçeveliyordu.

yanakları. Koyu yeşil deri bir cübbe ve pantolon giymiş bir okçu gibiydi. Uzun yayı boynuna asılmıştı ve ok sadağının aksi yönüne doğru eğilmişti.

Sağ kalçasına bir kılıç bağlamıştı ve kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde uzak duvara yaslanmıştı. Uzaktan bile boynundaki ince altın zincire takılı küçük bir kadın yüzüğünü görebiliyordu.

Bir köylü gibi giyinmiş olmasına rağmen, onda muhteşem bir şeyler vardı. Gerçekten de güç ve bilgelik dolu bir havası vardı.

Elini tablodan indirdi. "Affedersiniz, efendim? Benimle mi konuşuyordunuz?"

Başını salladı. "Adım Faran, leydim."

"Avalon'un Lordlarından biri misiniz?"

"Hayır," dedi ağzını küçük bir kıvrımla. "Ben onların saygın topluluğuna dahil edilmeye layık değilim. Ben sadece Merlin'in ve sizin bir dostunuzum."

"Bana mı efendim? Ama sizi tanımıyorum."

Ona nazik bir gülümseme verdi. "Bazen sahip olunabilecek en iyi arkadaşlar, hakkında hiçbir şey bilmediklerinizdir. Onlar karşılığında hiçbir şey istemeden size yardım edenlerdir."

Ne tuhaf bir adam.

Ona yaklaşmak için kendini duvardan uzaklaştırdı. "İtiraf etmeliyim ki Kerrigan beni şaşırttı. Onun böyle bir fedakârlık yapabileceğini asla düşünmezdim."

"Ne fedakarlığı?"

Faran onun önünde durakladı. Çenesindeki bıyıkları okşarken ela gözleri sıkıntılıydı. "Güvenliğinizi sağlamak için kendisini

Morgen. Senin için o kadar endişeleniyor ki Morgen'in onu öldürmeyeceğini sanıyor. Zavallı piç. Seni kandırdığı kadar kendini de kandırıyor."

Adamın sözleri onu dehşete düşürdü. Adam ciddi miydi? "Kerrigan bana onun güvende olduğunu söyledi. Morgen onu bulamamış."

"Ve kendini yalancı olarak tanımlıyor, Seren. Seni burada, Avalon'da mutlu etmek için her şeyi söyleyebilir."

"Sana inanmıyorum."

"O zaman çok yazık. Çünkü Morgen'i tanıyorum ve onu tanıdığım için size onun zamanının çok kısıtlı olduğunu garanti edebilirim. Caliburn bu kalenin duvarları arasında güvende olduğu için artık ona ihtiyacı yok. Kerrigan'a işkence etmekten sıkıldığında onu öldürecektir."

Seren'in başı onun tahminiyle döndü. "Kerrigan."

"Sana gerçeği söylemeyecek, Seren."

"Kerrigan!"

Cevap vermedi.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" diye sordu Faran'a. Sesi onun haklı olmasından duyduğu korkunun ve Kerrigan'ın kendisini kandırmasına izin verdiği için kendisine duyduğu öfkenin ağırlığıyla titriyordu.

"Çünkü Morgen'a yenik düşen çok fazla iyi adam gördüm. Kerrigan'ın özellikle iyi olduğundan değil ama seni burada tutmak için bu kadar fedakârlık yaptıktan sonra öldüğünü görmekten nefret ediyorum. Bu tür bir asaleti gösterebilen bir adamın içinde kurtarılmaya değer bir şeyler vardır."

"Evet," diye nefes aldı. Ama bunu söylerken bile bunun bir tuzak olmadığından o kadar emin değildi. Tek bildiği, Faran'ın Morgen için çalışıyor olabileceğiydi. Onu tanıdığını söylemişti. Bu mantıklı olabilirdi.

Onu galeride bırakarak yemekhaneye yöneldi. Orada birkaç şövalye vardı ama Blaise'i göremedi.

Seren gözlerini kapadı ve yeni bulduğu sihrini kullanarak adamotuna odaklandı. Dışarıda bahçedeydi ve salonda çalışan hizmetçilerden birini öpüyordu. Onu rahat bırakması gerektiğini biliyordu ama içindeki şeytan bunu reddetti.

Onun yerine, az önce yanlarında belirlediğinden habersiz olan kucaklaşan çiftin yanında kendini gösterdi. Seren kabaca boğazını temizledi.

Kaşlarını çatan Blaise geri çekildi. Kucağındaki kadın bolca kızardı.

"Yardımcı olabilir miyim?" Blaise sinirli bir ses

tonuyla sordu. "Evet. Hizmetçini bırak ve benimle

gel."

Onun sözleri karşısında kaşlarını kaldırdı. "Biliyor musun, bir an için sesin Kerrigan'a o kadar benzedi ki gerçekten ürperdim."

"Ve eğer dediğimi yapmazsan, sana bundan çok daha fazlasını vereceğim."

Kadını hemen serbest bıraktı. Hizmetçi olabildiğince hızlı bir şekilde şatoya doğru koşmaya başladı. "Ne oldu sana böyle?"

"Öfke. Korku," diye tersledi Seren. "İsteddiğini seç. Bana Kerrigan'ın Camelot'ta olduğu ve benim yüzümden acı çektiği söylendi. Bunun doğru olup olmadığını bilmem gerek. Onu terk ettiğinde sana tam olarak ne söyledi?"

Blaise omuz silkti. "Bana savaşa devam etme niyetinde olduğunu

söyledi." "Nasıl yani?"

"Söylemedi. Ona senin zaman diliminde sıkışıp kalacağını söyledim. _"

"Ne?" diye sordu, bu sözler karşısında buz kesilmişti. Yüzündeki kanın çekildiğini hissedebiliyordu.

"Ona güçlerini artıracak madalyon olmadan sizin zaman diliminizde sıkışıp kalacağını söyledim."

Korkusu artarken Seren onun kolunu avucunun içine aldı. İçinden Blaise'in yanılmış olması için dua ediyordu. "Bundan emin misin? Bana tüm zaman boyunca ve tüm dünyada seyahat ettiğini söylüyordu."

Blaise ona kaşlarını çattı. "Sana nasıl söyleyeceğim?"

"Düşüncelerimde. Onu duyabiliyorum. En azından zamanın bir kısmında." Blaise'in kaşları çatıldı. "Seninle konuşuyor mu?"

"Evet." Seren onun kolundaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Onun mahsur kalacağından emin misin?"

"Madalyon olmadan, evet. En azından çoğunlukla. Ayda bir ya da iki kez atlama yeteneğine sahip olabilir ama sık sık değil."

Seren, Faran'ın ona doğruyu söylediğini anladığında gerçekten de lanet okudu. Kerrigan tehlikedeydi.

"Lanet olsun sana, Kerrigan," dedi nefesinin altından. "Sen bu kadar embesilce bir şey yaparken ben masal anlatılacak bir çocuk değilim."

İçindeki şeytan ona patladı ve onu kendisi için kazdığı çukurda bırakmasını söyledi.

Ama şanslıydı ki, içinde onu seven kadın bunu yapamayacak kadar çoktu.

Blaise'in elinden tuttu ve onu şatoya doğru sürükledi. "Ne yapıyorsun, Seren?"

"Kurtarma için Merlin'i görmeye gidiyoruz."

Bölüm 16

Kerrigan keskin kayalardan yapılmış paletin üzerinde uzanmış, siyah tavana ***bakıyordu.*** Tüm vücudu sanki yanıyormuş gibi ağrıyor ve yanıyordu. Morgen onu günlerdir dövüyordu. Artık vücudunun acımadığı bir zamanı bile hatırlayamıyordu. Morgen'in amansız aşağılamaları ve işkenceleri olmadan bir gün geçirmek için her şeyini verebilirdi.

Ama acının içinden şefkatli bir yüzün görüntüsü geldi. Gözlerini kapatarak Seren'in kollarındaki anısını canlandırdı. Elinin yumuşaklığını teninde hissetti. Saçlarının kokusu...

Şimdi bile rahatlatıcıydı.

"Kerrigan."

Canını yaksa da onun sesini duyunca gülümsedi. "Evet, Leydi Fare?"

Birden yanında birinin varlığını hissetti. Morgen olmasını bekleyerek gözlerini açtı. Onun yerine küçük faresinin sade ama güzel yüzünü gördü. Mutluluk, gözlerini yaşartacak kadar büyük bir güçle içini yaktı.

Kanlı ve morarmış eli titreyerek yanağının kadife yumuşaklığına dokunmak için uzandı.

Ama orada sıcaklık yoktu. Soğuktu ve o anda anladı. "Morgen," diye hırladı ve elini bıraktı.

Ona kötü kötü güldü. "Fahişenin senin için geleceğini gerçekten düşünmedin, değil mi?"

"O bir fahişe değil." Ama adam Morgen'e doğru hamle yaptığında bile, Morgen onu tekrar yere fırlattı. Ayağını adamın boğazına dayadı ve tüm ağırlığıyla boğazına bastırdı.

Kerrigan boğazı kapanıp ciğerlerindeki tüm havayı boğarken nefesi kesildi. Ayağını itmeye çalıştı ama ayağını orada tutarak boğazını daha da fazla ısırdı.

"Seni zavallı ahmak. Senin gibi değersiz birini yatağıma aldığıma inanamıyorum. Bundan daha güçlü olduğunu sanıyordum. Ama önemli değil." Geri adım attı. "Maddor," diye seslenerek mandrake liderini yanına çağırdı.

Kerrigan yara bere içindeki yemek borusundan hırıltılı nefesler çıkarırken öksürdü.

Maddor anında ortaya çıktı. Uzun siyah saçları ve bir o kadar koyu renk gözleriyle siyah bir tunik ve pantolon giymişti. "Evet, kraliçem?"

"Bu sefil herifi salona götürün. Onun için eğlenceli bir planım var."

Maddor, Kerrigan'a uzanıp onu saçlarından tutarak yerden kaldırmadan önce başını Morgen'e doğru eğdi.

Kerrigan mandrake'i geri itti ama mandrake ona o kadar sert bir yumruk attı ki darbenin etkisiyle birkaç dişi yerinden çıktı. Kanını yere tükürerek canavara ters ters baktı.

Maddor onu tekrar yakaladı ve bu sefer onu zapt etmeyi başardı. Kerrigan, Morgen'in yanından belirsiz bir şekilde sürüklenirken hırladı. Morgen'in sarayının bir başka seks partisiyle meşgul olduğu kalabalık salona.

Adam yere tekmelenirken, Morgen salonun ortasında belirdi; üzerinde parlayan ışık kırmızı elbisesini ve açık tenini ortaya çıkarıyordu. Elleri kalçalarında ve aldatıcı bir şekilde sırtarak duruyordu. melek yüzlü.

"İyi Adoni, mandrakes ve masamın şövalyeleri," diye seslendi ve kraliçelerine vermek için hedonizmlerini durduran eğlence düşkünlerinin dikkatini çekti tüm dikkatlerini verdiler. "Camelot'un bir sonraki kralına taç giydirme zamanı geldi. Söyleyin bana, aranızdan kim Kerrigan'la savaştık cesarete sahip?"

Neredeyse oradaki her erkek öne çıkarken Kerrigan nefesini sertçe içine çekti. Yenilginin tadı onu boğdu. Şu anki haliyle, bırakın yetişkin bir erkeği, bir hizmetçiyle bile kılıç dövüşünü kazanması mümkün değildi.

Morgen askerlerine güldü. "Güzel. Bir kez olsun çok sayıda alıcı var." Kerrigan'a baktı ve gülümsedi. "Kral yakında ölecek. Çok yaşa yenisi."

Merlin salonda Seren'le yüzleşirken kalbi acıyla sızladı. Genç kadının yanından geçip Blaise'e baktı; Blaise'in yüzünde de Kerrigan için yapılacak bir şey olmadığı için duyduğu üzüntü okunuyordu. "Onun peşinden gidemem, Seren."

"Neden olmasın?"

"Çünkü ben Penmerlin'im. Eğer Camelot'a gönüllü olarak girersem, Morgen tüm dünyayı yok etme gücüne sahip olacak. Çocuğunuzun orada doğamamasının ve çocuğunuz doğduktan sonra asla Camelot'a gitmemesini sağlamamızın nedeni de aynı."

Bu onu caydırmak yerine Seren'in kararlılığını daha da güçlendirdi. "O zaman bana şövalyelerinden birkaçını ver. Yapabiliriz-"

"Ne yapabilirim?" Merlin kızgın bir ses tonuyla sordu. "Kaleye saldırmak mı? Binlerce şövalye, iblis, ejderha, minyon ve gargoyle ile savaşmak mı?"

Morgen hepsini öldürecek ve bebek doğana kadar seni esir alacak, sonra da seni öldürecek."

"Hepimiz gizlice girebiliriz-"

"Hayır, yapamazsın," dedi Merlin, sesi sempati doluydu. "Portaldan dörtten fazla büyülü varlık birlikte geçerse, varlığınız anında ona haber verecektir. Ve ordusunu çekip doğrudan sana savaşman için. Sence Kerrigan seni neden en başta geleceğe götürdü? Morgen'in bir seferde kaç kişinin geçidi açıp savaşmak için geçitten geçebileceğiyle sınırlı olacağını biliyordu. Bundan bahsetmiyorum bile.

Gelecek, askeri alarmları harekete geçirme eğiliminde olan ejderhaları ve gargoylleri etkisiz hale getirecektir."

Seren ellerini saçlarının arasında gezdirdi. Hayal kırıklığı Merlin'e kadar ulaştı ama ikisine de yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Merlin'in bakışlarıyla karşılaştığında gözleri parladı. "O zaman ne yapmamı istiyorsun?"

Merlin'in istediği olsaydı, Kerrigan'ı kurtarırdı. Ancak bu bir seçenek değildi. "Kerrigan'ın istediği gibi yap. Burada kal, şövalyelerimizden biriyle evlen ve çocuğunu büyüt."

Seren'in gözleri kan kırmızısı parladı. Ama yeşile dönmeden önce sadece bir kalp atışı sürdü.

Gözlerinin önünde Seren sakinleşmiş ve kararını kabullenmiş görünüyordu. "İyi o zaman. Eğer böyle olması gerekiyorsa..."

"Öyle," dedi Merlin sert bir sesle.

Seren'in arkasını dönüp Blaise'i de yanına alarak gidişini izledi ama kadın salondan çıkarken bile Merlin, Seren'in pes etmediğini biliyordu.

"Onu tek başına kurtarmaya çalışacak."

Merlin arka kapının hemen içinde, gölgelerin arasında duran Elaine'e baktı. Elaine'in kızıl saçları sert bir örgüyle geriye doğru toplanmıştı. Her zamanki gibi bir şövalyenin zırhını giymişti ama kılıç yerine küçük bir yay taşıyordu.

"Biliyorum."

Elaine bir adım öne çıkarak odaya girdi. "Onu durdurmayacak mısın?"

"Onu durduramam," dedi Merlin masaya doğru yürürken. Seren odaya daldıktan sonra elindeki şarap bardağını bırakmıştı. "İki Merlin'in gücüne ve sadece sevdiklerini korumak isteyen bir kadının kararlılığına sahip."

Elaine kaşlarını çattı. "Eğer Morgen onu yakalarsa-" "Hayatta hiçbir şey risksiz değildir."

Elaine'in gözleri içten gelen bir ateşle parladı. "Bu bir riskten daha fazlası. Hepimizin kaderiyle kumar oynuyor."

"Sakin ol, Elaine. Pekâlâ başarılı olabilir. Ne de olsa Seren zaten imkansızı başardı. Benim bile yapamadığımı yaptı."

"Ve bu?"

Merlin yaşlı kadına gülümsedi. "Caliburn'ü bize geri getirdi. Bundan da öte, Kerrigan'ı yüzyıllardır onu tüketen karanlıktan uzaklaştırdı."

Elaine alay etti. "Morgen'e hizmet etmek onun seçimiydi."

Merlin altın kadehindeki şarabı döndürdü. Elaine'in bilmediği şey, karanlık sıvıda geleceği görebildiği idi. Açıkça görüyordu. "Hem evet hem hayır. Kılıcı bulup aktive ettikten sonra seni ve Galahad'ı ona göndererek hata yaptım. O zamanlar gençtim. Belki de yanlış seçim yaptığımı anlayamayacak kadar gençtim."

Elaine'in öfkeli bakışlarıyla karşılaşmak için başını kaldırdı. "Seçeneklerinin ona sunulma şekli göz önüne alındığında, Kerrigan'ı kararı için gerçekten suçlayamam. Ben olsam Morgen'i seçerdim."

Elaine bunun üzerine ofladı. "Onun için bahaneler uyduruyorsun."

"Belki de. Ama şimdi hata yaptığımdan bu kadar endişeleniyorsanız, o zaman onunla gidin."

Elaine gözlerini kısarak Merlin'in elinden fincanı aldı ve masaya geri koydu. "Gideceğim. Ama sadece bir nedenden dolayı gidiyorum."

"Ve bu?"

"Eğer Morgen onu yakalamaya giderse, Seren'i kendim öldüreceğim."

Blaise onaylamayan bir kaş çatmayla arkasında dururken, Seren içindeki vahşi iblisin pençeleriyle özgürlüğü talep ettiğini hissedebiliyordu. Bir kez olsun onu dizginlemeye çalışmadı. Eğer bu işte başarılı olacaksa buna ihtiyacı olacaktı.

Kerrigan için yaptığı kırmızı tuniği giymiş, siyah bir cüppe ve siyah deri pantolonla örtünmüş, Caliburn'u duvardan çekip çıkarmış ve kılıcı kalçasına bağlamıştı.

"Garafyn!" diye seslenerek çirkin yaratığı yanına çağırdı. "Eğer beni duyabiliyorsan, senden Kerrigan adına bir iyilik isteyeceğim."

"Gelmeyecek," dedi Blaise. "Onu çağırmak için madalyonunu Merlin'den geri çalmamız gerekecek."

Ona hırladı. "*Biri*" -ona sert bir bakış attı- "ona teslim etmemiş olsaydı geri çalmak zorunda kalmazdık." Ondan uzaklaştı. "Garafyn!"

Tam Blaise'e inanmak üzereydi ki etrafındaki hava kıpırdandı. İki

saniye sonra Garafyn ve Anir önünde belirdi.

"Senin zararın ne?" Garafyn sinirli bir şekilde sordu. "İşgal edilmiş olabileceğimiz hiç aklına gelmedi mi? Biliyorsunuz, duvarcıların bile zaman zaman eğlenmesi mümkündür. Tanrı korusun."

Seren onun tuhaf kıyafetine kaşlarını çatı. Daha önce hiç görmediği bir tür kırmızı ve siyah formda kumaş giymişti. Başını eğerek parlak kumaşa dokunmak için uzandı. "Nedir bu?"

Anir cevapladı. "*Star Trek* kostümü. Sonunda kendi nişimizi bulduk - yirminci yüzyıl bilim kurgu kongreleri. Sadece uyum sağlamakla kalmıyoruz, aynı zamanda kostüm yarışmalarını da kazanmaya devam ediyoruz. Ganimet elde etmekten bahsediyorum... ve bunu birden fazla anlamda söylüyorum."

Seren ona ters bir bakış attı. Konuştuğu dil İngilizce miydi? Bunu sorarak zaman kaybetmek istemeyen Seren, görmezden gelmeyi tercih etti.

"Bizi neden çağırdınız?" Garafyn sordu.

"Sana ihtiyacım var. Kerrigan'ın başı dertte ve benim Camelot'a dönmem gerekiyor-" "Oha!" dediler hep bir ağızdan.

Garafyn başını salladı. "Bunu unutabilirsin. Oraya bir daha asla dönmeyeceğim. Asla... asla... asla."

"Lütfen," diye yalvardı. "Kerrigan'ın sana ihtiyacı var. *Benim* sana ihtiyacım var." Garafyn gözlerini kıstı. "Ve umurumda değil."

"Evet, öyle."

Seren yeni sesle döndüğünde Elaine'in onlara yaklaştığını gördü. Kadınlara sadece bir ya da iki kez karşılaşmıştı ama Elaine'in soğuk biri olduğunu deneyimlerinden biliyordu. Bazen erkekler için katlanılması zor bir yoğunluğu vardı. Ayrıca insanlardan sadece en iyisini beklerdi ve biraz affedici olmama eğilimindeydi.

"Selamlar Garafyn," dedi Elaine küçük gruplarına katılırken soğuk bir ses tonuyla. Onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Ne kadar da değişmişsin."

Garafyn dudağını bükte. "Yine başlama Elaine. Görünüşümden çok daha fazlası değışti. Artık seninle ya da diğerleriyle herhangi bir yakınlık hissetmiyorum. diğerleri."

"Gerçekten mi?" Sesinde yoğun bir alaycılık vardı. "Hepinizin bize nasıl sırt çevirdiğini düşününce bunu asla tahmin edemezdim."

Garafyn ona dudak bükerken gözlerini devirdi. "Evet, *sana* sırtımızı döndük..." Bakışlarını tehditkâr bir şekilde daralttı. "Kafanı kullan, kadın... ve bu terimi gevşek kullanıyorum. Buradaki lanet çirkin kim, kim değil? Sana sırt çevirseydik, Morgen bizi bu lanet lanetten daha fazlasıyla ödüllendirmez miydi sanıyorsun?"

Elaine'in ifadesi değışmedi. "Bugün Morgen olduğuna göre..."

Hayır." Anir tek pençesiyle başını kaşıdı. "Haklı olduğu bir nokta

var." "Kapa çeneni, Anir," diye tersledi Garafyn.

"Üzgünüm ama öyle."

"Ve umurumda değil," dedi Seren sıkılmış dişlerinin arasından, kendi bakışlarını onlarınkine eklerken. "Şu anda benim için önemli olan tek şey Kerrigan'ın bize yardım ettiği için acı çekiyor olması. Şimdi, onu kurtarmama yardım edecek kadar iyi ve şefkatli kim var?"

Garafyn alaycı bir kahkaha attı. "Bilgin olsun diye söylüyorum, ahlaksız ve kayıtsız olmakla gurur duyan bizler için bu pek de motive edici bir şey değil. Sadece bilginiz olsun."

Seren yumruklarını sıktı ve tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Söylediklerinin yarısını bile anlamadım ama umurumda değil. Camelot'a bir geçit açmam için bana anahtarını ver, ben de yalnız gideyim."

"Ben-"

"Anahtarı bana ver," dedi, şeytanının ortaya çıkmasına izin vererek.

Garafyn onun şeytani sesini duyunca, "Vay canına," dedi. "Bu oldukça korkutucu. İyi bir ton ve kırmızı irisler özellikle hoş bir efekt."

Madalyonu ona uzattı.

O alamadan, Blaise aldı. Seren ona

hırladı.

Blaise ona dik dik baktı. "Bana Kerrigan bakışı atma, genç bayan. Camelot'ta nasıl dolaşacağını bilmiyorsun. Ben biliyorum ve yalnız gitmene izin vermeyeceğim."

"Seninleyim," dedi Elaine, onu çok şaşırtarak. Elaine ona bu kadar aptalca bir şey yapacak bir kadın gibi gelmemiştir.

Ama aslında Seren yalnız gitmediği için

memnundu. Hepsi gargoylere baktı.

Elaine onlara, "Morgen'i uyarmadan sadece dört kişi gidebilir," diye hatırlattı.

Garafyn tedirgin bir nefes verdi. "Aptal olan ben de olabilirim. Bu tür asil aptallıklar yüzünden lanetlendim zaten. Belki şansım yaver gider ve Morgen bu sefer beni gerçekten öldürür."

"Tartıştım," dedi Anir, "ama hâlâ gencim ve *Uzay Yolu* partisindeki o çok çekici kızıl saçlı bana bakıyordu." Garafyn'in sırtını sıvazladı. "Uğruna yaşayacak çok şeyim var. İyi şanslar."

"Gargoylelerden gerçekten nefret ediyorum," diye homurdandı Garafyn. Seren'e doğru döndü. "Pekâlâ prenses. Gidip ölelim."

"Yapmayalım," dedi Elaine. "Ama eğer başımız belaya girerse, çirkin yarattığı kurban edelim derim."

Seren, Garafyn'in yüzünü buruşturmuş olabileceğini düşündü. Gargoyle'un bir yüz mü yoksa sadece doğal bir çehre mi olduğundan asla emin olunamazdı.

Blaise elini uzattı. Madalyon etrafına sarılmıştı. Seren onun elini kendi eliyle kapattı, sonra Elaine ve son olarak da hâlâ bunu gerçekten yapmak istemiyormuş gibi görünen Garafyn.

Avalon'dan kayboldular, sonra Camelot'ta küçük, boş bir odada belirdiler.

Elaine sade mekânın siyah ve gri renklerine bakarak yüzünü buruşturdu. Sandalye ya da yatak yoktu. Boş bir depo odası gibi görünüyordu. "İlk

kez mi dönüyorsun?" Garafyn Elaine'e sordu.

Başını salladı. "Morgen'in buraya yaptıklarından hoşlandığımı

söyleyemem." "Morgen'in yüzüme yaptıklarını da sevdiğimi

söyleyemem..."

Seren ilk kez Garafyn'e bakan Elaine'in gözlerinde acıma duygusu gördü. "Bilmiyorum," dedi Elaine yardımsever bir tavırla. "Gargoylelara göre oldukça iyi görünüyorsun."

"Evet, doğru. Sana asıldım..."

"Ve anatominin hayati kısımlarını kesmeye

başlıyorum." "Aynen öyle."

Siyah tuniğinin kapağını kaldıran Blaise, koridora bakmak için kapıyı araladı. "Pekâlâ çocuklar," diye fısıldadı omzunun üzerinden. "Birlikte kalalım ve dikkat çekmemeye çalışalım."

Seren de Elaine ile aynı anda pelerininin kapüşonunu kaldırdı. Yüzlerini aşağıda tutmaya ve kapüşonla gizlemeye özen gösterdiler.

Garafyn'e baktılar, o da gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. Giysilerini eritmişti, öyle ki şimdi üzerinde sadece küçük gri bir peştamal vardı. "Ne?"

"Etrafta böyle mi dolaşacaksın?" Elaine sordu.

"Evet, sanki pelerinli bir gargoyle burada göze çarpmamış gibi. İnan bana, kimse bana bakmayacak. Kahretsin, Morgen bile bize söyleyemez ayrı." Ne demek istediğini kanıtlamak istercesine, odadan önce o çıktı.

"Ayrıca,

Bir asteğmenin *Star Trek* üniformasıyla dolaşmayacağım. O adamlar hep öldürülür."

Huysuz canavara başını sallayan Seren, Elaine ve Blaise'in hemen arkasından onu takip etti.

Kale ürkütücü bir şekilde sessizdi. Etrafta kimse yoktu. Sanki her yer bir sebepten dolayı terk edilmiş gibiydi.

"Bu normal mi?" Elaine sordu.

Garafyn homurdandı. "Ürkütücü faktör, evet. Sessiz kısmı, hayır." Endişeyle etrafına bakındı. "Herkes nerede?"

Daha konuşur konuşmaz koridorun sonunda büyük bir gürültü koptu.

"Büyük salonda bir şeyler oluyor." Blaise onları gürültüye doğru götürdü. Koridorun sonuna vardıklarında, büyük meşe kapıyı biraz aralayıp içeri girdi.

Teker teker, hepsi büyük salonun içine girene kadar aynı yolu izlediler ve odanın ortasına bakmakta olan büyük bir kalabalık gördüler.

Seren kısa boyu ve pelerinini kaybetme korkusuyla başını kaldırmaya cesaret edememesi nedeniyle pek bir şey göremiyordu. Ancak kalabalığın içinde ilerledikçe, muhtemelen çıplak olabileceğini ve kimsenin onu fark etmeyeceğini fark etti. Herkesin dikkati orta alanda olup bitenlere odaklanmıştı.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı Blaise'e.

"Emin değilim." Anlaşılmaz sözcükler haykırmakla meşgul olan kitlenin içinde ilerlemeye devam etti.

Blaise aniden durdu. Seren onunla çarpıştı. Başını kaldırıp baktığında, Blaise'in yüzünün renginin solduğunu ve izleyenlerin başlarının üzerinden baktığını gördü.

Parmak uçlarında ayağı kalkarak onu büyüleyen şeyin ne olduğunu görmek için döndü ve gördüğü şey karşısında kendi kalbinin de sıkıştığını hissetti.

İlk başta yerdeki cesedi tanıyamadı. Üzerinde sadece bir çift yırtık pırtık siyah pantolon olan bu zavallı insan, neredeyse insan gibi görüne kadar dövülmüş ve kırbaçlanmıştı. Şişmiş yaralar ve çürükler her tarafını bozmuştu. Ama başını kaldırdığında, iki gözü de şişip kapanmış gibi görünmesine rağmen Kerrigan'ı tanıdı.

Elaine bile nefesinin altında küfretti.

"Ayağı kalk!" Morgen kaburgalarına tekme atmadan önce ona bağırdı. "Dövüş, seni değersiz köpek."

Güçleri içinden akarken Seren kırmızıyı gördü. Çileden çıkmış bir halde, Blaise onu tutmaya çalışsa da kalabalığın arasından ilerledi.

Buna dayanamayarak kalabalığın kenarında durakladı, Blaise hâlâ onu görüş alanının dışına çekmeye çalışıyordu. Blaise'in elinden kurtuldu ve onu itti.

Morgen, Kerrigan'ı görünce başını iki yana salladı ve ondan uzaklaşarak elinde bir kılıç tutmaya başladı. "Masden?" dedi iblis şövalyelerinden birine. "Bir zamanların ve geleceğin kralı olmak ister misin?"

Şeytani bir kahkaha atarak kılıcı Morgen'in elinden aldı.

Kerrigan, Maddor'un "nazık" dokunuşu yüzünden kolu kırılmış olmasına rağmen kendini ayağı kalkmaya zorladı. Vücudunun her yeri ağrıyordu ama o bunu reddetti.

bir dilenci gibi yerde ölecekti. Morgen onu bir kölenin hayatına geri döndürmüş olabilirdi ama bir köle gibi ölmeyecekti.

Bir zamanlar insan olan şövalyeyle yüzleşirken kırık kolunu yanında tuttu. Artık karşısındaki canavarda insanlığa dair hiçbir şey yoktu. Masden onun hayatına son vermeye çok hevesliydi.

Morgen Kerrigan'la alay etti. "Bak, köle kral gibi davranmaya çalışıyor." Onun önünde durmak için hareket etti. "Ama bir kere saçmalık, her zaman saçmalıktır."

Kerrigan ona hırladı. "Siktir git."

Ona elinin tersiyle vurdu.

Kerrigan, vücudunun geri kalanının acısını bile hissedemediği bu darbeye güldü.

Morgen tıslayarak geri çekildi ve Masden'in yüzüne döndü. "Öldürün onu."

Adam kılıcını kaldırmış bir şekilde öne çıkarken Kerrigan olduğu yerde kaldı. Eğer bir kılıcı olsaydı, en azından o piç kurusuna ölümünün bedelini bir şekilde ödetebilirdi. Bu durumda kaçmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu ve Morgen ile diğerlerine korkaklığına gülme zevkini tattırmak istemiyordu.

Orada bir süreliğine kral olmuştu. Onuru bozulmadan ölecekti. Ölümçül kılıç darbesi için kendini hazırladı.

Masden tam ona ulaştığında, Kerrigan öldürücü darbenin vücudundan savrulmasından bir an önce bir parıltı gördü. Birdenbire, siyah bir pelerine sarınmış başka bir figür elinde bir kılıçla belirdi.

Eğitimli bir şövalyenin becerisiyle, küçük form etrafında döndü ve Masden'i saldırı üstüne saldırıyla geri çekilmeye zorladı.

Onu savunmaya kim cüret edebilir?

Sersemlemiş olan Kerrigan, pelerin savaşçının üzerinden düşene ve uzun sarı saç örgüsünü görene kadar neler olduğunu anlayamadı. Ona göre dünyanın en güzel kadınının kararlı yüzünü gördü. İmkânsıza bakarken içinde sevgi ve neşe kabardı.

"Seren?"

Şövalyeyi şimdi gülmekte olan Morgen'e doğru geri götürürken yanıt vermedi.

"Oh, bu çok zengin," diye hırladı Morgen. "Bakın kendi özgür iradesiyle şirketimize kim dönmüş." Gözleri zaferle parlıyordu. "Büyük hata, küçük kız. *Büyük* hata."

Seren tek bir hamleyle rakibini öldürdükten sonra Morgen'e ters ters baktı. "Kapa çeneni, kaltak. Senden bıktım artık."

Morgen bir çılgılık atmadan önce bir an için bön bön baktı. Ellerini havaya kaldırarak Seren'e bir patlama fırlattı ve Seren'in küçük faresi bunu hiç çaba harcamadan savuşturdu. Patlama ocağın üzerindeki duvara yöneldi ve orada büyük, siyah, için için yanan bir delik açtı.

Bu sadece Morgen'in öfkesini artırdı.

Bir dakika önce Seren'in önündeydi, bir dakika sonra ise Kerrigan'ın tam arkasındaydı.

Seren, Morgen'in nereye gittiğini görmek için arkasını döndü. Morgen'in elindeki hançeri görünce nefesi boğazında düğümlendi.

"Onu istiyor musun, fahişe? Onu alabilirsin... ölü olarak." Morgen kimsenin hareket edemeyeceği kadar hızlı bir şekilde adamın boğazını kesti ve onu kendisinden uzaklaştırdı.

Kerrigan doğruca yere düştü.

Seren kendini Kerrigan'ın yanına atarken her şey yavaşlamış gibiydi. Kerrigan yerde yatıyordu ve bir eliyle boynundaki, başını koparmaya ramak kalmış vahşi kesiğe bastırıyordu; yaradan akan kan elinin üzerinden akıyordu.

Gözleri yaşla dolarken, "Tanrı'nın merhameti," diye fısıldadı. "Hayır!"

Morgen ona doğru uzandı. Bunu yaptığı anda, iblis vücudunu tamamen ele geçirirken Seren kötü kraliçeyi duvara fırlattı. Orada

İçinde insani hiçbir şey kalmadı. İnsanca hiçbir şey.

Odada bir dalga patladı ve Morgen dahil herkesin ayaklarını yerden kesti.

Kalbi kırılan Seren, yüzü solgun olan Kerrigan'ın yanında dizlerinin üzerine çöktü.

"Kerrigan," diye fısıldadı, sesi normal tonundaydı.

Boğazına aldığı hasar yüzünden konuşamıyordu. Kanlı elini yüzüne doğru uzattı, sonra gözleri donuklaşınca geri çekildi.

Kerrigan ölmüştü.

Kederi onu ruhunun derinliklerine kadar sarsarken Seren acı içinde haykırdı. İblis öfkeyle bağırarak intikam istedi. Ve ikisi birleşerek bir kasırgayı andıran girdaba dönüştü ve odanın içinden geçti. İblisler, gargoyler ve Adoni uçmaya başladı.

"Seren! Dur!" Blaise'in sesini tanıdı ama bu onun acısını ya da kararlılığını azaltmadı.

Başını geriye atan Seren, istemeye hakkı olmadığını bildiği bir şey için en karanlık güçlere seslendi.

Yine de yapmak zorunda olduğu bir şeydi.

Morgen'in kazanmasına izin vermeyecekti. Bu sefer izin vermeyecekti. O sürtük hayatı boyunca yeterince zarar vermişti. Bir kez olsun iyi taraf kazanacaktı.

Kadim, yasak güç içinden geçerken gözleri yuvalarından fırladı. İlkel ve soğuk olan bu güç, Kerrigan'ı kollarının arasına alıp Caliburn'u onun üzerine yerleştirirken içini ürpertti.

"*Atiera gara tuawaha ethra verus tiera.*" Nerede olduğunu bilmiyordu. Kelimeler ya da güç nereden geliyordu bilinmez ama ejderhanın nefesi odanın içinde dolaşıp hepsini kaplarken tekrar tekrar fısıldadı.

Kerrigan'ın soğuk yanağını avucunun içine aldı. "Kadim taşın fısıltısında ve ejderhalara ait olan sisin içinde, nefesim senin nefesindir. Kalbim senin kalbin ve hayatım senin hayatın."

Bu sözleri söyledikten sonra ona doğru eğildi ve dudaklarını nazikçe onunkilere değdirdi. Dudakları birbirine değdiği anda, kendisinden Kerrigan'ın cansız bedenine geçen bir güç titremesi hissetti.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken, umutla geri çekildi.

Ancak hiçbir şey olmayınca hayal kırıklığına uğradı.

"Hayır!" diye bağırdı içinden daha fazla güç fışkırırken. Onu geri istiyordu.

Sonra yavaşça... acı verici bir şekilde yavaşça, Kerrigan'ın dudaklarının normal renklerine dönmesini izledi. Renk Kerrigan'ın ağzından başlayarak tüm vücuduna yayıldı ve Kerrigan yeniden ona hayatını veren yakışıklı adam olana dek her yarayı iyileştirdi.

Yine de hareket etmedi.

"Kerrigan?" diye boğuldu, yüzünü iki elinin arasına aldı. "Bana geri dön."

Birden derin bir nefes aldı ve gözlerini açıp ona baktı. Normal siyah renkleri yerine parlak, kristal mavisi bir renkteydiler; insan olduğu zamanki renkleriyle aynıydılar.

Seren küçük bir çığlık atarken mutluluğu boğazında düğümlendi. Gök gürültüsü ve şimşek odanın içinde çatırdayıp gürledi. Hayatta olduğu için heyecanla kendini onun üzerine attı ve ona sıkıca sarıldı.

Kerrigan sersemlemişti. Seren'i kollarında tutarken birkaç kalp atışı boyunca hareket edemedi. Tekrar tekrar zihninde Morgen'in onu öldürdüğünü gördü.

Bıçağın acıtıcı ısırığını hissetti....

Ama artık içinde hiç acı yoktu. Seren'in ona sarılmasından başka bir şey hissetmiyordu. Ona olan aşkı içinden akıp giderken sıcak gözyaşlarını teninde hissediyordu.

Sersemlemiş bir halde, artık siyah ve gri olmayan salona baktı. Artık şimşekle birlikte renk de vardı.

"Küçük fare?"

Onu öpmek için geri çekildi. Onun dudaklarından daha güzel bir şey tatmamıştı. Keyifli bir kahkahayla geri çekilirken tutkusu onu ateşledi.

Ve işte o zaman daha önce olduğu gibi olmadığını anladı. Aç hissediyordu ve sadece onu kurtaran kadın için değil. Yemek istiyordu. Gerçek yemek.

Tekrar insandı.

Ama Merlin'in güçlerini hâlâ hissedebiliyordu. Ondan alınmamışlardı.

"Sıcacıksın," dedi Seren elini onun dudaklarına götürürken. Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı.

O daha cevap veremedi bir çılgılık duyuldu ve odanın rengi soldu.

Morgen ayağa kalktı, gözleri kıpkırmızı parlıyordu. "Benimle yarışabileceğini mi sanıyorsun?"

Zırhını tekrar vücudunda şekillendiren Kerrigan, Morgen üzerlerine yıldırım yağdırmaya başlamadan hemen önce ayağa kalktı. Onun darbelerini savuşturdu.

Tam bir şok geçiren Elaine kalabalığın arasından fırlayarak iki el ateş etti. Morgen okları yakaladı ve Elaine'e fırlatmadan önce elinde tuttu. Elaine birinden kurtuldu ama diğeri tam kalbine saplanmak üzereyken, bir patlama onu zararsız bir şekilde uzaklaştırdı.

Yüz hatları irkilen Elaine, Kerrigan'ın oku tuttuğunu görmek için ona baktı.
Minnettarlıkla başını ona doğru eğdi.

Kerrigan feylerin kraliçesiyle yüzleşirken oku yere bıraktı. "Bizi yenemezsin Morgen," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

"Oh, ama yapabilirim. Üçünüz buradan ayrılmaya çalıştığınız anda... benimsiniz. Sizi öldürebilirim."

Seren Morgen'e doğru bir patlama gönderdi. Morgen onu savuşturdu. "Bunu nasıl bitireceğiz?" Seren ona sordu.

Cevap veren Morgen oldu. "Bu işi o veledi bıraktığınızda bitireceğiz, o zaman ikinizi de öldürmek için ihtiyacım olan güce sahip olacağım."

Kerrigan nefesinin altından, "Haklı," dedi.

Seren başını kaldırıp Kerrigan'a baktı. "Gerçekten yapabileceğimiz bir şey yok mu?" "Üzerinde çalışıyorum ama şu anda aklıma gelen eşsiz bir fikir yok."

Aniden yüksek sesli, gök gürültülü bir alkış başladı. Sanki binlerce kanat çırpıyordu. Gargoyle üstüne gargoyle odanın etrafını sarmak için uçarken panjurlar açıldı.

Blaise ve Elaine de onlara katılınca Kerrigan ve Seren savaşmak için kendilerini hazırladılar. Sırt sırta durup taş istilacılara karşı savunmaya hazırlandılar.

Ancak saldırmadılar. Bunun yerine gargoyleler Morgen'in etrafını sardı ve Morgen onlar tarafından alt edilmeden önce üçünü çakıl taşına çevirdi.

"Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı. "Sizi koruyoruz kraliçem."

Seren Garafyn'in sesiyle irkildi. Morgen'den uçarak yanlarına kondu. Ona göz kırparak adamlarına döndü. "Her neyse

Yaparsan, Lejyon, kimsenin Morgen'i patlatmasına izin verme. Kraliçemizi Avalon'un kötü Lordlarından korumalısınız. Ona yardım edin."

Morgen küfretti. "Benden uzak dur. Lanet olsun sana! Defol," diye bağırdı. "Adoni, gargoyleleri üzerimden çek."

Maiyeti kraliçelerine yardıma koştu.

Garafyn grubu bir araya topladı. "Pekâlâ Blaise, Adoni bize de saldırmadan önce bizi buradan çıkarmak için çok iyi bir zaman."

"Peki ya diğer gargoyleler?" Elaine sordu.

"Bunlar gerçek gargoyleler. Benim lejyonum burada değil. Ben o kadar gaddar değilim. Bırakın taş kutularını yok etsin. Ama gitmemiz lazım. Hadi, Greyhound kartımın bitmesine sadece iki hafta kaldı. Buradan gitmeliyim."

Adoni ve Morgen gargoyleleri patlatıyordu. "Maddor!" Morgen çığlık attı. "Merlin'i yakala."

Mandrake kararlı adımlarla onlara doğru ilerlerken Seren başını kaldırıp baktı.

Adamın elini kolunda hissetti, onu çekiştiriyordu.

Blaise elini uzattı ve onlar da kaybolmadan önce kendi ellerini onunkinin üzerine koydular.

Seren bir an için rahatlamıştı, ta ki Maddor'un da onlarla birlikte geçitten geçtiğini fark edene kadar. Onu belinden yakaladı ve diğerlerinden uzaklaştırdı.

Kerrigan kendini mandrake'ye doğru fırlatarak onu kendisinden uzaklaştırdı.

Maddor sanki saldıracakmış gibi alçaktan çömeldi.

Fırsat bulamadan, Kerrigan onu patlattı. Maddor saldıracakmış gibi bir tıslamayla döndü ama bunu yapamadan Kerrigan onu tekrar patlattı.

Mandrake ortadan kaybolurken Seren ağzı açık kaldı. "Onu sen mi öldürdün?"

"Hayır. Ona bundan çok daha kötü bir şey verdim. Onu Camelot'a geri gönderdim."

Elaine sanki boynunda bir ağırlı varmış gibi boynunu ovuşturdu. "Bu gerçekten de düşünebildiğim en kötü ceza."

Garafyn küçümseyerek, "Çok hayal gücünden yoksunsun," dedi.

Elaine ona karşı dudaklarını büktü. "*Seni* oraya geri göndermeden önce kapa çenenini."

Garafyn madalyonunu Blaise'in elinden kaptı. "G'head. Bende bir anahtar var, bebeğim."

İkisi kavga ederken, Seren Kerrigan'ın kollarına girdi ve kollarını onun boynuna doladı.

Kerrigan onun saçlarının kokusu kafasına dolduğunda nefes alamadı ve sonunda ona tekrar sarıldı. Gözlerini kapatarak, onun bedeninin kendi bedenine sarılmış olmasının verdiği hissin tadını çıkardı.

Ama o daha fazla rahatlayamadan, atlı bir şövalye taburu önlerine çıktı. Atlar savaş beklentisiyle kişneyip sıçrarken Avalon sancağı rüzgârda dalgalanıyordu.

Kerrigan Seren'i bıraktı. Kendini yaklaşan dövüşe hazırlarken onunla diğerlerinin arasına girdi.

"Bunun anlamı ne?" Seren arkasından sordu. Agravain atını ileri

sürdü. "Kerrigan hepimiz için bir tehdit." Seren onu yalanlamak için

ağzını açtı ama daha konuşmadan

Elaine, Agravain'in yanında durmak için hareket etti. "Senin beceriksiz kardeşin de öyle. Yine de yaşamasına izin verdik... hem de kalede."

Agravain yüzünü buruşturdu. "Düşmanımızın yanında mı yer alacaksın?"

Elaine Agravain'e dönmeden önce Kerrigan'a baktı. "Hayatımı Morgen'den kurtardı ve Seren'i korumak için ne kadar acı çektiğini gördüm. Sen onu dışarı at, ben de onunla gideyim."

"Ben de öyle," dedi Seren.

Blaise onların yanında durmak için hareket etti. "Ve

ben." Garafyn homurdandı. "Sanki başka

seçeneğim varmış gibi, ha?"

Agravain tiksiniş görünüyordu ama o daha tartışmadan Merlin iki grubun arasında belirdi. Avalon'un Lordlarına hiç aldırış etmeden Seren ve Kerrigan'a doğru döndü.

Penmerlin ona yaklaşırken Kerrigan savaşmaya hazırdı. Ama yüzü açık ve dostça kalmıştı.

Elini ona doğru uzattı. "Evine hoş geldin, Kerrigan."

Etrafına kuşkuyla baktı, buna izin vereceklerine inanamadı. Geçmiş geçmişte kaldı. Aralarında çok fazla geçmiş vardı. "Bu bir numara mı?"

"Hayır. Kimseyle bu kadar acımasızca oynamam. Ben Morgen değilim."

Agravain nefret dolu bir ses çıkardı. "Yüzyıllar boyunca bize yaptıkları için onu öylece affetmeyeceksin, değil mi Merlin?"

Merlin omzunun üzerinden Agravain'e sivri bir bakış attı. "Hepimiz hatalar yaptık, değil mi?"

Agravain utanarak başını çevirdi ve Seren'in geçmişte ne yaptığını merak etmesine neden oldu.

Merlin Kerrigan'a nazik bir gülümseme sundu. "Bir şekilde Kerrigan'ın Morgen'in yönetiminden bıktığını düşünüyorum."

Kerrigan sonunda onun elini tuttu. "Hiçbir fikrin yok."

Onun elini iki elinin arasına aldı. "O halde Avalon'a hoş geldiniz. Eminim Seren size odalarınızı göstermekten büyük mutluluk duyacaktır."

Seren bu ihtimal karşısında hınzırca sırıttı. "Kesinlikle."

Merlin kaleye doğru dönmeden önce başını onlara doğru eğdi. Ordunun yanında durdu ve başını salladı. "Evinize gidin çocuklar."

Elaine öne çıktı ve Kerrigan'a elini uzattı. "Yaptığın şey için teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen."

Elaine gülümseyerek onları bıraktı ve Merlin'in peşinden koşarken, diğer şövalyeler de sıralarını bozup onları takip etti. Beyaz atının sırtında otururken Kerrigan'a ters ters bakmaya devam eden Agravain hariç hepsi.

"Sana hâlâ güvenmiyorum iblis. Gözümü senden ayırmayacağım."

Diğerlerine katılmak için döndüğünde, Kerrigan Agravain'i atından düşürmek için elinden bir ok fırlattı. Agravain ayağa fırladı ve kılıcını çekti.

"Ne?" Kerrigan sahte bir masumiyetle sordu.

Agravain tüm vücudunu ve yüzünü kaplayan kumlarla kumsaldan yükselirken, "Bana saldırdın," diye mırıldandı.

"Ben hiçbir şey yapmadım. Beni izleyeceğini söylemiştin. Doğanın yaptıklarından sorumlu tutulamam."

"Yalan söylüyorsun-"

"Boşuna!" Elaine bağırdı. "Geri kalanımızla birlikte buraya gel, yoksa seni arkadaşlarının önünde döverek utandıracağım."

Eğer bakışlar öldürebilseydi, Kerrigan Agravain'in bakışlarıyla ikiye ayrılırdı.

Seren bir an için yine de saldıracığını düşündü. Ama üç kalp atışından sonra kılıcını kınına soktu, vücudundaki kumların tozunu aldı ve atına yeniden bindi.

Seren başını Kerrigan'a doğru salladı. "Bunu yaptığina inanamıyorum." "Ben mi? Ben de hepinizin benim için geri geldiğine inanamıyorum."

"Neden olmasın?" Blaise sordu. "Ne de olsa biz bir aileyiz."

Kerrigan adını koyamadığı duygular içinde yırtılırken konuşamıyordu. Aile. Sahip olmayı hiç düşünmediği bir şeydi.

"Evet, şey, bu gerçekten duygusal bir hal alırken, taş derin bir kesme ihtiyacı hissediyor. Ben Anir'i bulmaya ve konumuza dönmeye gidiyorum. Bu gece dolunay var, yani Bay Rock birkaç saatliğine insan olacak ve benim de yeni taç giymiş Bayan Klingon İmparatorluğu ile randevum var." Onlara kaşlarını salladı.

Garafyn uçarken Seren başını iki yana salladı. "Söylediklerinin sadece yüzde onunu anlayabiliyorum."

"Bir tek sen değilsin," dedi Kerrigan ona sevimli bir sırıtışla.

Blaise kolunu Kerrigan'a uzattı. "Tekrar hoş geldin, dostum."

Kerrigan onun kolunu sıktı. "Teşekkür ederim, Blaise."

Başını öne eğdi. "İkinizin konuşması gereken şeyler var. Sonra görüşürüz."

Seren, adamın gözden kayboluşunu ve onları yalnız bırakışını izledi.

Kerrigan onu nazikçe öptü. "Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum. Uyanmayı ve Morgen'ı tekrar üzerimde bulmayı bekliyorum."

"Burada Morgen diye biri yok. Ama benim... Benim size yapacağım bir işkence var lordum."

Sözleri karşısında şaşırılmış görünüyordu. "Ne?"

"Sen, kötü adam, bana henüz yerine getirmediğin bir söz verdin."

Aslında bundan endişelenmiş görünüyordu. "Peki bu ne?"

"Bebeğime bir isim vermek için."

Kerrigan onun elini kendi elinin içine alıp avucuna nazik bir öpücük kondururken yüzüne bir rahatlama yayıldı. "Bu tamamen tutmaya niyetli olduğum bir söz."

"Güzel, çünkü seni dürüst bir adam yapmak istiyorum."

O da buna güldü. "Ben olsam o kadar ileri gitmezdim, Leydi Fare. Bir erkeğin yapabileceği çok fazla değişiklik vardır."

"Göreceğiz lordum. Göreceğiz."

Sonsöz

Dört yıl sonra

Seren odasında, dokuma tezgâhının önünde sessizce oturmuş, miyavlayıp emen küçük oğlunu emziriyordu. Kalbi ona duyduğu sevgiyle çarparken, bir tutam siyah saçını nazikçe okşadı. Bebeğiyle baş başa geçirdiği sessiz zamanları çok seviyordu. Kocasıyla baş başa geçirdiği sessiz zamanlara verdiği değer kadar bunlara da değer veriyordu.

Kerrigan'ı düşündükçe dudaklarında bir gülümseme kıvrıldı ve kalın bir sıcaklık onu tüketti. Dört yıl sonra bile onu kendi hayatından daha çok seviyordu.

"Tıpkı babana benziyorsun," diye fısıldadı bebeği onu emerken. Liam iki aylıkken de aynı koyu renk saçlara ve açık mavi gözlere sahipti. Evet, bir gün güçlü bir şövalye olacaktı. Onun ne kadar yakışıklı olacağını hayal edebiliyordu...

Birdenbire önünde bir parıltı oldu.

Kaşlarını çatarak başını kaldırdığında Kerrigan'ın yerde oturduğunu gördü.

Alethea kucağında tutuyordu. İkisi de sanki büyük bir yaramazlık peşindeymiş gibi görünüyorlardı. Her zamanki gibi, Kerrigan kızlarını bir kız gibi giydirmişti.

Tunik ve hortum giymiş yaver, siyah saçlarının dalları örgülerinden kurtulmuştu.

Birlikte gülerken içini bir kzgnlik kapladı. "Siz ikiniz Şimdi ne yaptınız?"

Sersemlemiş bir halde, ikisi de ona masum bir bakış attılar.

Kızı aslında biraz piŐman görünmeyi başarmıştı. "Alethea hiçbir Şey yapmadı, anne."

Ama Kerrigan'ın gözlerindeki parıltıdan, onun aynı Şeyi söyleyemeyeceğini biliyordu.

Ve sonra onu duydu. Koridordaki ağır ayak sesleri. Kapı açılmadan önce Seren kendini ve oğlunu zar zor korumayı başarmıştı.

Kargaşaya doğru bakarken khkhalara boğuldu.

Agravain yüzünde öfkeli bir ifadeyle kapı aralığında duruyordu. Bu o kadar da kötü değildi. Başındaki boynuzlar, yeşil saçları ve sakalı onu bu kadar korkunç gösteriyordu.

"Bu hiç komik değil," diye hırladı. "Beni geri düzelt."

Seren ayılmak için kendini zorladı. "Alethea, annen sana Agravain Amca üzerinde büyü yapman konusunda ne söyledi?"

Ona tatlı, masum bir bakış attı. "Ama babam bunun Aggie Amca'yı daha iyi göstereceğini söyledi. Şimdi daha da yakışıklı görünmüyor mu?"

Agravain derin, grtlaktan gelen bir hırıltı çıkardı.

Seren tekrar gülmemek için boğazını temizledi. "Sanırım amca Onu eski haline dndrrseniz Aggie çok memnun olacaktır."

"Oh," dedi Alethea masumca. "Pekl." Küçük parmağıyla onu işaret etti. Boynuzlar hızla eriyerek saçlarına karıştı ve sonra tekrar sarıya döndü.

"Teşekkür ederim," dedi Agravain Seren'e. Ayrılmak için dönmeden önce Kerrigan'a vahşi bir bakış fırlattı.

Kapıdan çıkarken Kerrigan'ın ona doğru eliyle işaret ettiğini gördü.

İki saniye sonra, Agravain tam kapıyı kapatırken, arkasından uzun, çatallı bir kuyruk filizlendi.

Alethea kahkahalar atarak Kerrigan'ın kucağında bir aşağı bir yukarı zıpladı ve alkışladı.

Seren onlara doğru başını salladı. "İkinizle ne yapacağım ben? Agravain'in sizi öldürmemiş olması bir mucize."

Kerrigan'ın sıcak kahkahası kulaklarını doldurdu. "Sana uzun zaman önce söylemiştim, aşkım, yapabileceğim değişikliklerin çok sınırlı olduğunu."

Evet, haklıydı da. Adam hâlâ iliklerine kadar kötüydü ve hem Merlin hem de o onun iblis formunu dizginlemeye çalışıyordu.

Kerrigan onun yanına gelmeden önce Alethea'yı kucağından kaldırdı. Eğilip Liam'ı başından öpebilmek için battaniyeyi geri çekti. Liam babasına bakmak için onu bıraktı ve Kerrigan'ın çıplak göğsünü gördüğünde gözlerinde beliren sıcaklığı gördü.

Seren utanarak üstünü örterken, kızı da yatağın altına girerek oyuncak bebek kutusunu getirdi.

Kerrigan yüzüyle onun yanağını nazikçe okşadı. "Her zaman çok güzelsin, farem."

"Ve sen her zaman kötüsün."

Şakacı bir şekilde göz kırptı. "Evet, öyleyim ve bundan zevk alıyorum." Sonra yüzü koyu bir ciddiyete büründü. "Ama *senden* hoşlandığım kadar değil. Seni seviyorum Seren."

"Ve seni seviyorum."

Duygularına yenik düşerek onu öpmek için öne doğru eğildi, ancak kucaklaşmaları tiz bir bağırişla bozuldu.

"Kerrigan, seni şeytani piç!"

Seren gülerek geri çekildi. "Sanırım Agravain kuyruğunu buldu."

Gözleri siyaha dönmeden önce şeytansı bir hal aldı. "Sorun değil. Bundan sonra bulamayacağı şey onu daha da öfkeliendirecek."

Seren zavallı masum şövalye için üzüldü. Ama en azından hayatı hiç sıkıcı değildi. Bunun için minnettar olarak onu tekrar öptü ve ne olursa olsun her zaman birlikte olacaklarını biliyordu.

Taranis Taşı

Cornwall, 1114

Arador yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle **eski** kilisenin **sazdan yapılmış arka duvarına yaslanmış**, hırsız kardeşleriyle birlikte günlük ganimetlerini karşılaştırıyordu. Bu, son iki yıldır uyguladıkları bir akşam ritüeliydi. Her gece dördü burada buluşup hangisinin daha çok para çaldığını karşılaştırıyordu.

Şimdiye kadar kimse onu yenememişti.

Ve asla yapmazlar. İş başkalarından almaya geldiğinde, o en iyisiydi.

Simeon, Martin'in çaldığı son paraları sayarken kaşlarını çattı. Dudağı kıvrıldı ve keseyi Martin'e geri fırlattı. "Arador kazandı... yine."

Hepsi küfretti. Arador hariç hepsi güldü. "Ödeyin bakalım, iyi çocuklar. Seninle kaybedecek zamanım yok."

Simeon'un tiksiniş bakışı, Arador'un eline iki gümüş damga vururken daha da yoğunlaştı. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

Arador zarif kıyafetlerini göstermek için kollarını uzattı. "Asil görüldüğüm için yanlarına yaklaşmama izin veriyorlar. Sen bir köylü gibi giyiniyorsun ve yaklaştığın anda soylular cüzdanlarına sarılıyor."

Martin parasını uzatmadan önce yere tükürdü. "Bah! Soyluların seni onlardan biri gibi davranırken yakalamasına izin verirsen, köpek gibi kırbaçlanırsın. Sonra burun deliklerini keserler ve o güzel yüzünü sonsuza dek mahvederler."

Rahatsız olmadan Martin'in paralarını çantasına tıktırdı. "Önce beni yakalamaları gerekiyor ve Lucifer o gün gelmeden önce lütfuna geri dönecek."

Martin uzaklaşırken, "Sen bir iblis piçisin," diye mırıldandı.

Arador bu sözlerin uyandırdığı öfke ve acıyı sakladı. Martin'in bilmediği şey, onun ne kadar haklı olduğuydu. O bir iblisin oğluydu. Cehennemden doğmuş ve kendi yolunu çizmek için bu dünyaya atılmıştı.

Hamm en son yaklaşan oldu. Bahsini teslim etmeden önce, "Kutsal olmayan bir yeteneğin var," diye fısıldadı.

Sikkeler eline değdiği anda Arador avucunda sıcak bir şey hissetti. Acı içinde tıslayarak aşağı baktığında gümüş bir iz değil, avuç içi büyüklüğünde bir taş gördü. Onu bırakmak istedi ama yine de bunu yapmaya cesaret edemedi.

Taş kırmızı renkte parlayarak hepsini aydınlattı. Simeon, Martin'le birlikte kaçmadan bir an önce haç çıkardı. Hamm kaldı ve şaşkınlıkla ona baktı.

"Bu da ne böyle?" Arador yanmış avucunu ona doğru uzatarak sordu.

"Hançerimi bilemek için kullandığım taş. Onu sana vermek istememiştim."

Arador, gözlerinin üzerine kırmızı bir sis çökerken bu sözleri zar zor duydu. İçinden yabancı bir gücün geçtiğini hissetti. Kötücül. Haşlayıcı. Tüketen.

Hamm'ın yüzü ölümcül derecede solgunlaştı. "İsa, Meryem ve Yusuf!" Adam sendeleyerek ondan uzaklaştı, sonra da sanki şeytan eski kilise bahçesinde cisimlenmiş gibi dönüp koşmaya başladı.

Arador kutsal olmayan bir gücün vücudunda dalgalandığını hissettiğinde zar zor nefes alabiliyordu. Hem annesinden hem de babasından büyücülük gücü almıştı ama bu her neyse, onun değersiz yetenekleriyle alay ediyordu. Bu daha önce bildiği hiçbir şeye benzemiyordu.

Birden etrafında yankılanan hafif, kadınsı bir kahkaha duydu. Arador sesin kaynağını bulmak için arkasını döndü.

Hiçbir şey bulamadı.

En azından parlak bir ışık parlaması onu neredeyse kör edene kadar. Bir kalp atışı sonra, sağında güzel sarışın bir tanrıça belirdi. Kırmızı giysiler içindeydi.

Büyüleyiciydi ve ona yaklaşırken şehvet dolu bir gülümseme takındı.

"Burada neyimiz varmış?" diye sordu, elindeki taşı kendi eliyle kapatarak. Ona gülümsemeye devam ederken parmaklarını öpmek için elini yukarı kaldırdı. "Vay, vay, yakışıklı birisin, değil mi? Son Kerrigan'dan bile daha yakışıklısın..."

"Kerrigan?"

O daha cevap veremedi kilisenin köşesinde bir şövalye belirdi. "Ondan uzak dur, Morgen."

Kadın derin bir iç çekti. "Her zaman bunu yaşamak zorunda mıyız? Agravain?" Şövalyeye alaycı bir bakışla baktı. "Sana söz veriyorum, bu benim."

"Peki bunu nereden biliyorsun?"

Gülümsemesi geri döndü. "İyi şövalye Arador'a senin babanın kim olduğunu söyle." "Adımı nereden biliyorsun?"

Kadın yine güldü. "Senin hakkında her şeyi biliyorum oğlum. Bir süredir seni bekliyordum. Elindeki taşı bulman ömür boyu sürecek. Şimdi uslu bir delikanlı ol ve bize babanın adını söyle."

"Taraka."

Şövalyenin yüzü Hamm'inkinden bile daha fazla soldu. "İblis Lordu mu?"

"Evet," dedi Morgen kollarını Arador'a sararken. "Sen aldın Benim tarafımdan Kerrigan. Öyle olsun. Şimdi Damé Fortune bana çok daha iyi bir yedek gönderdi. Camelot'un yeni kralıyla tanışın ve Tanrınız size merhamet etsin, Agravain. Seni temin ederim ki merhamet etmeyeceğiz."

Efsane

Büyü ve ihanet dolu bir dünyada, bir kral bölünmüş bir ülkeyi ***birleştirmek*** ve halkına eşi benzeri görülmemiş bir barış dönemi getirmek ***için yükseldi***. Kudretin artık doğruyu yapmadığı bir zaman. Hayalleri olan bir adam, şövalyelik ve onurun dünyasını yarattı.

Merlin'inin rehberliğinde bu adamın kaderi Pendragon-Yüksek Güç Kralı olıaktı. Ancak Arthur pek çok düşmanı olan bir adamdı ve hiçbirini kendi kız kardeşi Morgen'den daha büyük değildi. Feylerin kraliçesi olan Morgen, kendi kıskançlıkları ve kardeşinin yerine Pendragon olarak hükmetme arzusu tarafından yönetiliyordu.

Yüzyıllardır anlatılan bir hikaye. Büyük Kral Arthur'un yükselişi ve düşüşü, Yuvarlak Masa'nın yok olmasına yol açan ihanet.

Ama Camlann savaşından sonraki gün ne oldu? Arthur ölümcül şekilde yaralanmış ve Avalon adasına götürülmüştür. Ona gücünü veren Camelot'un kutsal eşyaları kötülükten korunmak için dağıtılmıştır. Yuvarlak Masa parçalanmıştır. İyiler, ölen krallarına ve Arthur'un Merlin'i gizemli bir şekilde ortadan kaybolduktan sonra ortaya çıkan Penmerlin'e hizmet etmek için Avalon'a çekilmişlerdir.

Camelot artık Morgen ve yoldaşlarının eline geçti. Artık barış ve refahın yeri değil, kutsal olmayanın ülkesi.

İblisler, mandraklar ve karanlıklar yeni masanın kardeşliğini oluşturuyor ve Arthur'un yerini almak için başka bir Pendragon öne çıktı.

Bir zamanlar insanken, şimdi tamamen başka bir şey. Biri olan bir iblis Tek bir görevi vardır: Yuvarlak Masa'yı yeniden bir araya getirmek ve kutsal nesneleri ele geçirmek. Bunları kontrolü altına aldığıında, dünyayı istediğı hale getirmekten onu alıkoyacak hiçbir şey kalmayacaktır.

İnsanlığın tek umudu Arthur'un arkadaşlarından geriye kalanlardır. Artık Yuvarlak Masa'nın şövalyeleri değil, Avalon'un Lordlarıdır. Ve Pendragon'un başarıya ulaşmasını engellemek için ne gerekiyorsa yapacaklardır.

İyi ve kötü arasındaki çizgi bulanıklaştı. Bu bir kaosun ve şampiyonların. Bir adamın yanlış kişiye güvenmesiyle bozulan dengeyi düzeltmek için mücadele eden büyücüler ve savaşçılar.

Zamanın dışında var olan bir aleme hoş geldiniz. Hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığı bir dünyaya hoş geldiniz. Bu, Karanlık Çağ'dan Arthur'un kirları, tek gerçek kral ile Mordred'in bir gün yeniden savaşabileceğı geleceğı doğru uzanıyor.

Onlarıñki sınırları olmayan bir dünya. Sınırları olmayan bir yer. Ama bu güç savaşında sadece bir kazanan olabilir...

Ve kazanmak hiç bu kadar eğlenceli olmamıştı.

On Üç Kutsal Nesne

Bunlar, Penmerlin Emrys'in, ülkeyi çekişme olmadan barış içinde yönetebilmesi için Arthur Pendragon'a emanet **ettiği kutsal nesnelerdi**. Ancak Camelot kötülüğün eline geçip kral ortadan kaybolunca, yeni Penmerlin kutsal nesneleri Waremerlin'lerine emanet etti. İnsanların ve feylerin diyarına dağıldılar ve saklandılar, böylece asla kötülüğün eline düşmeyeceklerdi.

Şimdi kayıp nesneleri geri almak ve yeniden birleştirmek için bir yarış var.

1. Excalibur

Fey tarafından iyilik için yaratılmış bir kılıç. Onu kullanan kişi öldürülemez ve onu kınlayan kını tuttuğu sürece kanı akamaz.

2. Garanhir'in Hamper'ı

Savaş sırasında Pendragon'un ordusunu beslemek için yaratıldı. Bir kişilik yiyecek koyun, yüz kişilik yiyecek çıkacaktır.

3. Kepek Boynuzu

Sepete eşlik etmesi için verilen bu boynuz, içinden içen herkese şarap ve su sağlayacak hiç bitmeyen bir bardaktır.

4. Morrigan'ın Eyeri

Tanrıça Morrigan'dan Penmerlin'e bir hediye.

bir kişinin istediği yere anında gitmesini sağlar.
Pendragon'un krallığını kolaylıkla denetleyebilmesi için yaratılmıştır. Hiçbir mesafe ya da zaman çok büyük değildir. Bir kişiyi bir kıtadan diğerine veya bir zaman diliminden diğerine taşıyabilir.

5. **Epona'nın Halter'i**

Tanrıça Epona tarafından verilen yular, gece yatak direğine asılırsa, ona sahip olan kişiye sabah istediği atı verir.

6. **Caswallan'ın Tezgahı**

Savaş Tanrısı'ndan bir hediye. Bu tezgâhtan çıkan her kumaş, bir ölümlünün eliyle dövölmüş her zırhtan daha güçlü olacaktır.

Hiçbir ölümlü silah bezi delip geçemez.

7. **Yuvarlak Masa**

Penmerlin tarafından yaratılan güç masası. Tüm insanlar oturduğunda ve nesneler yerlerine yerleştirildiğinde nihai güç. Masayı kim yönetirse dünyayı da o yönetir.

8. **Taranis Taşı**

Gök güröltüsü tanrısından bir hediye. Bir şövalye kılıcını bu taşla keskinleştirirse, kılıcı öyle güçlü bir zehirle kaplar ki, kılıcın ufak bir çizici bile anında ölüm getirir.

9. **Arthur'un Mantosu**

Penmerlin'in bir armağanı olan bu hediye, giyen kişinin etrafındaki herkes için görünmez olmasını sağlar.

10. **Sirona Küresi**

Astronomi tanrıçası tarafından yaratılan bu, onu elinde tutan kişinin en karanlık gecede bile net bir şekilde görmesini sağlayacaktır.

11. **Dagda'nın Kalkanı**

Dagda'nın kalkanına sahip olan kişi

İnsanüstü bir güce sahiptir ve kalkan yerinde durduğu sürece yaralanamaz.

12. Caliburn

Bir fey kılıcı olan bu kılıç, Excalibur'u dengeleyen şeytani kılıçtır. Bu kılıcın daha da fazla güç taşıdığı ve diğer kutsal nesneleri yok edebileceği söylenir.

13. Kutsal Kase

Kimse ne olduğundan ya da nereden geldiğinden tam olarak emin değil. Bu en büyük amaçtır, çünkü ölüleri hayata geri döndürebilir.

Kelime dağarcığı

Adoni-elf benzeri yaratıklardan oluşan güzel **bir** ırk. Uzun ve incedirler ve tam bir zalimlik yeteneğine sahiptirler.

Grayling - Adoni güzel olduğu kadar çirkindir de, aslında Camelot'ta hizmetkârdırlar.

Mandrake - ejderha veya insan olma yeteneğine sahip **bir** varlık ırkı. Büyülü yetenekleri vardır, ancak şu anda bir ırk olarak Morgen'e kölelik etmektedirler.

Merlin-büyülü danışman.

Miren, duyanı öldürecek kadar güzel bir şarkı söyleyebilen büyülü bir varlık.

Modlar-ölümün köleleri. Gelecekteki birçok hikayede yer alacak ilginç yaratıklar.

Pendragon, Camelot'un Yüce Kralı.

Penmerlin, Camelot'un Yüce Merlin'i.

Sharoc-shadow fey.

Taş Lejyonu - **lanetli** ırk, Taş Lejyonu Garafyn'in komutası altındadır. Gündüzleri, taş gibi oturmaya zorlanan çirkin çirkin yaratıklardır (sadece amblemlerini taşıyan kişi tarafından komuta edilirlse hareket edebilirler), ancak geceleri özgürce hareket edebilirler ve dolunayın ışığı altında tekrar yakışıklı savaşçılar ve şövalyeler şeklini alabilirler
-Ama sadece dolunay onlara dokunduğu sürece. Işığından ayrılırlarsa, hemen çirkin hallerine geri döneceklerdir. Lanetlerini kaldırmanın bir yolu olabileceğini söyleyenler var, ancak şimdiye kadar deneyenlerin hepsi başarısızlık ve ölümle karşılaştı.

Terre derrière le voile-peçenin ardındaki **ülke**. Zaman ve mekânın dışında var oldukları için hem Avalon hem de Camelot için kullanılan bir terim.

Val Sans Retour-Geri dönüşü olmayan vadi. Camelot'un dışında, lanetlilerin sonsuz sefalet içinde dolaştığı bir bölge.

Herhangi bir Merlin için Waremerlin **terimi**.

Yazarın Notu

Umarım Sherrilyn Kenyon'un bir Kinley MacGregor romanının kapağında bir alıntı sunmasının iç esprisini beğenmişsinizdir.

Kenyon'a kitaptan alıntı yapmasını gülererek önerdiğimde, editörümle aramızda bir şaka olarak başladı. Önemli bir ders aldım: Bir editöre asla şaka olsun diye bir şey önermeyin. Fikri sevdi ve eğlenceli olduğunu düşündü ve şimdi sonucu kapakta görüyorsunuz. Ama hey, kendine gülemiyorsan, kime gülebilirsin ki?

Ayrıca bir dakikanızı ayırıp benimle birlikte bu fantezi yolculuğuna çıktığınız için size "teşekkür ederim" demek istiyorum sevgili okuyucu. Umarım bu yolculuktan keyif almışsınızdır.

Yazar Hakkında

Çok satan yazar KINLEY MACGREGOR erkekleri tanıyor. Kocas ve üç oğluyla birlikte Nashville, TN'nin dışında yaşıyor. Sekiz erkek çocuğun ortasında büyüyen ve şu anda evindeki Y kromozomu sayısından fazla olan MACGREGOR, bir kadının erkeklerle başa çıkmak için sahip olduğu en değerli varlığın mizah duygusu olduğunu fark ediyor. Büyük bir çöp torbası ve bir çift maşadan bahsetmiyorum bile. Kinley MacGregor olarak yazan yazar, Brotherhood of the Sword ve MacAllisters serilerinin çok satan yazarıdır ve alter egosu Sherrilyn Kenyon olarak Dark-Hunter, Sex Camp Diaries ve BAD serilerinin New York Times çok satan yazarıdır.

En sevdiğiniz HarperCollins yazarı hakkında özel bilgiler için www.AuthorTracker.com adresini ziyaret edin.

Kinley MacGregor tarafından

KARANLIĞIN KILICI

SAVAŞÇININ DÖNÜŞÜ

İSKOÇYALI'YI

EVCİLLEŞTİREN KARANLIK

BİR ŞAMPIYON

GÜNAH İÇİNDE DOĞMAK

HIGHLANDER ARZU USTASINA SAHİP

ÇIKMAK

BAŞTAN ÇIKARMA

USTASI KENDİ KORSANI

Telif Hakkı

Terimlerin tanıımı için [Kelime Dağarcığına](#) bakınız

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

KARANLIĞIN KILICI. Telif hakkı © 2006 Sherrilyn Kenyon'a aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakları Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-kitap'ın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

ePub baskısı Mart 2006 ISBN 9780061755088

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd.
25 Ryde Yolu (Posta Kutusu 321)
Pymble, NSW 2073, Avustralya
<http://www.harpercollinsebooks.com.au>

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd.
55 Avenue Road, Suite 2900
Toronto, ON, M5R, 3L2, Kanada
<http://www.harpercollinsebooks.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollinsPublishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Kutusu 1
Auckland, Yeni Zelanda
<http://www.harpercollinsebooks.co.nz>

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
77-85 Fulham Palace Road
Londra, W6 8JB, Birleşik
Krallık
<http://www.harpercollinsebooks.co.uk>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
10 Doğu 53. Sokak
New York, NY 10022
<http://www.harpercollinsebooks.com>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.